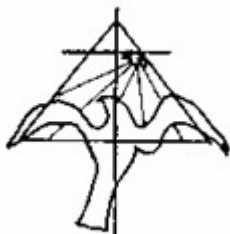

1
leden
2015

Košířský farní list

leden

ROZJÍMEJTE!

Pro mnohé naše současníky končí vánoce hned po Štědrém dnu nebo maximálně po druhém svátku vánočním prvomučedníka sv. Štěpána. Očesaný vánoční stromeček se vyexpeduje k popelnicím, doma se vše uklidí a uvede do původního stavu a je třeba se zotavit po náročném hodování. Je po vánocích.

V jedné z nejznámějších vánočních písní se zpívá o novinách, a proto pro ni máme krycí název Poštácká. Novinami jsou zprávy, a ne periodický tisk. Myslí se jimi zvěsti o podivuhodných událostech souvisejících s příchodem Božího Syna na svět. Máme je nejen slyšet, ale také o nich rozjímat. Není k tomu určen jeden den, ale celá vánoční doba, letos celkem osmnáct dní.

Není pro nás tak důležité kdy, kde a jak se narodil Kristus Pán. Podstatnější je odpověď na otázku proč se Boží Syn stal člověkem a přišel mezi nás. Co to znamená pro náš osobní život.

Rozjímáme tedy o těchto věcech. Naplňme tímto rozjímáním další dny vánoční doby.

První důsledkem je upevnění naší víry. Kdyby nám totiž někdo vyprávěl o nějaké vzdálené zemi, ve které sám nebyl, nevěřili bychom mu tak, jako kdyby tam byl. Dříve než Kristus přišel na svět, praotcové a proroci a Jan Křtitel nám něco o Bohu říkali. Přesto jim lidé nevěřili tolik jako Kristu, který byl s Bohem, a dokonce s ním byl jedno. Proto je mnohem pevnější naše víra, která nám byla předána samotným Kristem. *Boha nikdy nikdo neviděl, jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl* (Jan 1,18). Proto nám jsou po příchodu Krista zřejmá mnohá tajemství, která byla dříve skryta.

Za druhé z těchto úvah povstává naše naděje. Je totiž zřejmé, že Boží Syn, který na sebe vzal naše tělo, k nám nepřišel z nějakého nepatrného důvodu, ale k našemu velkému užitku. Udělal s námi jakýsi obchod, když na sebe vzal naše živé tělo a ráčil se narodit z Panny, aby nám poskytl své božství. Stal se člověkem, aby člověka učinil božským: *Skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy božích synů* (Řím 5,2).

Za třetí v nás tyto úvahy rozněcují lásku. Nic totiž není tak zřejmým znamením božské lásky než to, že Bůh, Stvořitel všeho, se stal stvořením, náš Pán se stal naším bratrem, Syn Boží se stal synem člověka: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna* (Jan 3,16). Z této úvahy se tedy musí roznítit a vzplanout láska k Bohu.

Za čtvrté jsme touto úvahou vedeni k zachování čistoty naší duše. Naše přirozenost byla totiž spojením s Bohem natolik povznesena a povýšena, že byla přijata do společenství s božskou osobou. Proto po vtělení anděl nedovolil, aby se mu svatý Jan klaněl, i když to předtím strpěl dokonce od největších praotců. Když si je člověk vědom této pocty a uvažuje o ní, musí opovrhnout tím, jak zmařil sebe a svou přirozenost hříchem. Svatý Petr říká: *Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abychom se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha* (2 Petr 1,4).

Za páté nás při této úvaze rozněcuje touha dojít ke Kristu. Kdyby měl totiž nějaký král bratra, který by byl od něho vzdálen, jistě by si tento bratr přál k němu přijít, být s ním a zůstat u něj. A protože Kristus je náš bratr, musíme toužit, abychom byli s ním a abychom se s ním spojili: *Kde je tělo, tam se slétnou i supi* (Mt 24,28). I apoštol si přál odejít a být s Kristem. A toto přání v nás roste, když rozjímáme o Kristově vtělení.

Použitá literatura: Tomáš Akvinský, Výklad Vyznání víry a Desatera. Krystal OP s.r.o. 2011.

P. L.

Liturgický kalendář

leden 2015

1. čtvrtek

2. pátek

3. sobota

4. NEDĚLE

6. úterý

7. středa

11. NEDĚLE

Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek

Památka sv. Bazila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve

Nejsvětějšího Jména Ježíš

2. neděle po Narození Páně

Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek

Sv. Rajmunda z Peñafortu, kněze

Svátek Křtu Páně

Končí vánoční doba

13. úterý

14. středa

17. sobota

18. NEDĚLE

Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve

Sv. Gotfrída, řeholníka O. Praem.

Památka sv. Antonína, opata

2. neděle v mezidobí

Začátek týdne modliteb za jednotu křesťanů

20. úterý

21. středa

22. čtvrtek

24. sobota

25. NEDĚLE

26. pondělí

27. úterý

28. středa

31. sobota

Sv. Šebastiána, mučedníka a sv. Fabiána, papeže a mučedníka

Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice

Sv. Vincence, jáhna a mučedníka

Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

3. neděle v mezidobí

Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů

Sv. Anděly Mericiové, panny

Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve

Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Katecheze dospělých

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou **v sobotu 3. a 17. ledna.**

Schůze farní rady

Farní rada se sejde v pátek **9. ledna.**

Zjevení Páně

Slavnost Zjevení Páně (Tří králů) bude spojena **s nedělí 4. ledna.**

Tříkrálová sbírka

Naše farnost ve spolupráci se skauty ze střediska Mawadani se jako každý rok připojí k Tříkrálové sbírce. Z finančních prostředků získaných v Tříkrálové sbírce 2015 podpoří Arcidiecézní charita Praha tyto projekty: Pomoc rodinám a matkám s dětmi, podpora nových Farních charit v pražské arcidiecézi a nemocnice Arcidiecézní charity Praha v Ugandě. Hlavní vybírání se plánuje po mši 4.1.2015. Zájemci se mohou hlásit u Václava Drába, tel. kontakt: 724308209.

Vánoční dar

Pod stromeček farnost dostala zdarma vypracování projektu na opravu zbývajících větších částí západní stěny. Děkujeme tímto majiteli firmy panu Ing. Fránovi.

Úmysly Apoštolátu modlitby na leden

1. **Za vyznavače různých náboženství** a za všechny lidi dobré vůle, aby společně usilovali o mír ve světě.
2. **Za řeholníky a řeholnice**, aby v tomto roce, který je věnován zasvěcenému životu, znovu objevili radost z následování Krista a s horlivostí se věnovali službě chudým.
3. Abychom plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením **poznali Boží vůli.**

Zprávy z farnosti.

Mikulášská besídka 2014

Tak k nám do farnosti zase přišel Mikuláš, zase s andělem (jedním), zase s čertíky (dvěma). Děti zase předváděly své básničky a zpěvanky, manželé Radovi zase přišli předvést jak dobře zpívat a hrát pro potěchu všech. Děkujeme všem, malým i velkým dětem za účast, Mikulášovi za moudrá slova, andělovi za štědou nadílku, čertíkům, že nikoho neztrestali, a *všichni se těšíme na mikulášskou 2015.*

P. Lohelius – narozeniny

V polovině ledna oslaví (jako obvykle skromně) výročí narození správce naší farnosti

P. Lohelius Klíndera, Th.D. O. Praem. Při této příležitosti si pokorně a s úctou a láskou připomínáme všechny starosti a obtíže, které mu vedení naší farnosti denně přináší a které musí řešit jako pastýř stáda ovcí mnohdy tvrdohlavých a svéhlavých, tak jak to ve stádech bývá (a to naše není výjimkou). Nicméně on „zná své“ a dovede laskavě odpouštět, srovnávat to co je pokřivené, respektovat rozdílnosti a v jednotě přivádět celé stádo ke konečnému cíli.

Chceme mu poděkovat za starostlivost a péči o všechny naše nemocné, za křty našich novorozených dětí (a že se jich letos urodilo!) i těch „dříve narozených“, za výuku dětí v náboženských pravdách i pravidelné katecheze dospělých, za doprovázení zemřelých při jejich poslední pozemské cestě.

Je toho daleko více co P. Lohelius pro naši farnost a nás všechny koná a tak chceme spolu s ním poděkovat Pánu za dar jeho života a prosit, aby mu dal na přímluvu P. Marie nejen sílu k další práci, ale i radost z jejích plodů.

Smuteční oznámení

Začátkem prosince opustila naše řady a připojila se k zástupu Božích vyvolených paní **Jiřina Straková, roz. Jelínková**. Zemřela náhle 4.12.2014 ve věku nedožitých 89 let.

Paní Strakovou jsme pravidelně vídali při bohoslužbách v kostele Nejsvětější Trojice, převážně v doprovodu dcery Jitky. S dcerou se také často zúčastňovala různých farních setkání, pražských vycházek i mimopražských výprav do různých poutních míst. O vše se živě zajímala, pozorně naslouchala historickým výkladům, nevynechala prohlídku žádné pamětihodnosti. Věříme, že se s ní zase setkáme při putování krajinami nebeskými.

R.I.P.

Svatý Fabián, papež a mučedník – památka 20. ledna

Svatý Fabián byl zvolen papežem r. 236 po smrti papeže sv. Antera, který byl na Petrově stolci jen 43 dní. Sv. Eusebius ve své Historii Církve popisuje mimořádné okolnosti jeho volby. Fabián přišel do Říma ze svého statku na venkově a byl přítomen volbě papeže. Nepatřil mezi kandidáty, protože byl venkovan a nezastával žádný církevní úřad. Když byla probírána jména význačných osob jako možných kandidátů, snesla se nad hlavu Fabiána holubice. To připomnělo shromážděným evangelní scénu sestoupení Ducha Svatého na Spasitele, a proto ho v radostné jednotě zvolili na Petrův stolec. Fabián volbu přijal, přijal i biskupské svěcení a byl jedním z vynikajících papežů starokřesťanského období.

Během jeho čtrnáctiletého působení byl v pronásledování křesťanů poměrný klid. O jeho pontifikátu není mnoho známo. Rozdělil Řím na sedm obvodů, v čele každého stál jáhen diakon. Ustanovil také sedm podjáhňů. Dále ustanovil notáře – úředníky, aby shromáždili Akta mučedníků, tj. zprávy o soudním

Freska v Sixtinské kapli (výřez)

řízení při odsouzení křesťanů k smrti.

Staral se o církevní zařízení. Zvláštní pozornost věnoval budování křesťanských hřbitovů. Postaral se, aby bylo exhumováno tělo papeže sv. Ponciána v dolech na Sardinii a přeneseno do katakomb sv. Kalixta v Římě. Podle potřeb zasahoval i do problémů mimo Řím. V severní Africe sesadil nehodného biskupa. Dopis mu poslal i Origenes.

Podle tradice posvětil sedm biskupů a poslal je do Galie. Mezi nimi sv. Denise do Paříže. Tato zpráva je z pozdější doby a není zcela zaručena.

Významný severoafrický biskup Cyprián z Kartága i jiné osobnosti z této doby vydávají velmi pěkné svědectví o životě a činnosti papeže Fabiána. Zdá se, že k němu zachovával respekt a snad i obavu sám římský císař Decius. Údajně se vyslovil, že by radši viděl soupeře, který chce získat císařství, než tohoto římského biskupa.

Císař Decius po nástupu k moci v r. 249 rozpoutal pronásledování křesťanů a jednou z prvních obětí byl právě římský biskup – papež Fabián. Byl umučen dne 20. ledna roku 250. Zemřel v Tuliánském vězení, vlastně hladomorně, ne násilnou smrtí, ale hladu a vyčerpaností. Křesťané ho pochovali v Kalixtových katakombách. Jeho sarkofág byl znovu nalezen r. 1915.

Ve stejný den slavíme i památku o něco mladšího a asi známějšího světce – Šebestiána. Ale to je spíše náhodná shoda. Je velmi nepravděpodobné, že se oba světci setkali, i když žili ve stejném století. Je to však tradice, která se projevuje i v zasvěcení kostelů, na př. v Praze Liboci (kam kdysi farností patřily Košire) je kostel zasvěcený sv. Fabiánu a Šebestiánu.

Podle Internetu (Ondruš, Blízki Bohu i lud'om, Santiebeati, Cath.Encycl., Heiligenlexikon aj.)

MP

P. Maria Matka Boží

Moudrost Boží chtěla uskutečnit mravní záchranu - vykoupení lidstva. Poslala proto svého Syna a ten pro nás a pro naši spásu sestoupil s nebe. Skrze Ducha sv. přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Církev vyznává, že Maria je skutečně BOHORODIČKA / THEOTOKOS (viz Katechismus čl.495) jak dokládá nejstarší tradice a slavnostní prohlášení dogmatu o Mariině Božím mateřství na koncilu v Efezu v letech 431 a 449 po Kr. Papež Sixtus III. nechal v Římě v letech 432-440 přestavět baziliku Santa Maria Maggiore v návaznosti na efezský koncil r.431. Stavba velechrámu měla za cíl uctění P. Marie Matky Boží neboli Bohorodičky.

P. Maria je uznávána a ctěna jako pravá matka Boha a Vykupitele a dokonce i jako MATKA CÍRKVE (viz Katechismus čl.963). Kristus je jediným Mariiným synem, avšak Mariino duchovní mateřství se vztahuje na VŠECHNY LIDI, které On přišel spasit (viz Katechismus čl.963). Maria má v církvi po Kristu místo nejvyšší a je jí vzorem pro svoje dokonalosti a má jedinečný vztah ke Kristu. Proto ctíme Marii jako PRAVOU MATKU SYNA BOŽÍHO a SPASITELE a pro její poslání a důstojnost ji oslavujeme první den Nového roku. 18. ledna pak slavíme památku P. MARIE MATKY JEDNOTY KŘESŤANŮ.

Už sv. Ambrož uvádí, že Bohorodička je vzorem církve ve víře, lásce a dokonalé jednotě s Kristem. Ale prvotní původce jednoty je Trojjediný Bůh – Otec, Syn a Duch sv. Ježíš si přeje aby: "Všichni jedno byli právě jako jsme my" - viz Velekněžská modlitba při Poslední večeři (J 17:11). Před sesláním Ducha sv. všichni apoštolové JEDNOMYSLNĚ setrvali na modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a jeho příbuznými (Sk.ap.1:14) a byli obdařeni DUCHEM SVORNOSTI, JEDNOTY, POKOJE.

Jednota s Kristem, dokonalá jednota věřících se stále ještě nenaplnjuje. Rozdělení křesťanů má svou a pravou příčinu v hříchu člověka, který je vzpourou proti Boží vůli. Právě proto opravdový ekumenismus není možný bez vnitřního obrácení a bez smíření s Bohem a mezi sebou (sv. Jan Pavel II.). Od 18.1. až do 25.1. se proto konají MODLITBY ZA SJEDNOCENÍ KŘESŤANŮ ve víře. Počátky Týdne modliteb za jednotu křesťanů spadají až do r. 1740, kdy se ve Skotsku objevují stoupenci letničního hnutí, napojení na Severní Ameriku. Jejich snahy zahrnovaly modlitby za VSECHNY CÍRKVE a spolu se všemi církvemi. V r. 1867 zdůrazňuje I. Lambethská konference biskupů anglikánské církve v preambuli svého prohlášení význam modlitby za jednotu. Papež Lev XIII. v r. 1894 podporuje zavedení OKTÁVU MODLITEB ZA JEDNOTU. Předcházela tomu jeho encyklika *Adiutricem populi* z 5.9.1895, ve které svěřuje úsilí o obnovení jednoty pod ochranu Bohorodičky P. Marie. Tento týden modliteb byl schválen a doporučen i sv. Otcem Piem X. r. 1909. Papež Benedikt XV. bulou ze dne 25.2.1916 jej rovněž vřele doporučil a obdařil bohatě i odpustky. Modlila se modlitba, kterou Benedikt XV. schválil.

V Dekretu o ekumenismu vydaném během II. vatikánského koncilu v r. 1964 se zdůrazňuje, že modlitba je duší ekumenického hnutí a vyslovuje se pro slavení TÝDNE MODLITEB. V r. 1965 začínají Komise pro víru a řád Světové rady církví a Sekretariát pro podporu jednoty křesťanů s oficiální přípravou textu pro Týden modliteb. Od r. 1968 se MODLITBA ZA KŘESŤANSKOU JEDNOTU slaví na základě textů připravených v této spolupráci.

"A mám jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince, i ty musím přivést a budou naslouchat mému hlasu a stanou se JEDNIM STÁDEM JEDNOHO PASTÝŘE..." (J 10:16)

M.Val.

Prameny: www.hostyn.cz, P.Ctirad Pospíšil OFM prof. KTF Olomouc, www.nase.rodina.cz, www.marianskysloup.cz.

Doplňek:

V kapli P. Marie Matky jednoty křesťanů ve velehradské bazilice je obrázek P. Marie, který pro kapli namaloval Emanuel Dítě. Inspirován byl byzantským typem ikony, pocházející z Konstantinopole. Její volná kopie je v římské bazilice Santa Maria Maggiore.

Pod ochranu P. Marie dal P. Antonín Cyril Stojan "Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje", který měl pracovat pro sjednocení křesťanů-Slovanů ve víře. Velkolepá setkání katolických a pravoslavných křesťanů, konaná na Velehradě, svědčí o důvěře v pomoc P. Marie. Mariánská úcta je dodnes drahocenným pojítkem, sbližujícím Západ a Východ a zárukou naděje na obnovení dřívější jednoty. Usilující o jednotu prosíme P. Marii, aby lidstvo pod jejím vedením dospělo ke spojení v JEDNÉ CÍRKVI a naplnění Boží vůle ...aby VŠICHNI JEDNO BYLI...

M.V.

Pražští biskupové

8. část

Po smrti biskupa Daniela I. nastává v Čechách zhruba čtvrt století dlouhá krize, která je navíc prohlubována papežským schizmatem. Následující tři biskupové mají několik věcí společných: jsou zvoleni za velké pomoci královny Judity a kněžny Alžběty (manželky knížete Břetislava), ve svém úřadu jsou velmi krátkou dobu a kronikáři o nich výslovně říkají, že nevykonali žádné věci hodné zápisu do kronik. Prvním z nich, a nástupce Daniela I., byl **Gotpold**, opat sedleckého kláštera, který byl zvolen roku 1169, ale umírá ještě před svou investiturou. Gotpoldovým nástupcem byl **Fridrich** (1170 - 1179). Fridrich byl synem falckraběte Fridricha z Putelendorfu, a než byl zvolen na biskupský stolec byl kanovníkem magdeburským. Kronikář se o něm zmiňuje jako o muži bohatém, původem ze Saska a spřízněného s Královnou Juditou Durynskou, která prosadila jeho volbu na biskupský stolec ač byl zcela neznalý českého jazyka. Pražští biskupové byli cizinci poměrně často, ale všichni češtinu buď již ovládali, nebo se ji velmi rychle naučili. Kronikář na neznalost jazyka upozorňuje proto že se

Fridrich za celých deset let nenaučil a ani neprojevil snahu se česky naučit.
Fridrich umírá 31. ledna 1179.

Ještě za Fridrichova života se Český stát dostává do hluboké vnitropolitické krize. Po smrti krále Vladislava II. se o český trůn sváří nejen Vladislavovi synové (Bedřich, Svatopluk a Přemysl Otakar I.), ale i Moravská sekundogenitura v čele s Konrádem II. Otou. V nastalém chaosu je poměrně nasnadě, že zájem o biskupský stolec postupně upadal. Za těchto okolností byl na pražský biskupský stolec dosazen, za pomoci kněžny Alžběty, **Valentin** (1180 - 1182) zvaný též Voliš (původ toho názvu bohužel neznáme). Jediná zmínka o biskupu Valentinovi je ta, že byl prostého původu a vůbec neuměl latinsky. Kronikář se poměrně jasně vůči němu vymezuje a říká že rozhořčení českého duchovenstva bylo veliké. Biskup Valentin umírá 6. února 1182.

J. Vašíček

Zdroje: Kosmova kronika, Swarzenberg K. a kol.:

Tisíc let pražského biskupství 973 - 1973, Křesťanská akademie, Řím 1973

www.wikipedia.org

OKÉNKO VÍRY

578. Jaký je původ modlitby Otče náš?

Ježíš nás naučil *Otče náš*, tuto nenahraditelnou křesťanskou modlitbu, jednoho dne, když ho jeden učedník viděl, jak se modlí, a požádal ho: „Nauč nás modlit se“ (Lk 11,1). Liturgická tradice církve vždy užívala text svatého Matouše (6,9-13).

„SHRNUTÍ CELÉHO EVANGELIA“

579. Jaké je místo modlitby Otče náš v Písmu svatém?

Modlitba *Otče náš* je „shrnutí celého evangelia“ (Tertulián), „nejdokonalejší modlitba“ (sv. Tomáš Akvinský). Umístěna ve středu horského kázání (Mt 5-7) shrnuje ve formě modlitby podstatný obsah evangelia.

580. Proč je tato modlitba nazývána „modlitbou Páně“?

Otče náš se nazývá „modlitbou Páně“, protože této modlitbě nás naučil sám Pán Ježíš.

581. Jaké místo zaujímá Otče náš v modlitbě církve?

Otče náš, modlitba církve v nejplnějším smyslu slova, je „předávána“ při křtu, kde značí znovuzrození k božskému životu Božích dětí. Eucharistie odhaluje jeho plný smysl a ukazuje, že jeho prosby, které mají základ v již uskutečněném tajemství spásy, budou plně vyslyšeny při příchodu Pána. *Otče náš* je podstatnou částí denní modlitby církve (liturgie hodin).

„OTČE NÁŠ, JENŽ JSI NA NEBESÍCH“

582. Proč se smíme „odvázat přistupovat s plnou důvěrou“ k Otci?

Protože Ježíš, náš vykupitel, nás uvádí před tvář Otce a jeho Duch z nás dělá Boží děti. Tak se můžeme modlit *Otče náš* s prostou a synovskou důvěrou, s radostnou jistotou a pokornou odvahou, s přesvědčením, že jsme milováni a vyslyšeni.

583. Jak je možné vzývat Boha jako „Otce“?

Můžeme vzývat „Otce“, protože Boží Syn, který se stal člověkem, nám ho zjevil a jeho Duch nám ho dává poznat. Vzýváme-li Otce, vstupujeme do jeho tajemství se stále novým úžasem a roste v nás touha jednat jako jeho děti. Modlitbou Páně si tedy uvědomujeme, že v Synu jsme dětmi Otce.

584. Proč říkáme Otče „náš“?

Slovem „náš“ vyjadřujeme zcela nový vztah k Bohu. Když se modlíme k Otci, klaníme se mu a oslavujeme ho se Synem a Duchem Svatým. V Kristu jsme „jeho“ lidem a on je „naším“ Bohem, nyní i navěky. Říkáme Otče „náš“, protože Kristova církev je společenství velkého množství bratří, kteří mají „jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32).

585. V jakém duchu společenství a poslání se modlíme k Bohu jako „našemu“ Otci?

Protože modlitba k „našemu“ Otci je společným majetkem všech pokřtěných, je pro ně naléhavou výzvou podílet se na Ježíšově modlitbě za jednotu jeho učedníků. Modlit se „Otče náš“ znamená modlit se se všemi lidmi a za všechny lidi, aby všichni poznali jediného a pravého Boha a byli shromážděni jedno.

Co znamená výraz „jenž jsi na nebesích“?

Tento biblický výraz neoznačuje místo, nýbrž způsob existence: Bůh všechno přesahuje, je nade vším. Označuje velebnost a svatost Boha a také jeho přítomnost v srdci spravedlivých. Nebe, dům Otce, je pravou vlastí, do níž směřujeme v naději, zatímco ještě pobýváme na zemi. A již do této vlasti patříme, náš život je „s Kristem skrytý v Bohu“ (Kol 3,3).

ŠTASTNÝ A ÚSPĚŠNÝ ROK 2015 POD SPOLEHLIVÝM VEDENÍM
NAŠEHO NEBESKÉHO OTCE A S PŘÍMLUVOU JEHO LÁSKYPLNÉ
MATKY PANNY MARIE
PŘEJE VŠEM LIDEM DOBRÉ VŮLE
REDAKCE KOŠÍŘSKÉHO FARNÍHO LISTU.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

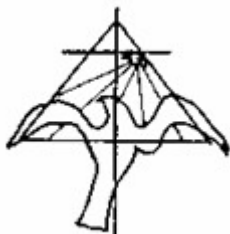
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

únor

POPELEČNÍ STŘEDA

Zaposlouchejme se do Ježíšových slov, jak je Církev dává číst na začátku postu: „Dejte si pozor, abyste nekonali své dobré skutky před lidmi, jim na odiv“ (Mt 6,1).

Prosme o světlo a sílu, abychom správně začali letošní postní dobu, v jejím správném prožívání pokračovali a správně ji ukončili.

Čtení je vybráno z Horské řeči. Jejimi přímými posluchači byli učedníci, tedy ti, ze kterých se pak stali apoštolové a další, kdo se rozhodli trvale sloužit velkému Učiteli, mezi nimi snad i ženy; zástupy zůstaly opodál. Nikdo nebyl vylučován, ale kdo chtěl všechno slyšet, musel přijít.

Pán Ježíš užívá přístupného způsobu vyjadřování, bez náročných abstrakcí, zato s častým upozorněním na běžný život, jak to prostí posluchači měli rádi. Přitom jim dovede zcela srozumitelně vysvětlit i velmi vysoké požadavky.

My si dnes uvědomme, že jde o orientální výběr slov a že je užíváno i východních nadsázek, které tehdy byly obvyklé a bez kterých by řeč nezískala patřičný zájem.

Říká se, že kdyby Ježíš pronesl ke svým učedníkům jen Horskou řeč a nic jiného, že by to stačilo. Řeč začíná blahoslavenstvími, vrcholí Otčenášem, končí ne snad nějakou plamennou výzvou, ale zjištěním: Kdo slyší tato slova a plní je, je muž, který staví na skále. Kdo je slyší a neplní, je muž bláznivý, který staví na písku. (Srv. Mt 7,24-26).

Dnešní čtení je ze středu, verše 1-6 před Otčenášem, verše 16-18 po něm. Je-li Otčenáš vrchol, jsou tady dnes čtené verše nejbližší vrcholu.

Horské řeči může porozumět každý věřící. Zvláště je určena učedníkům, tedy také nám, abychom ji lépe chápali, trvale jí byli ovlivňováni, formovali jí svůj život, využili ji také pro letošní půst.

Když její dokonalé pochopení je vyhraženo světcům, kteří jsou bystrými vykladači jejího ducha i nadšenci v konkrétním uskutečňování jejich požadavků, uijme jejich zkušeností a přimluv.

Např. Uložme si něco postního jednotlivě nebo společně podle vzoru a na přimluvu sv. Otce Norberta. Co by to mohlo být? Ježíšova slova obsahují trojí, co později církevní tradice označila jako tři druhy kajících skutků: **modlitbu, půst, almužnu.**

Modli se k svému Otci, který je ve skrytosti. Jistě je naším a to velikým posláním modlit se také veřejně, konat bohoslužbu, modlitby, Liturgii hodin, Posvátné ofícium.

Otázky: Není toto naše konání příliš vnější, bez pravého vnitřního ducha a vroucnosti?
Nejsou naše modlitby navenek snad uctivé, uvnitř málo usebrané a pokorné?
Konáme také modlitby soukromé, tj. ty, ke kterým žádným předpisem nejsme vázáni?
Uložíme si z modlitby v letošním postu něco navíc?

Když se postíš, ukazuj to ne lidem, ale svému Otcí! Podle svých tradic zachováváme posty tak, aby byly zároveň nenápadné a zároveň opravdové. Je zde dost velká oblast, protože nejde jen o odříkání se jídla, ale o mnoho kajících skutků ubírání, odříkání se. Konáme je buď soukromě – jednotlivě nebo ve svém společenství, takže jiní o nich nevědí. Zvláště přitom dbáme na sebezápor vůle.

Otázky: Jaká je naše osobní a společná praxe postu a kajícího?

Co by se hodilo pro dalších 40 dní?

„Když prokazuješ dobrodiní, ať zůstane skryté“ (Mt 6,2).

Pokušení konat dobré skutky, aby byly uznávány a chváleny, je časté a silné a nevědek zarmucující. Lidské mínění o našich skutcích je věc pouze vnější a relativní, vlastní cenu skutkům nemůže ani dát ani umenšit. Naopak i nejmenší skutek, vykonaný v Boží milosti a s dobrým úmyslem, má velikou cenu, i kdyby zůstal jiným zcela neznám.

Dnešní Ježíšova slova jsou velkou chválou skrytého života. Právě takový život mám vést i s trojím ujištěním:

Otec, který vidí, co je skryté, ti odplatí.

Prožijme dobře letošní postní dobu;

My starší, protože nevíme, kolikrát to ještě bude.

Vy mladí, abyste postavili dům svého života na skále, pevný a vysoký s mnoha patry, abyste se po nějaké kratší době stavění nespokojili s provizoriem přízemí nebo 1. patra. Byla by to škoda.

P. Tadeáš Řehák O. Praem.

Autor homilie je strahovským premonstrátem, který zemřel 4.8.1997. Byl podpřevorem strahovského kláštera a asistentem Kongregace sester premonstrátek ze Svatého Kopečka u Olomouce. Věnoval se studiu řádové spirituality a historie. Těžištěm jeho kněžské a řeholní aktivity byla formace bratří a sester i mimo rámec strahovské kanonie a kongregačních sester. Během komunistické totality byl za tuto státem zakázanou činnost vězněn.

Liturgický kalendář

Únor 2015

1. NEDĚLE	4. neděle v mezidobí
2. pondělí	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. úterý	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
	Sv. Ansgara, biskupa
5. čtvrtek	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. pátek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
	První pátek v měsíci
7. sobota	První sobota v měsíci
8. NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
10. úterý	Památka sv. Scholastiky, panny
11. středa	Panny Marie Lurdské
	Světový den nemocných
15. NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
17. úterý	Sv. Alexia a druhů, řeholníků
18. středa	POPELEČNÍ STŘEDA
	– den přísného postu
22. NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ

Postní doba

Půst je doba výjimečná! Během roku nám často uniká čas na delší modlitbu a větší prostor pro Boha. Proto více jak 1500 let církev praktikuje jako přípravu na velikonoce POSTNÍ DOBU...

Půst před velikonoce pochází už z dob apoštolských, avšak 40 denní půst, jak jej známe dnes, byl zaveden papežem Řehořem Velikým (590-604). V období raného křesťanství existovala praxe veřejného pokání po spáchání těžkého hříchu. Kajcník byl na začátku postní doby biskupem vyzván, aby zahájil uložené pokání. Oblékl se do kajícího roucha a hlavu si sypal popelem. Obřadně byl vykázán z kostela (připomínka vyhnání Adama a Evy z ráje) a před vchodem až do velikonoce žádal křesťany o modlitbu. Instituce veřejného pokání se ještě před koncem prvního tisíciletí postupně vytrácela, avšak výmluvné gesto kajícího SYPÁNÍ POPELA NA HLAVU se začalo uplatňovat u všech účastníků bohoslužeb. Papež doporučil tento obyčej na Beneventské synodě v r.1091 pro celou církev. Mužům se popel sypal na hlavu, ženy k povinnému závoji byly popelem znamenány na čele ve tvaru kříže.

Branou do postní doby je POPELEČNÍ STŘEDA (dies cinerum). Její zavedení spadá do 6.-7.stol. kdy byl počátek postního období přeložen z 6.neděle před velikonoce na předcházející středu, protože neděle není chápána jako postní den. Církev v tento den svěť popel spálených ratolestí z Květné neděle předchozího roku. Zvláštní modlitba pro žehnání popela se objevila až v 11.stol. Předpis, podle kterého má být použit popel z ratolestí předchozího roku, pochází až z 12.stol.

Posypání hlavy popelem bylo odjakživa znamením veřejného pokání. Tak přikázal Bůh již ve Starém zákoně, aby si Izraelité na znamení pokání posypávali hlavu popelem (Jer 25,34). I král David tak učinil (Ž 102,10), podobně činili Ninivští, Judit, Mardocheus, Job. Církev tedy znamená popelem čela věřících, aby jim připomněla hřích a trest za něj, pomíjejícnost pozemského života a kvapem se blížící smrt, povzbudila ke zřeknutí se zla a k pokání. Znamenání popelem doprovází udělovatel slovy: Čiňte pokání a věřte evangeliu (Mk 1,15) nebo Pamatuj že jsi prach a v prach se navrátíš (Gen 3,19). Katolický křesťan je takto veden, aby zůstal nezávislý na skutečnostech pomíjejících a věnoval pozornost hodnotám trvalým - duchovním.

Jak důležité je přijmout tuto výzvu právě v této naší době! Ježíšova výzva k obrácení a pokání, která zaznívá na Popeleční středu, nemíří především na vnější skutky - žíněné roucho a popel, posty a umrtvování, nýbrž hlavně na OBRÁCENÍ SRDCE, na VNITŘNÍ POKÁNÍ a OBNOVU. Bez toho by vnější kající skutky zůstaly neplodné. Jde o radikální rozchod s hříchem, což znamená odvrácení se od zla a naopak nové zaměření celého života ke Kristu. On nám dává sílu a možnost začít znovu. Tradičními a staletými osvědčenými prostředky jsou modlitba, půst a almužna.

Popeleční středou tedy začíná 40 denní POSTNÍ DOBA, která nás přivede k velikonočnímu triduu, památce umučení, smrti a vzkříšení Pána, tedy k srdci a mystériu naší spásy. Postní doba nás na tento důležitý moment připravuje a proto je dobou "mocnou", bodem obratu, který má každému z nás usnadňovat změnu, konverzi.

Prosme Pannu Marii o ochranu a pomoc, aby nás v těchto dnech intenzivní modlitby a pokání provázela svou milostí a mateřskou láskou....

*Popeleční středa-katecheze Sv.Otce Františka při gener. audienci 5.3.2014,
Na prahu doby postní- postilla Leonarda Goffinea O.Praem., Olomouc 1907, internet*

M.Val.

Oznámení

Katecheze dospělých

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat **v sobotu 7. a 21. února** ve farním sále u sv. Jana Nep. po skončení bohoslužeb.

Schůze farní rady

Schůze farní rady se uskuteční **v pátek 13. února.**

Svátoost nemocných

Společné udělení sv. nemocných se uskuteční na Světový den nemocných v den Památky Panny Marie Lurdské **11. února** při mši sv. **v kostele Nejsvětější Trojice. Zájemci se mohou přihlásit v sakristiích košířských kostelů.**

Poděkování

Farní rada děkuje všem farníkům-dobrovolníkům za předvánoční úklid a vánoční výzdobu obou našich košířských kostelů a kaple na Klamovce. Patří jim upřímné Zaplat' Pán Bůh.

- ***Zvláštní poděkování patří také Petrovi Zborníkovi za obrovské úsilí, které věnoval organizaci ubytování a programu pro poutníky Taizé v naší farnosti. Velký dík patří rodinám, které poutníky přijaly do svých domovů, strávily s nimi několik dní a nocí a společně oslavily vstup do r. 2015.***

Večerní koncert v kostele sv. Jana Nep.

Ve čtvrtek 22.1. jsme si mohli večer po mši svaté v kostele sv. Jana Nep. vychutnat hodinový koncert pěveckého sboru Besharmonie pod vedením pana Ing. Libora Sládka (středoškolského profesora z místního Gymnázia Nad Kavalírkou, jehož současní nebo bývalí studenti z velké části sbor tvoří). Hlavním bodem programu byla Rybova Česká mše vánoční. Jen škoda, že v kostele nebylo tepleji a že sbor nezavítal někdy dříve (např. do konce vánoční doby). Nicméně účinkujícím hlasitě BRAVO a díky všem, kteří pomohli koncert zorganizovat!

A.S.

Zápis z farní rady konané dne 9.1. 2015

Akce celé farnosti:

Setkání Taizé

Farní rada děkuje Petru Zborníkovi za velikou ochotu a časovou dotaci k organizaci setkání účastníků, kteří byli u nás ve farnosti, i těm, kteří poskytli ubytování a/ nebo podpořili účastníky občerstvením.

Tříkrálová sbírka

Za organizaci Tříkrálové sbírky děkuje farní rada Václavu Drábovi.

Betlém v kostele Nejsv. Trojice

Za zajištění postupné opravy figurek v betlému kostela Nejsv. Trojice děkujeme doktorkám Horákovým.

Kostel sv. Jana Nepomuckého:

Rekonstrukce luxferů na západní části zdi kostela stála dle rozpočtu 440.000 Kč.

Z grantu se nám podařilo získat jen 150.000 Kč, ale díky štědrosti dárců jsme k lednu doplatili nad očekávání celý zbývajcí dluh.

Tímto všem dárcům veliké díky a zaplat' Pán Bůh.

I tak se připravují podklady pro požádání zpětného grantu, z kterého bychom mohli realizovat opravu zbývajcí části západní zdi.

Kostel Nejsv. Trojice

Kontrolu střechy kostela provede pracovník arcibiskupství.

Byla projednána možnost otevření kostela pro návštěvníky Malostranského hřbitova, který tento rok bude revitalizován a očekává se jeho celoroční otevření pro veřejnost. Řešením je i zhotovení mříže pro vchod ze strany hřbitova.

Zapsal: Václav D.

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

1. **Za vězně, zejména mladé**, aby měli možnost vrátit se k důstojnému životu.
2. **Za manžele, kteří žijí odděleně**, aby v rámci křesťanského společenství nacházeli přijetí a podporu.
3. **Za ty, kdo stojí před důležitým životním rozhodnutím**, aby byli provázeni světlem Ducha Svatého

Krátké ohlédnutí za setkání TAIZÉ v Praze

Milá farní rodino,

ve dnech 29.12.2014-2.1.2015 se v Praze uskutečnilo Evropské setkání mladých TAIZÉ.

Jsem moc rád a Bohu vděčen, že jsme mohli přijmout v naší farnosti část poutníků z celé Evropy. Samozřejmě i na tak velkém setkání se některé věci neobešly bez komplikací, ale důležité bylo to, že každý kdo přijel, měl kde spát, byl přijat v rodinách či ve školách.

První poutníci dorazili již 27.12.2014, v sobotu večer. Tito poutníci se moc nezúčastňovali programu v naší farnosti, ale měli přímo úkoly z centrály TAIZÉ, (příprava workshopů, programu v Letňanech atd.).

Největší část k nám dorazila během pondělí 29.12.2014. S naším přípravným týmem jsme byli moc překvapeni, že jste Vy, farníci, do kostela přinášeli mnoho dobrot pro naše unavené poutníky po celonočním cestování. Všichni byli moc vděční za každý kousek buchty a teplého čaje, zvláště španělská část, která přijela v letních botech do zasněžené Prahy.

Druhý a třetí den ráno se v kostele uskutečnily ranní modlitby a po té byli poutníci rozděleni do

sdílecích skupinek, celkem jich bylo 9. Část z nich se sdílela v kostele a druhá část ve škole Nepomucká. Vrcholem setkání byl festival národů v poslední den občanského roku.

Začátek byl mší svatou v polštině a po té modlitba za mír. Po modlitbě si v kostele každá skupina, podle národnosti, připravila krátké představení. Většinou zazněly národní písně. Zakončení festivalu bylo před kostelem, kde jsme se společně chytli za ruce a zazpívali jednu píseň z TAIZÉ na dobrou noc (či dobré brzké ráno).

První den v roce 2015 byla společná dopolední mše svatá a po té rozdělení poutníků, kteří spali ve škole, do rodin na novoroční oběd. Byl jsem moc rád, že každý poutník, který k nám přijel, mohl být na nový rok ve společenství rodiny a prožít tak přijetí lásky a důvěry.

V poslední den setkání se v kostele uskutečnila ranní modlitba, rozloučení a po té velký úklid nejen v prostorách kostela, ale i ve škole v Nepomucké ulici.

Celkem k nám do farnosti dorazilo 131 poutníků: 4 – Česká republika, 2 – Slovenská republika, 3 – Itálie, 4 – Švýcarsko, 16 – Francie, 37 – Polsko, 20 – Maďarsko, 25 – Ukrajina, 20 – Španělsko.

Na závěr bych chtěl moc poděkovat všem hostitelským rodinám za pomoc a za odvahu přijmout poutníky do svých domovů. Bez vás by se toto setkání nemohlo u nás uskutečnit.

Dále bych chtěl poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě setkání, zvláště s. Ireně, kde celý chod domu Karmelitek byl podle TAIZÉ, dále P. Lohelovi za umožnění setkání TAIZÉ v naší farnosti a za jeho duchovní podporu, dále panu řediteli Aleši Hejnovi za poskytnutí prostor ve škole Nepomucká 2. A v neposlední řadě bych chtěl poděkovat i své rodině, která měla se mnou trpělivost, když jsem trávil většinu času v kostele.

Na závěr pár slov bratra Aloise z TAIZÉ:

Když pokračujeme v „pouti důvěry na zemi“, pronikáme stále hlouběji do tajemství skutečnosti, že všichni lidé tvoří jednu rodinu a Bůh přebývá v každém člověku bez výjimky.

S přáním všeho dobrého

Petr Zborník

Vzpomínky rodin, které přijaly poutníky Taizé v Košířské farnosti 29.12.2014 – 2.1.2015

Manželé Nekulovi:

I když jsme měli zkraje obavu, že je to už jen pro mladší populaci, nelitujeme, že jsme poutníkům Taizé poskytli své služby stejně jako před 24 lety. Bylo to jako by naše děti přišly k nám na návštěvu. Oba mladí maďarští manželé Gyurác-Némethovi László a Perla (ona si 2 měsíce v jiném stavu) byli velmi příjemní, hodní a moc milí lidé, kteří nám byli až moc vděční za stravu, klíče a volnost jim poskytovanou.

A ti čtyři polští hoši, kteří k nám přišli na Nový rok na oběd, byli též velmi milí a pozorní.

Díky za vše Petrovi Zborníkovi, který se svého organizačního úkolu zhostil na výbornou s hvězdičkou!

Manželé Grimmlovi :

Nikdo z naší rodiny netušil co Taizé je. V katedrále po mši k (vzpomínka na svatořečení Anežky České) nás celebrant požádal, abychom přijali poutníky a na odchodu jsme dostali malé formulářky. Trochu jsme váhali, protože u nás probíhala přestavba topení a do toho uspořádání prostor tak, abychom tam mohli důstojně ubytovat návštěvu. Tak nějak za pochodu jsme se dovídali o jakou akci to vlastně půjde. Postupně jsme vše nachystali a už jenom čekali. Přišli 27.1.2014: 3 Italové, 1 Francouz, 2 Švýcaři, 1 Čech. Jeden z nich byl kněz, P. Danilo, Ital. Starali jsme se o ně, jak jsme to dovedli nejlépe. Byli velice slušní a za vše děkovali. Poseděli jsme společně u Novoročního oběda a 2.1.2015 jsme se rozloučili. Zůstaly po nich prázdné, vzorně uklizené místnosti. Celý dům se nějak ztišil a rozsvítil, jako by byl čerstvě vysvěcený. Myslíme, že je provázeli andělé. Bůh jim žehnej.

Marešovi:

Host do domu, Bůh do domu. Jak pravdivé je toto původem ruské přísloví! Traduje se, že na Východě (tedy například v Rusku) i dnes platí, že jste-li hosty, můžete klidně chodit třeba v županu hostitele.

Až tak daleko to u nás nedošlo, ale hosty jsme na přelomu loňského a letošního roku měli doma i my. Byli celkem čtyři - tři ze západu a jeden z východu. Konkrétně tři z Francie – Nicolas, Jeremy a Clément – a jeden poutník z Maďarska – János. V našem případě tedy vstoupil Bůh do našeho domu hned čtyřikrát, na Nový rok pak dokonce šestkrát, to když jsme u novoročního oběda ještě hostili i dva Ukrajince – Vitalije a Tarase. Ti dorazili v národním kroji. U novoročního oběda nás tedy - včetně hostů - sedělo celkem čtrnáct. Byl to zážitek na celý život, nejen pro kuchařku či kuchařky, ale i pro nás ostatní, co jsme jen jedli, poslouchali a občas, byť třeba neohrabaně, anglicky či německy promluvili. Chvillemi mi připadalo, jako bychom byli z jedné rodiny, jako bychom mluvili stejnou řečí, jako by snad ani nebylo třeba tlumočit... Prostě, jako bychom byli všichni poutníci z Taizé. Byl to zážitek, na který se nezapomíná. Byl to požehnaný Nový rok!

Peterkovi:

Ubytovali jsme 4 poutníky Taizé: 2 Francouzky (Claire a Marion) a 2 Polky (Anna a Anna). Někteří sousedé to komentovali: „Je vás doma málo...“

Z mládežnických let dobře znám rozdíl mezi ubytováním v rodině a ve škole, tak proč se na pár dní neuskromnit. Polky trávily většinu času na programu ve městě. Francouzky se více skamarádily s našimi dětmi. Claire měla maminku z Polska a uměla dobře polsky. Na Nový rok jsme pozvali k obědu další 2 hosty a naše mezinárodní společenství se rozšířilo o 2 Španěly. Jeden z nich byl protestant, takže bylo naše společenství zároveň i ekumenické. Španělé na setkání cestovali 30 hodin autobusem. Při pobytu venku jim byla v Praze zima a to nepanovaly žádné velké mrazy. Francisco se nabízel, že mi pomůže vařit, protože je kuchař. Měla jsem vše hotové předem, ale přišlo mi to vtipné. Vědomě bych asi profesionálního kuchaře na oběd nepozvala. Marco byl učitel a dělal na děti veselé grimasy, s Benitkou si zahrál šachy. Děti měly z návštěvy velký zážitek.

Tříkrálová sbírka 2015 láme rekordy :)

Letošní Tříkrálová sbírka probíhala klasicky jako každý rok.

Děkuji všem rodičům, kteří vyrobili nové královské koruny pro koledníky - na vybírání to bylo znát.

V týdnu se během dvou dnů připojili k vybírání skauti ze střediska Mawadani. Jsem rád, že už je sbírka zažitá, protože o vánocích za mnou chodili a ptali se, kdy se bude vybírat. A pak hlavně děvčata skoro neustále zpívala a tím si vybírání příjemně zpestřila.

Z farnosti se sbírky zúčastnili: Václav Dráb, Vít Bobysud a děti: Drahoš Líma, Liduška Zborníková, holky Peterkovy v čele s nejstarší Benediktou a nová posila Bára Škáchová.

Já jsem šel se skupinkou Lidušky, Bány a Benedikty a byl jsem z jejich přístupu, nadšení a oslovování lidí úplně nadšen. Je pravda, že se za celou dobu nezastavily a i lidé, když viděli takové roztomilé krále, tak ani neremcali a darovali aspoň něco málo.

A kolik, že jsme vlastně vybrali? **16.658kč, tedy o 2.000kč víc než loni.**

Tímto děkuji všem koledníkům, bez kterých bychom nic nevybrali a také všem dárcům, kteří tak podpořili projekty Tříkrálové sbírky.

Václav Dráb

Svatý Alexius a druhové, řeholníci – památka 17. února

Pro Florencii bylo 13. století dobou bratrovražedných bojů, ale také touhy po životě podle evangelia. Začátkem století tam žilo sedm bohatých obchodníků, kteří byli členy laického bratrstva Panny Marie a roku 1233 se rozhodli odejít do ústraní, aby společně v pokání a modlitbách žili život ve službě Bohu a Panně Marii. Náležel mezi ně i Alexius. Svůj majetek rozdali chudým a se souhlasem florentského biskupa se usadili na předměstí, blízko františkánského kláštera; tam odložili světské oděvy a oblékli si žíněnou košili a šedou tuniku. Mladá komunita, která žila zčásti z almužen, si zvolila za představeného Bonfilse Monaldiho, jenž byl z nich nejvýraznější osobností. Časem jim však blízkost rušného města začala vadit, a proto se přestěhovali na horu Senario asi 18 kilometrů od města. Postavili si tam prostý útulek a oratoř.

Tam založili řád služebníků Panny Marie, Servitů, a přijali řeholi svatého Augustina. Byl to další žebravý řád. Kromě rozjímání o utrpení Matky Boží a jejího Syna se věnovali i praktické činnosti, ať už to bylo vyučování, misie nebo usmířování lidí, zaměřených v té neklidné době jeden proti druhému. V r. 1243 generální inkvizitor Petr z Verony doporučil nový řád ke schválení papeži. Ale první schválení přišlo až v r. 1249 od papežského legáta v Toskánsku. Řád založil v Toskánsku další kláštery. Žebravé řády měly v té době i protivníky a tak řád definitivně schválil papež Benedikt IX. bulou „Dum levamus“ v roce 1304. Toho se ze sedmi zakladatelů dožil jen sv. Alexius, který zemřel ve věku 110 let v roce 1310.

Zakladatelů řádu Servitů je sedm. Ale v průběhu dlouhé doby vznikly nejasnosti s jejich jmény.

To zdrželo jejich kanonizaci. Dne 15. ledna 1888 zapsal papež Lev XIII. do seznamu svatých těchto sedm mužů: Bonfiglio dei Monaldi, Bonagiunta Manetti, Manetto dell'Antella, Amideo degli Amidei, Uguccio degli Uguccioni, Sostegno dei Sostegni e Alessio dei Falconieri (jména jsou uvedena v jejich italské formě), kteří jsou společně pohřbeni na hoře Senario. Za blahoslaveného byl Alexius Falconieri prohlášen roku 1717 a jeho šest společníků v roce 1725.

Řád Servitů je dodnes aktivní v celém světě. Odhaduje se na 900 jeho příslušníků. První servitský klášter u nás byl postaven r. 1360 v Praze na Slupi. Největšího rozšíření dosáhli u nás Servité po třicetileté válce. Byly dva kláštery v Praze, další v Rabštejně nad Střelou, v Nových Hradech, na Hoře Matky Boží u Králík v Konojedech. První řádový dům na Moravě vznikl v roce 1675 v Jaroměřicích nad Rokytnou. V roce 1714 byla vydána zakládací listina kláštera na předměstí Veselí nad Moravou. Přišly ale josefínské reformy a zůstaly jen dva kláštery, na Hoře Matky Boží u Králík a v Nových Hradech. Pro nedostatek bratří zanikl klášter u Králík v r. 1883. Z kláštera v Nových Hradech byli v roce 1946 němečtí řeholníci odsunuti a v roce 1950 byli odvezeni zbývající čeští bratři. V roce 1991 došlo v Nových Hradech k obnově řeholního života. V roce 2005 tam zemřel poslední člen řádu servitů v českých zemích. Klášter ale jako duchovní středisko nezanikl. Je vlastněn a spravován římskokatolickým společenstvím papežského práva „Rodina Panny Marie“.

Podle J. Heyduka: *Svatí církv. roku, Internetu (Santiebeati, Cath. Encyc., aj.)*

MP

Pražští biskupové

9. část

Nástupcem biskupa Valentina se roku 1182 stal Přemyslovec **Jindřich Břetislav**. Jindřich získává investituru 22. května v Mohuči. S jeho nástupem byly spojovány velké naděje na uklidnění situace v Českých zemích, a také urovnání rozhádaného kléru. Začátek jeho vlády byl velmi

ambiciózní. Jindřich Břetislav se snaží o úplné oproštění moci církevní od moci světské. Tuto svou ambici uplatňuje již v roce 1186, kdy dává do klatby Děpolda III., který byl jeho bratrancem a zároveň úředníkem na Chrudimsku. Děpolda se zastal kníže Bedřich a následný spor byl řešen na říšském sněmu v Řeznu. Zde Jindřich Břetislav velice obratnou politikou získává na svou stranu císaře Fridricha Barbarossu. Chybou českého knížete bylo, že se sněmu neúčastnil (což bylo jeho povinností), ale pouze vyslal své zástupce. Císař se tímto chováním cítil velmi uražen a Jindřicha Břetislava povyšuje na říšského knížete, čímž jej zcela vyjímá z pravomoci českého knížete. Tímto krokem se mu zároveň otevřela cesta k přímému vměšování se do záležitostí českého státu skrze pražského biskupa. V roce 1192 udělal Jindřich Břetislav jeden z velmi dobrých státotvorných kroků. Po smrti knížete Konráda II. Oty se přidává na stranu svého bratrance Přemysla Otakara I. proti právě zvolenému mladičkému knížeti Václavovi a díky své politické schopnosti a úzkému přátelství s císařem se mu daří Václava eliminovat a na český knížecí stolec dosadit Přemysla Otakara I. a jeho bratra, Vladislava Jindřicha, učinit Moravským markrabětem.

Císař si však tuto službu nechává zaplatit astronomickou částkou šesti tisíc hřiven stříbra (v této době ještě nebyla objevena bohatá naleziště stříbra kolem Kutné Hory a Jihlavy a stříbro se v Čechách stále jen rýžovalo, tzn. bylo poměrně vzácné). Když do podzimu roku 1192 byla splacena jen část této pohledávky, dává se Jindřich Břetislav jako zástava císaři, a celý následující rok pobývá střídavě na císařském dvoře a na císařské falci v Chebu (Chebsko je v tuto dobu pod přímou vládou císaře, k českým zemím je připojeno až za krále Jana Lucemburského). Mladý český kníže však pro osvobození svého biskupa nic neudělal. Císaři, kterému stále chyběla dlužná částka ve stříbře, se naskytla příležitost znovu přímo ovlivnit dění v Čechách prostřednictvím pražského biskupa. Nabídl Jindřichu Břetislavovi, že zbaví Přemysla Otakara I. knížecího stolce a jej na něj dosadí. Jindřich souhlasí a v létě roku 1193 táhne s vojskem do Čech. Zde je sice přijat s nelibostí, ale v rozhodujícím střetnutí u Zdic na jeho stranu přechází česká šlechta. Přemysl Otakar I. se opevňuje v Praze, ze které prchá až o vánocích.

Po dobytí Prahy nastává v českých dějinách naprosto ojedinělá situace, Pražský biskup je zároveň Českým knížetem. Vláda Jindřicha Břetislava je od této chvíle vyplněna neustálými konflikty s domácím odbojem, v jehož čele stanul mladší bratr Přemysla Otakara I. a Moravský markrabě Vladislav Jindřich. Celý rok 1194 strávil Jindřich Břetislav pacifikací odbojné Moravy a vojenskou pomocí císaři Jindřichovi VI. Při této vojenské výpravě se dle zpráv kronikářů české vojsko chovalo nanejvýš hanebně vůči kostelům a klášterům, za což se musel Jindřich Břetislav veřejně kát. Vrcholem byl příjezd zvláštního papežského legáta, kardinála-jáhna Petra z Kapui, který měl v Čechách zjednat nápravu kléru a od něhož si měl nechat znovu složit slib čistoty. Téhož roku biskup Jindřich Břetislav vážně onemocněl a 15. června 1197 v Chebu umírá.

Josef Vašíček

Použitá literatura:

1. Kosmova kronika. 2. Schwarzenberg K. a kol.: Tisíc let pražského biskupství 973 - 1973, Křesťanská akademie, Řím 1973. 3. www.wikipedia.org

OKÉNKO VÍRY

587. Jak je modlitba Páně uspořádána?

Modlitba Páně obsahuje sedm prosb k Bohu Otci. První tři se více vztahují na Boha a zaměřují nás k jeho slávě; lásce je vlastní myslet především na toho, koho miluje. Přivádějí nás k tomu, oč máme zvláště prosit; posvěcení Božího jména, příchod jeho království a plnění jeho vůle. Poslední čtyři prosby předkládají Otci milosrdenství naši bídu a naše očekávání. Žádají ho, aby nás živil, aby nám odpustil, aby nás posiloval v pokušení a osvobodil od zlého.

588. Co znamenají slova: „Posvěť se jméno tvé“?

Posvěcování Božího jména se uskutečňuje především chválou, která uznává, že Bůh je svatý. Jbůh zjevil své svaté jméno Mojžíšovi a chtěl, aby jeho lid mu byl zasvěcen jako svatý národ, uprostřed

něhož přebývá.

589. Jak je Boží jméno posvěcováno v nás a ve světě,

Posvěcovat jméno Boha, který nás volá „k posvěcení“ (1 Sol 4,7), znamená toužit, aby křestní zasvěcení oživovalo celý náš život. Znamená to také prosit našim životem a naší modlitbou, aby každý člověk poznával a velebil Boží jméno.

590. Co církev vyprošuje slovy: „Přijď království tvé“?

Církev snažně prosí o konečný příchod Božího království skrze Kristův návrat ve slávě. Ale také prosí, aby Boží království rostlo už nyní posvěcováním lidí v Duchu a jejich úsilím ve službě spravedlnosti a pokoje podle blahoslavenství. Tato prosba je volání Ducha a nevěsty: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

591. Proč máme prosit: „Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“?

Je vůlí Otce, aby „se všichni lidé zachránili“ (1 Tim 2,4). Kvůli tomu Ježíš přišel: dokonale splnit Otcovu spásonosnou vůli. Prosíme Boha Otce o sjednocení naší vůle s vůlí jeho Syna, podle příkladu nejsvětější Panny Marie a svatých. Prosíme, aby se jeho láskyplný plán plně uskutečňoval na zemi, tak jako v nebi. Prostřednictvím modlitby můžeme „rozeznat, co je vůle Boží“ (Řím 12,2) a dosáhnout „vytrvalosti konat ji“ (Žid 10,36).

592. Jaký je smysl prosby: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“?

Když se synovskou důvěrou Božích dětí prosíme o každodenní potravu nezbytnou všem pro život, vyznáváme, že Bůh, náš Otec, je nade vše dobrý. Prosíme také o milost, abychom dovedli svou činnost uskutečňovat spravedlnost a solidaritu, aby přebytek jedněch pomáhal v nouzi druhým.

593. Jaký je specifický křesťanský smysl čtvrté prosby?

Protože „člověk nežije pouze z chleba, ale z každého slova, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4), týká se tato prosba také hladu po *Božím slově* a po Kristově těle, které přijímáme v eucharistii, a také hladu po Duchu Svatém. O to prosíme Boha s naprostou důvěrou pro *dnešek*, Boží dnes, a to je nám dáváno především v eucharistii, jež předjímá hostinu v království, které přijde.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

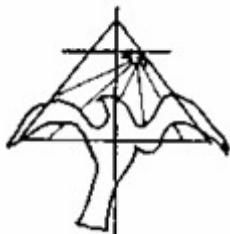
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

březen

POKÁNÍ

Koncem osmdesátých let minulého století, před listopadovou sametovou revolucí, byl v našich kinech promítán ruský film Pokání. Jeho etický náboj byl nesporný. S určitou nostalgií můžeme přemýšlet o tom, jak by asi naše společnost nyní vypadala, kdyby si většina lidí vzala opravdu k srdci jeho myšlenky.

V církvi však každým rokem znovu a znovu na začátku postní doby zazníávají slova: „Čiňte pokání!“ Postní doba trvá čtyřicet dní, ve kterých vystupuje mnoho silných podnětů pro tento lidský úkon. Kajícnost však nezná omezení, má být programem celého křesťanského života.

V Písmu svatém znamená pokání návrat hříšné duše k Bohu, projevující se lítostí, změnou smýšlení a jednání. Ve Starém zákoně je patrná jako *ctnost*, spočívající v hledání Boha a v touze po něm celým srdcem např. Dt 4, 29, v odvrácení se od hříchu, návrat k poslušnosti vůči němu. Lítost obsažená v tomto vnitřním smýšlení, se projevuje navenek symbolickými úkony: sedět v prachu a popelu, hlavu posypat prachem a popelem, v obléknutí kajícího roucha, bití se v prsa, roztrhnutí roucha, v postech a slzách. Vlastní podstata pokání však je ve vnitřní opravdové lítosti, v uznání i vyznání hříchů. Proroci prohlašují za bezcenné všechno zevnější pokání bez této vnitřní stránky „roztrženého srdce“ (Joel 2, 13), zkroušeného ducha, litujícího a pokorného srdce.

V Novém zákoně je pokání nejen *ctnost*, ale také *svátost*. Jako *ctnost* obsahuje ještě více nezbytnou niternost, která má přivést do mesiášské říše. Jde o přiblížení k Bohu očistou srdce, odložením starého člověka a obléknutím v Krista, člověka nového, stvořeného podle Boha ve spravedlnosti a svatosti (srov. Ef 4, 22-24). Proto Pán Ježíš poslal své učedníky kázat pokání, což sám považoval za své poslání, aby se hříšníci obrátili a vešli úzkou branou do života. Pokání jako svátost ustanovená Kristem posiluje a oživuje pokání jako *ctnost*, činí je plodným a účinným.

V pokání je tedy obsaženo více prvků. Na prvním místě je potřeba uznat své hříchy, odřeknout se chyb, odsoudit sebe sama. Podle jednoho moderního ruského autora ukazuje pokání schopnost být člověkem, uvažovat o svých vlastních činech. V duchu západních moralistů je předmětem tohoto odsouzení některý čin z minulosti, jde tu o *skutek*, který jsme na čas schvalovali, ale později přehodnotili. Východní autoři se zajímají víc o *stav* člověka než o skutek. Pro Teofána Zatočnického je tedy důležitější cit: „Já jsem hříšník,“ než „Zhřešil jsem“. Citem se vyjadřuje stav srdce, proto považují východní mniši za velmi důležitou složku pokání afektivní projevy: bolest, slzy, smutek.

Toto odsouzení sebe sama patří do kontextu evangelia, do kázání o příchodu Božího království. Pokrok ve víře jde ruku v ruce s duchem pokání. Je samozřejmé, že s vírou je spojeno i rozhodnutí pro budoucnost. Řecká Bible stále spojuje slova *metanoein* a *epistrephein*; první znamená změnu vnitřní, druhé změnu praktického jednání. Jan Klimak definuje pokání jako „smlouvu s Bohem k započetí nového života“, rozhodnutí k dobru.

Hledáme-li pohnutky k pokání, nacházíme na prvním místě lidskou hříšnost, ve které si člověk uvědomí, že jej může očistit pouze Bůh. S tím souvisí další pohnutky plynoucí z dobrotivé shovívavosti Boží, se zalíbení Boha v kajícím hříšníkovi, radost v nebi i nad jedním hříšníkem, který přikročí k pokání, dále nebezpečí odkladu pokání: „Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce...” (Žalm 94, 8).

Velmi působivými motivy pokání jsou pak příklady pravého pokání u izraelského lidu, u Davida, Ezechiáše, Ninivských obyvatel, apoštola Petra, publikána, celníka Matouše nebo Zachea a lotra na kříži po Kristově pravici.

Bohatý zdroj inspirace k pokání poskytují mnohé životopisy svatých. Origenes připisuje velkou sílu k obrácení „nasycenosti” v hříchu. Většina autorů považuje za nejúčinnější city Boží bázně, která je „začátek moudrosti” (Přisl. 1, 7). Pro Jana Klimaka je pokání „dcera naděje”, ujištění o odpuštění všech vin.

Nový zákon učí dokonalou plnost odpuštění, což je obsaženo v bezvýhradném udělení moci klíčů: „Cokoli svázete na zemi, bude svázáno i na nebi, cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi” (Mt 18, 18).

V závěrečném pohledu na pokání můžeme sledovat jeho pedagogický ráz. Jde o výchovu ryzí osobnosti, která se nejen očišťuje, ale také upevňuje a posiluje v dobrém jednání, a tak se pokání uplatňuje jako ctnost vedoucí k dalším ctnostem. Tresty, které ukládá zpovědník „za pokání” nebo jako pokání, jsou skutky křesťanské praxe. Konat dobro je samo v sobě už pravou penitencí, která smaže hříchy a čistí duši zachováváním Božích přikázání. Habešský dokument Kniha tajemství nebe a země ujišťuje: „I kdyby hříchy věřícího byly velké jako hory a bylo jich mnoho, kdyby jeho spravedlivost proti tomu byla jak malá jiskřička, ta troška spravedlivosti bude silnější a vymaže všechny jeho hříchy.”

Jeden řecký spisek má titul: „Sv. Atanáše a sv. Jana o různých způsobech se spasit a dělat pokání”. Autor vypočítává několik způsobů, jak dosáhnout odpuštění hříchů: 1/ neodsuzovat druhé, 2/ odpouštět urážky, 3/ být pokorným, 4/ slzy, 5/ modlitba, 6/ almužna a skutky milosrdenství, 7/ obrácení na pravou víru, 8/ neustálá modlitba, 9/ vyznat Krista před nevěřícím tyranem.

Nesmíme však zapomínat na jedno nebezpečí, které spočívá v přikládání hodnoty zadosti- učinění skutku samému, zatímco ten skutek má být výrazem osobní lásky. V této souvislosti je aktuální velepíseň lásky apoštola Pavla: „Kdybych rozdal všechno, co mám, ano kdybych pro druhé do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje” (1Kor 13, 3).

P.L.

Použitá literatura:

Příruční slovník biblický, nakladatelství Kropáč a Kucharský, Praha 1940.

Tomáš Špidlík: Spiritualita křesťanského východu, Křesťanská akademie Velehrad. Řím 1983.

Liturgický kalendář

BŘEZEN 2015

1. NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
8. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
13. pátek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
15. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
19. čtvrtek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
22. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
25. středa	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
29. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
30. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
31. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 7. a 21. března ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 14. března.

Program:

První promluva v 15.00 hod. v kapli sv. Václava

15.30 hod. Svátost smíření

17. 00 hod. Pobožnost křížové cesty

17. 30 hod. Slavení eucharistie s druhou promluvou

Jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého

V sobotu 21.3.2015 od 8 hodin se koná jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a přilehlých prostor. Prosíme všechny, hlavně však mladé farníky, aby pomohli s touto jarní očistou, kterou mohou vhodně použít i jako očistu svého srdce a mysli a jarní trénink fyzické zdatnosti. Každá i malá pomoc bude vítána a Pán Bůh ji jistě po zásluze odmění.

Zápis ze zasedání Farní rady 13.2.2015

Přítomni: P. Lohel, V. Bobysud, V. Funda, P. Zborník, E. Horáková, V. Dráb, S. Hojek

1/ Farní vycházka do kostela sv. Michala v Jirchářích (a v jednání je ještě jedna návštěva, která bude doplněna v dubnovém listu) se uskuteční v neděli 24.5. ve 14:00 hod. Sraz u obchodního domu Quadrio (dříve známý jako Máj).

2/ Farní výlet se uskuteční 12.6.2015. Odjezd v 8:00 od kostela sv. Jana Nepomuckého. Pojedeme navštívit Třebíč a Třešť (muzeum betlémů)

3/ Noc kostelů se bude konat 29.5. ve všech třech košířských kostelích. Organizaci a program má jako každoročně na starosti Václav Dráb.

4/ Organizaci OSE jsme zaplatili 1.000,-Kč za písňe z dobročinného koncertu, který se konal v kostele Nejsv.Trojice v rámci loňské Noci kostelů

5/ Začátkem června se uskuteční Modlitební týden. Je na farnosti jak to pojme. Petr Zborník navrhl zapojit Cibulačku.

6/ P.Lohel zakoupil pro farníky a farnice brožurku Průvodce Velikonocemi. Bude rozdána po nedělní mši svaté.

7/ Grant na opravu západní zdi kostela sv. Jana byl podán na ministerstvo kultury.

Zapsal Vít Bobysud

Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

1. **Aby se ti, kdo se věnují vědeckému výzkumu, dali do služeb blaha člověka v jeho celistvosti.**

2. **Za ženy**, aby byl stále více uznáván jejich jedinečný přínos, kterým přispívají k životu církve.

3. **Za sílu k odpuštění** pro každého, kdo v srdci uchovává nenávist.

Svatý Dominik Savio – 9. březen (podle římského martyrologia)

Nejmladší kanonizovaný vyznavač, Dominik Savio, pocházel z Piemontu, oblasti v severozápadní Itálii. Narodil se 2. dubna 1842 v obci Riva di Chieri nedaleko Turina. Pocházel ze skromných poměrů, otec byl kovář a matka švadlena. Byl druhý z deseti dětí. Roku 1843 se rodina přestěhovala do Murialda, části obce Castelnuevo d'Asti (dnes Castelnuevo don Bosco).

Dominik projevoval už v dětském věku velkou rozumovou zralost a duchovní vyspělost. Proto mu místní farář dovolil, aby už v sedmi letech přistoupil k prvnímu sv. přijímání, přestože v té době bylo zvykem přistupovat k prvnímu sv. přijímání až ve dvanácti letech. Při tom si Dominik napsal do svého deníku: 1. Budu se často zpovídat a přistoupím k sv. přijímání vždy, když mi to zpovědník dovolí, 2. chci svítit sváteční dny, 3. mými přáteli budou Ježíš a Maria, 4. raději zemřít než zhřešit.

Další vývoj ukázal, že tyto zásady nebyly pro chlapce jen pěknými slovy, ale životním programem.

V roce 1853 se rodina přestěhovala do Mondonia, jiné části Castelnuevo. Farář upozornil na zbožného chlapce Dona Bosca. Dne 2. října příštího roku se Dominik setkal s Donem Boscem v jeho rodné obci Becchi. Svatý vychovatel byl tímto chlapcem velice překvapen. Řekl mu: „Jsi z dobré látky!“ A Dominik odpověděl: „A vy budete krejčí, který z ní ušije pěkný oblek.“ Za čtyři týdny potom vstoupil dvanáctiletý chlapec do oratoria Dona Bosca ve Valdocco v Turíně.

Připravoval se tam svědomitě na kněžské povolání. A při tom to byl veselý chlapec, který doporučoval veselost i ostatním chlapcům v oratoriu.

Dne 8. prosince 1854 vyhlásil papež Pius XI. dogma o Neposkvrněném Početí Panny Marie. Dominik se zasvětil Panně Marii. A v r. 1856 založil s několika přáteli v oratoriu Společnost Neposkvrněné. Pravidla, která sám pro tuto společnost sestavil, jsou svědectvím zralé spirituality čtrnáctiletého chlapce.

V té době mu už ale začínají ubývat tělesné síly, vážně onemocní a vrací se domů do Mondonia, kde 9. března 1857 vyrovnaně umírá, šťasten, že se jde setkat s Pánem. Jeho poslední slova byla: „Jak krásné věci teď vidím!“

Papež Pius XII. blahorečil Dominika Savia dne 5. března 1950 a za svatého ho prohlásil 12. června 1954. Při příležitosti 50. výročí svatořečení byly jeho ostatky přeneseny do turinského chrámu Panny Marie Pomocnice. Je patronem chlapců zpěváků a ministrantů.

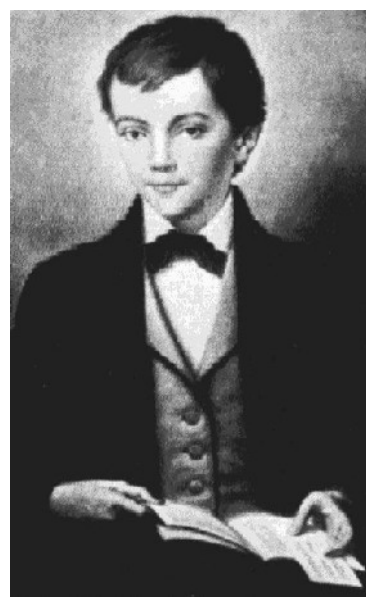
Svatý Jan Bosco o Dominikovi napsal knihu, která vyšla do r. 1908 (tehdy začal proces blahorečení Dominika) v deseti vydáních.

Jeho památka se v salesiánské kongregaci a v piemontských diecézích liturgicky slaví 6. května.

Věříme, že i naši chlapci ministranti jsou pod ochranou svatého Dominika Savia a že se k němu budou obracet o přímluvu.

Podle „Blízki Bohu i luďom“ (R. Ondruš) a pramenů z Internetu (Santiebeati, stránky salesiánů, aj.)

MP

VELIKONOCE

Velikonoce – latinsky a řecky pascha, hebrejsky pesach – přejítí, přechod jsou již 2000 let ústředním svátkem církevního roku a jsou spjaty s památkou umučení, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Jsou to svátky vykoupení a naděje, znovuzrozené v dramatu kříže. Základem křesťanských velikonoc, který představuje výchozí a nejstarší bod i obřadní cyklus křesťanství je biblická zvěst o umučení, ukřižování, smrti a vzkříšení Spasitele. Na tuto genezi velikonoc poukazuje i slovanský název Veliké noci. Tak byla pojmenována noc, po níž Kristus vstal z mrtvých, noc největšího tajemství v duchovních dějinách. Velikonocemi vrcholí a také nabývá smyslu biblický příběh o narození, životě Syna Božího a jeho výkupné oběti na kříži. Svým utrpením a smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu a jeho důsledku (I.Petr 2,24), svým vzkříšením nám sjednává přístup k novému životu a otevírá nám nebe, věčný život, věčnou radost.

Nejstarší vyznání víry ve zmrtvýchvstání Ježíše Krista najdeme v Prvním listě Korintánům sv.Pavla. Tento text je nejstarším dokladem vyznávání víry ve zmrtvýchvstání Ježíše, která byla vyjadřována ve společenství prvních křesťanů. Vznikl počátkem r.50. Čteme v něm: Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy, že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem, že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou. Většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já.. (1.Kor 15,3-8). Po staletí se ti, co se připravovali na křest, museli učit zpaměti tyto pravdy, které jsou základem křesťanství. Prvotní církev uchovávala a aktualizovala seznam dosud žijících z těch pěti set lidí, kteří potkali Zmrtvýchvstalého. Víra prvotního společenství věřících je tedy založena na svědectví konkrétních lidí, křesťanům známých a většinou ještě mezi nimi žijících. První hlasatelé evangelia předávali jako první a nejdůležitější pravdu to, že Kristus byl ukřižován, zemřel, jeho tělo bylo položeno do hrobu a třetího dne vstal z mrtvých, a dodávali: "A my jsme toho svědky" (Sk 2,32;3,15). To bylo nejdůležitější poselství, protože zmrtvýchvstání Ježíše Krista je definitivní potvrzení toho, že Ježíš jako skutečný člověk je zároveň i skutečným Bohem, naším Spasitelem. Pravda o Ježíšově zmrtvýchvstání je tedy od samého začátku ohlašovana a předávána z pokolení na pokolení. V nedávné době, 9.2.2012, byly nalezeny zatím neznámé manuskripty knih Nového Zákona, pocházející z Egypta. Nejstarší z nich obsahuje text evangelia sv. Marka a pochází z 1.stol.po Kr. Je to tedy nejstarší známý manuskript Nového Zákona z doby, kdy žili očití svědkové Ježíšova zmrtvýchvstání. Další důkazy věrohodnosti zpráv o Ježíšově vzkříšení najdeme u samotných apoštolů, jeho učedníků. Nebyli to žádní snílci ani idealisté, ale muži reality, takže na první zprávy o zmrtvýchvstání reagovali pochopitelnou skepsí. Příznačný je případ Tomáše, nebo učedníků na cestě do Emauz. Oni vůbec nemysleli na zmrtvýchvstání, ani je nečekali. Podle toho také jednali, když se od hrobu vrátila Maria Magdalena a vyprávěla, že se s ním setkala jako s živým. "Když uslyšeli, že žije a že ho viděla, nevěřili" (Mk 16,11). Jan byl jediný, kdo u prázdného hrobu s uloženými plátny usoudil, že se muselo něco stát. "Viděl a uvěřil " (Jan 20,8). Ostatní zůstali ještě skeptičtí i ve chvíli, kdy ho spatřili: "Když spatřili Ježíše, padli před ním na zem. Někteří však pochybovali" (Mt 28,17). Po katastrofě na Kalvárii se tedy stalo něco nepředvídatelného a to právě v okamžiku, kdy se zdálo, že všechno skončilo a nadšení je pryč.

Netušená a nepředstavitelná událost, nezávislá na vůli učedníků, kterou si mohli i ověřit a uznat. Zmrtvýchvstalý na sebe nedal čekat, ale ukázal se jim a před touto skutečností se poddali. Jen úchvatné poznání zmrtvýchvstalého Krista, kterého vnímali svými smysly a svatost jejich života, který pro mnohé z nich skončil mučednickou smrtí dokazují, že nejde o žádný mýtus, ani symbol, natož podvod. Nejednalo se ani o nějaké mystické vzrušení nebo kolektivní mámení smyslů. Jak by bylo možné předpokládat u mužů, kteří byli tragickou smrtí svého Mistra tak zklamáni, lehkověrnost a podezírat je z blouznění? Naše víra se tedy opírá o svědectví těch, kteří zmrtvýchvstalého Krista viděli.

Při oslavě Velikonoc dáváme slavnostně zaznít zvonům. Měli bychom ale souznít prožívaným vlastním svědectvím pro svět jako ty zvony velikonoční noci - znamením vlastního zmrtvýchvstání. Nechali jsme odstranit hrobový kámen v našich srdcích, který skrýval naše hříchy. Pro naši hlubokou lítost a pevné rozhodnutí více už nehřešit vstal z mrtvých....aleluja...! Kristus ale také nám tiše říká: Běž a zvěstuj lidem, aby také oni mohli začít nový život skrze Zmrtvýchvstání Kristovo. ALELUJA !

Prameny: P.Martin Rohrer: Slavte Velikonoce s Kristem,

P.M.Piotrowski TChr: Historický fakt zmrtvýchvstání, Gianni Valente: Kdyby Ježíš nevstal z mrtvých

M.Val.

Pražští biskupové

10. část

Po smrti biskupa Jindřicha Břetislava je na Pražský biskupský stolec zvolen **Daniel II.** (1197-1214) rodným jménem zvaný Milík z Talmberka. Biskup Daniel je naprostým opakem svého ambiciózního předchůdce Jindřicha Břetislava, který ve své osobě spojil titul Pražského biskupa a zároveň Českého knížete. O Danielově mládí nevíme vůbec nic kromě toho, že pocházel z chudého českého rodu pánů z Talmberka. Pravděpodobně byl kaplanem knížete Vladislava Jindřicha a vybrán byl právě pro svoji loajalitu vůči knížeti. Biskup Daniel si však svůj pontifikát musel velmi tvrdě hájit. Hned po svém dosazení na biskupský stolec zasílá pražská kapitula protest k papeži, protože biskup složil lenní slib knížeti, čímž se vzdal všech nabytých privilegií, které získal jeho Předchůdce Jindřich Břetislav. Zároveň však tímto krokem obnovuje jednotu v Čechách, jelikož pražský biskup již není říšským knížetem a tím pádem není podřízen císaři. Z kronikářských záznamů víme, že biskup Daniel musel mnohokrát cestovat do Magdeburku, Řezna a Hamburku kde musel své zvolení obhajovat. Až v roce 1202 mu byla v Římě uznána biskupská důstojnost. Biskup Daniel nepokračoval v emancipační politice církve, naopak nebyl schopen se bránit zabírání církevního majetku ze strany šlechty. Umírá 28. března 1214 na Velehradě.

Po Danielovi II. na Pražský biskupský stolec nastupuje **Ondřej z Gutštejnu** (1215-1223). Biskup Ondřej ještě před svým zvolením pracoval v letech 1211-1215 jako kancléř Přemysla Otakara I. Na biskupský stolec byl pravděpodobně vybrán jako osoba naprosto loajální knížeti. Tato Ondřejova politika se však prudce změnila s čtvrtým Lateránským koncilem. Biskup Ondřej nejprve vede spory se šlechtou, která si za jeho předchůdce přisvojila některé církevní statky. Situace eskaluje ve chvíli, kdy šlechta opakovaně vězní duchovenstvo, a odmítá platit církevní desátky. V tuto chvíli biskup Ondřej se svolením papeže Honoria III. vyhlásuje nad celým, tehdy již Českým královstvím, interdict (zákaz bohoslužeb a pohřbů). Tento spor mezi králem Přemyslem Otakarem I. a českou šlechtou na jedné straně, a biskupem Ondřejem a emancipující se církví na straně druhé se táhne od roku 1216 do roku 1221. Teprve 2. července roku 1221 byl za přítomnosti zvláštního papežského legáta kardinála jáhna Řehoře de Crescentio podepsán na Šacké hoře konkordát s církví (platící pouze pro biskupství), který byl následujícího roku rozšířen o privilegium pro celou Českou církev. Pontifikát biskupa Ondřeje je ve znamení velmi těžkého, ale nakonec úspěšného, boje české církve za svou nezávislost. Biskup Ondřej umírá 30. července 1224 v Itálii.

Josef Vašíček

Použitá literatura:

1. Kosmova kronika. 2. Schwarzenberg K. a kol.: Tisíc let pražského biskupství 973 - 1973, Křesťanská akademie, Řím 1973. 3. www.wikipedia.org

Národní pochod pro život

Hnutí pro život pořádá v Praze dne **21.3.2015** již XV. Národní pochod pro život.

Programové cíle:

- aby každá žena čekající nečekané dítě věděla, že v tom nezůstane sama
- aby si muži uvědomili svou zodpovědnost a ženy v nich nacházely oporu
- aby 23 tisíc dětí nepřicházelo ročně o život, ale dostalo šance žít
- aby společnost chránila všechny děti od okamžiku početí

Program Národního pochodu pro život:

12,30 pontifikální mše sv. v kostele sv. Jiljí v Husově ul.

Dominik kardinál Duka, OP, pražský arcibiskup

14,15 zahájení Nár.pochodu na Mariánském nám.

14,30 průvod centrem Prahy

15,30 závěrečný program u sochy sv.Václava na Václavském nám.

OKÉNKO VÍRY

594. Proč říkáme: Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům?

Prosíme-li Boha Otce o odpuštění, uznáváme, že jsme před ním hříšníci. Ale zároveň vyznáváme jeho milosrdenství, protože v jeho Synu a ve svátostech „máme vykoupení a odpuštění hříchů“ (Kol 1, 14). Naše prosba však bude vyslyšena pouze pod podmínkou, že jsme my sami nejprve odpustili.

595. Jak je možné odpuštění?

Milosrdenství proniká do našeho srdce jen tehdy, umíme-li i my odpustit, dokonce i svým nepřátelům. I když se tento požadavek zdá nespílitelný, srdce Ježíše se odevzdá Duchu Svatému, může jako Kristus milovat až do krajnosti, může přeměnit zranění v soucit a urážku obrátit v přímlovu. Odpuštění se podílí na Božím milosrdenství a je vrcholem křesťanské modlitby.

596. Co znamená: Neuved' nás v pokušení?

Prosíme Boha Otce, aby nás nenechal samotné a napospas pokušení. Prosíme Ducha, abychom dovedli rozlišovat mezi *zkouškou*, která dává růst v dobro, a pokušením, jež vede ke hříchu a k smrti, a také rozlišovat mezi pokušením a svolením k pokušení. Tato prosba nás spojuje s Ježíšem, který přemohl pokušení svou modlitbou. Vroucně prosí o milost bdělosti a vytrvání až do konce.

597. Proč končíme prosbou: „ale zbav nás od zlého“?

Zlo označuje osobu satana, který se protíví Bohu a je „svůdce celé země“ (Zj. 12,9). Vítězství nad ďáblem již dosáhl Kristus. Ale my prosíme, aby Bůh osvobodil od satana a jeho skutků lidskou rodinu. Prosíme také o drahocenný dar míru a o milost vytrvalého očekávání příchodu Krista, který nás definitivně osvobodí od Zlého.

598. Co znamená závěrečné Amen?

„Na konci modlitby říkáš Amen a tímto Amen, jež znamená „staň se“, stvrzuješ, co je v modlitbě, které nás naučil Bůh“ (Sv. Cyril Jeruzalémský).

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

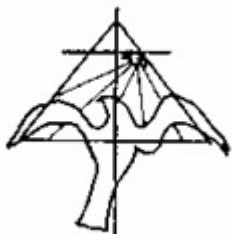
Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle 29. 3.	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek 2.4.	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek 3. 4.	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N.. 17,30
Vigilie Vzkříšení 3. 4.	kostel sv. Jana.N. 21,00
Boží hod velikonoční 5. 4.	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí 6. 4.	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00

duben

SESTOUPIL DO PEKEL

tajemství Bílé soboty

Záčátek tohoto měsíce dubna je spojen s velikonočními svátky. Ty jsou vyústěním liturgického slavení posvátného velikonočního tridua. V jeho závěru nacházíme Bílou sobotu, která je dnem liturgického klidu, kdy uvažujeme o Ježíšově utrpení, smrti a o jeho sestoupení mezi mrtvé. V kostele bývá k modlitbě upraveno místo nazývané Kristův hrob (někdy lidově: Boží hrob).

Během dne v dopoledních hodinách jsou povoleny pouze obřady bezprostřední přípravy na křest.

Dříve než budeme slavit Kristovo vzkříšení, připomínáme si, co se s Kristem stalo bezprostředně před ním. Pozornost kazatelů tím nebývá zaměstnána pro nepřítomnost bohoslužby v tento den, ale církev má jasný výklad tohoto tajemství.

Častá tvrzení Nového zákona, podle nichž byl Ježíš „vzkříšen z mrtvých“ (Sk 3,15; Řím 8,11; 1 Kor 15,20), předpokládají, že před vzkříšením pobýval tam, kde se zdržovali mrtví. To je první význam, který dalo apoštolské kázání Ježíšovu sestoupení do pekla: Ježíš zakusil smrt jako všichni lidé a svou duší je dostihl v místě pobytu mrtvých. Sestoupil tam však jako Spasitel a ohlašovatel radostné zvěsti duchům, kteří tam byli uvězněni. (KKC 632)

K tomu je potřebné vyjasnit pojem *pekla*, který je spojován s různými významy a proto vzbuzuje určité rozpaky.

„Peklo zde označuje vzdálená místa, v němž jsou drženy ty duše, které nedosáhly nebeského štěstí... Tato místa nejsou jednoho a téhož druhu. Je totiž ohavné a velmi temné vězení, kde jsou mučeny věčným a nevyhasitelným ohněm duše zavržených

společně s nečistými duchy. Toto místo se nazývá *gehenna* neboli *abysus*, vlastním označením peklo. Dále je místo, kde plane oheň očistění, v němž trpí duše zbožných pouze po určitou dobu, aby mohly vstoupit do věčné vlasti, kam nemůže vstoupit nikdo nečistý... Třetí a poslední místo je místem přijetí duší světců před příchodem Krista Pána, zde přebývali bez utrpení s nadějí na vykoupění, odpočívali zde v pokoji. Tyto duše, které v náruči Abrahámově očekávaly Spasitele, osvobodil Kristus Pán, když sestoupil do podsvětí.“ (ŘK I, 6,2-3).

„Vyznáváme, že ihned po smrti Kristově sestoupila jeho duše do pekla a zůstala zde po dobu, kdy bylo jeho tělo v hrobě. Věříme tedy, že jedna osoba Kristova byla v tu samou dobu v pekle i v hrobě.“ (ŘK I, 6, 1).

Tento výklad rozvíjí také nový KKC: Místo pobytu mrtvých, kam Kristus sestoupil, nazývá Písmo „peklo“, „šeól“ nebo „hades“, protože ti, kteří tam jsou, jsou zbaveni patření na Boha. Takový je totiž až do příchodu Vykupitele osud všech mrtvých, jak zlých, tak spravedlivých; tím ale není řečeno, že jejich osud je stejný, jak to dokazuje Ježíšovo podobenství o chudáku Lazarovi, který byl vzat „do klína Abrahamova“. A právě duše těchto spravedlivých, které očekávaly Krista, osvobodil Ježíš, když sestoupil do pekel. Ježíš nesešestoupil do pekel proto, aby vysvobodil zavržené, ani aby zničil peklo zavržení, nýbrž aby osvobodil spravedlivé, kteří ho předešli. (KKC 633)

Svatý Tomáš Akvinský uvádí následující čtyři důvody pro Kristovo sestoupení do pekel. „Kristus sestoupil s duší do pekel ze čtyř důvodů.

Za první, aby podstoupil celý trest za hřích a odčinil tak celou vinu. Trestem za hřích člověka byla nejen smrt těla, ale i trest pro duši, protože i duše se podílela na vině, a jejím trestem bylo odnětí možnosti patřit na Boha. Dosud však nebylo nabídnuto žádné zadostiučinění k odstranění tohoto trestu. A tak před příchodem Krista sestoupili po smrti všichni, dokonce i svatí otcové, do podsvětí. Aby tedy Kristus podstoupil celý trest určený hříšníkům, nejen zemřel, ale jeho duše také sestoupila do pekla. Proto se praví v žalmu: *Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako muž, který pozbyl síly* (Žalm 88,5). Ostatní tam byli jako otroci, ale Kristus jako svobodný.

Druhým důvodem je, že dokonale zachránil všechny své přátele. Měl totiž své přátele nejen ve světě, ale i v podsvětí. Ve světě jsou někteří lidé Kristovými přáteli, nakolik mají lásku, v podsvětí pak byli mnozí, kteří z tohoto světa odešli s láskou a vírou v budoucího Vykupitele, jako Abraham, Izák, Jákob, Mojžíš, David a ostatní spravedliví a dokonalí muži. A protože Kristus přebýval na světě mezi svými přáteli a zachránil je svou smrtí, chtěl rovněž navštívit své přátele, kteří byli v podsvětí, a zachránit je tím, že k nim sestoupí. *Proniknu všechny části podsvětí země a uvidím všechna utrpení a osvětlím všechny, kteří doufají v Pána* (Sir 24, 45).

Třetím důvodem je, že dokonale zvítězil nad ďáblem. Někdo totiž nad někým dokonale zvítězí, když ho nejen porazí v boji, ale když ho napadne v jeho vlastním domě, zbaví ho královského trůnu a jeho domu. Kristus nad ďáblem zvítězil a porazil ho na kříži. Proto Jan říká: *Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa (tedy ďábel) vyvržen ven* (Jan 12, 31). Kristus, aby dokonale nad ďáblem zvítězil, chtěl sesadit ďábla z trůnu a uvěznit ho v jeho domě, jímž je peklo. Proto tam sestoupil, zbavil ďábla všeho, spoutal ho a vzal si svou kořist. *Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství* (Kol 2, 15). Kristus, který obdržel moc a vlastnictví nebe i země, chtěl také získat vlastnictví pekla, aby se, jak říká apoštol, *před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí* (Fil 2, 10); a u Marka se praví: *ve jménu mém budou vyhánět demony* (Mk 16, 17).

Čtvrtým a posledním důvodem je, aby osvobodil svaté, kteří byli v podsvětí. Kristus totiž chtěl zemřít, aby osvobodil živé i mrtvé, a proto chtěl sestoupit do pekel, aby osvobodil ty, kteří tam byli. *Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězně z cisterny, v níž není vody* (Zach 9, 11). *Budu tvá smrt, ó smrti, budu tvým uštknutím, peklo* (Oz 13, 14). I když Kristus smrt úplně zničil, nezničil úplně peklo, ale zasadil mu ránu. Nevysvobodil z pekla všechny, ale pouze ty, kteří byli bez smrtelného hříchu nebo dospělé skrze oběti a víru v příchod Krista. Tito tam byli kvůli dědičnému hříchu Adamovu, kterého se kvůli své lidské přirozenosti nemohli zbavit jinak než skrze Krista. Kristus tedy v pekle ponechal ty, kteří sem sestoupili se smrtelným hříchem. Proto říká: *budu tvým uštknutím, peklo*. Je tedy zřejmé, že Kristus sestoupil do pekel, a kvůli čemu tam sestoupil.

Budeme slavit Kristovo vzkříšení. Zároveň si však uvědomujeme, že naše situace je podobná těm, kteří čekali na Vykupitele v říši zemřelých, ještě jej neviděli tvář v tvář. V tom je nám blízké tajemství Bílé soboty, i když víme, co po ní následovalo a co se i pro nás otevírá...

P.L.

Použitá literatura:

Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995

Tomáš Akvinský: Výklad Vyznání víry a Desatera, Krystal, 2011

Průvodce Svatým týdnem a velikonočním tříděním, Salesiánská asociace Dona Boska, Praha 2015

Ještě něco pro naše ženy:

Zmrtvýchvstalého nejdříve spatří ženy. Neboť tak jako žena spáchala první hřích na světě, tak měla jako první ohlásit světu život. Proto ženy slyší onen svatý hlas: „Radujte se“, aby první smutek byl zrušen radostí ze vzkříšení. Zvěstují ji nevěřícím, aby jeho tělesné vzkříšení z mrtvých našlo víru a aby tak jako starého člověka oblékl, také jej proměnil v nebeského, a proto podoba člověka, spojená s jeho přirozeností, vystoupila nyní k nebi.

Sv. Hypolit Římský

Liturgický kalendář

DUBEN 2015

1. středa	STŘEDA
2. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
3. pátek	VELKÝ PÁTEK
4. sobota	BÍLÁ SOBOTA
5. NEDĚLE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
6. pondělí	PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
7. úterý	ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
8. středa	STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
9. čtvrtek	ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
10. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
11. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
12. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
13. pondělí	Sv. Martina I. papeže a mučedníka
19. NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
21. úterý	Sv. Anselma, biskupa a učitele Církve
23. čtvrtek	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24. pátek	Sv. Jiří, mučedníka
25. sobota	Svátek sv. Marka, evangelisty
26. NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
28. úterý	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Monfortu, kněze
29. středa	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky Církve, Patronky Evropy
30. čtvrtek	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Návštěva biskupa Mons. Václava Malého

Na slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Boží hod velikonoční – 5. dubna nás navštíví světicí biskup pražský Mons. Václav Malý. Bude celebrovat mši sv. z této slavnosti v 9.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Po skončení bohoslužby bude následovat agapé ve farním sále, kdy bude příležitost k setkání a rozhovoru s panem biskupem.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 10. dubna po večerních bohoslužbách.

Biblická katecheze

Další biblická katecheze s výkladem Janova evangelia bude následovat v sobotu 18. dubna po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Poděkování

Veliké Zaplat' Pán Bůh patří všem, kteří se zúčastnili úklidu kostela sv. Jana Nep. a okolí.

Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

1. Aby se lidé naučili **mít v úctě stvořený svět** a chránili ho jako dar od Boha.
2. **Za pronásledované křesťany**, aby pocítovali utěšující přítomnost zmrtvýchvstalého Pána a sounáležitost celé církve.
3. Aby nás Bůh učinil hodnými svého **povolání**.

ZÁPIS ZE SCHŮZE SPOLKU PŘÁTEL KOŠÍŘSKÝCH KOSTELŮ 20.3.2015

Přítomní: Stanislav Hojek, Vít Bobysud, Václav Funda, Václav Dráb, P. Lohelius

- 1) Na slavnost Vzkříšení naši farnost navštíví světící biskup pražský Mons. Václav Malý. Bude s námi slavit eucharistii v 9.00 hod. v kostele sv. Jana Nep. Po bohoslužbách bude následovat agapé ve farním sále a příležitost k rozhovoru s panem biskupem. Malé občerstvení bude vítáno!
- 2) Letošní noc kostelů je stanovena na pátek 29. května. Pro širokou veřejnost budou otevřeny všechny tři košířské kostely. Službu pro návštěvníky budou zajišťovat v kostele Nejsvětější Trojice: Václav Dráb, Na Klamovce: Petr Zborník a u sv. Jana Nep.: Vít Bobysud. Obsahovou stránku má na starosti Václav Dráb.
- 3) V týdnu od 30.5. do 6.6. se v Praze rozvine misijní program pod názvem „DNY VÍRY“. O jejich programu budeme informováni členy organizačního týmu z pražského pastoračního střediska. Kromě větších akcí pro celou Prahu jsou vítány podněty a nabídky jednotlivých pražských farností. V naší farnosti se bude připravovat program ve spolupráci s „Cibulačkou“ - sdružením mladých košířských rodin. Předpokládá se výběr pondělí 1.6., na které připadá Den dětí.
- 4) Farní výprava autobusem se uskuteční v sobotu 13.6. do Třebíče a Třeště. Program domluví Vít Bobysud. Odjezd od kostela sv. Jana Nep. bude v 8.00 hod. Návrat do 20.00 hod. Oběd bude zajištěn v Třebíči.
- 5) Farní vycházka je určena na neděli 24.5. Navštívíme kostel sv. Martina ve zdi, kostel sv. Jindřicha a románský kostel sv. Michala v Jirchářích. Sraz účastníků bude v 15.00 před obchodním domem Máj.
- 6) Ve dnech 15.- 17. 10. se bude konat Národní eucharistický kongres v Brně. V rámci přípravy na tento kongres je dána možnost jednotlivým farnostem k prohloubení vztahu k tomuto ústřednímu tajemství naší víry. V pražské katedrále bude vrcholným bodem této přípravy slavnost Těla a Krve Páně s účastí všech pražských farností. Po mši sv. bude slavnost pokračovat eucharistickým průvodem a adoracemi u jednotlivých oltářů v oblasti Hradčan. Tomuto slavení bude dána přednost před slavením v jednotlivých farnostech.

- 7) Farní táborák bude ve čtvrtek 25.6. u kostela sv. Jana Nep. po děkovné mši sv. za uplynulý školní rok. Srdečně jsou zváni farníci všech věkových kategorií a také rodiče a děti z „Cibulačky“.
- 8) V nejbližší době dojde k transformaci Spolku přátel košířských kostelů na Farní radu. Tuto úpravu vyžaduje nový občanský zákoník. V naší farnosti budeme tuto změnu konsultovat s právníkem arcibiskupství pražského.
- 9) Dokumentace na další část opravy zadní stěny kostela sv. Jana Nep. je již připravena Vitem Bobysudem.
- 10) Václav Dráb a Marie Brůčková se zúčastnili setkání redaktorů farních listů a prezentovali ukázkou našeho farního listu v úterý 17. 3. v arcibiskupském paláci.
- 11) Další schůze bude v pátek 10.4.2015.

Dne 20.3.2015 zapsal P. Lohelius

Svatý Zikmund – památka 30.dubna

Svatý Zikmund, jeden z českých patronů, pocházel z germánského kmene Burgundů. Byl synem krále Gundobalda. Narodil se koncem 5. století. Byla to doba stěhování národů, kdy politické poměry v Evropě nebyly ještě ustálené. Burgundové v té době sídlili na území dnešního Burgundsku ve Francii, ale i jižněji okolo Lyonu a také v části dnešního Švýcarska. Byli, tak jako většina Germánů, ariánskými (nikoli katolickými) křesťany. Působením sv. Avita, biskupa ve Vienne, opustil Zikmund mylnou ariánskou nauku, dal se pokřtít asi v r. 501 a stal se horlivým katolíkem. Jeho příkladu následovalo mnoho příslušníků kmene Burgundů. V r. 515 povolal mnichy, aby založili klášter nad hrobem sv. Mořice v Agaune (ve Wallisu v dnešním Švýcarsku – to je ale jiné místo než známé zimní středisko sv. Mořic). V r. 516 se stal burgundským králem.

Později se však nechal ovlivnit svojí druhou manželkou, která ho poštvála proti Sigerichovi, jeho synovi z prvního manželství. Sigerich byl r. 522 na Zikmundův příkaz zákeřně usmrčen. Zikmund však záhy pochopil, že se dopustil krutého bezpráví. Ze svého zločinu se vyznal a konal dlouhé pokání v klášteře St. Maurice ve Wallisu. Jako součást pokání tento klášter hmotně zajistil, takže od té doby až dosud v něm nepřetržitě trvá řeholní společenství (je to nejstarší trvale fungující katolický klášter v Evropě). Je v něm opatství řádu augustiniánských kanovníků.

Asi rok nato bylo Burgundsko přepadeno franckým králem Chlodomírem. Zikmund byl poražen, zajat a utopen i se ženou a dětmi ve studni (snad 1. května 524). Bylo to u vesnice, které dnes má jméno St. Sigismond, a leží nedaleko francouzského města Orléansu. Násilná a tragická smrt Zikmundova dala u jeho současníků zapomenout na jeho krutý čin a zdála se jim dokonalým zadostiučiněním. Byl považován hlavně za krále, který činil pokání. Pátý opat kláštera St. Maurice, Venerand, si vyprosil u krále Theuberta dovolení přenést ostatky Zikmunda a jeho rodiny ze studny do svého kláštera. Stalo se tak 16. října roku 535 nebo 536 a bylo to první přenesení ostatků v Galii a rovnalo se tehdy oficiálnímu svatořečení. O životě sv. Zikmunda píše sv. Rehoř Tourský v Historii Franků.

V roce 1366 byl svatý Zikmund vyhlášen za českého zemského patrona. Karel IV. nechal větší část ostatků svatého Zikmunda z kláštera sv. Mořice vyzvednout a dopravit do chrámu svatého Víta, kde odpočívají na oltáři černínské kaple dodnes. Něco z nich daroval polskému králi Kazimírovi.

Ucta k sv. Zikmundovi se postupně šířila Evropou a byla i námětem řady uměleckých děl. A rozšířila se i do Polska (tři polští králové nesou jeho jméno) a do Maďarska.

Památka sv. Zikmunda se u nás připomíná 30. dubna, jeho jméno nese i největší zvon v pražské katedrále. A je mu zasvěcena řada kostelů v Čechách i na Moravě.

Podle pramenů z Internetu (abc svatých, santiebeati, apha, Heiligenlexikon, stránky opatství St.Maurice aj.)

MP

Druhé výročí pontifikátu papeže Františka.

Papež František oslavil 13. března druhé výročí svého pontifikátu. V předvečer tohoto výročí, 2. března 2015, poskytl ve Vatikánu téměř dvou a půl hodinové interview mexické televizní novinářce. Mexická televize celý rozhovor odvysílala 14. března 2015.

Přinášíme z tohoto rozhovoru pasáž o rodině.

Neúměrná očekávání od synody. Rodina.

Otázka:

Ohledně synody vznikla mnohá očekávání mezi manžely, kteří mají soužení, jsou rozvedení a znovu sezdání, mezi homosexuály. Myslíte, že jsou přehnaná?

„Myslím, že jsou to neúměrná očekávání. Synodu o rodině jsem nesvolal já. Chtěl to Pán. A to je jeho věc. Když mi monsignor Eferovič, který byl sekretářem, přinesl tři témata, pro která se nejvíce hlasovalo, řekl mi, že tím, které obdrželo nejvíce hlasů, byl přínos Ježíše Krista dnešnímu člověku. Dobře, uděláme to. To byl název synody. Mluvili jsme dále o organizaci a já jsem řekl: „Dobře, udělejme jednu věc. Uvažujme o přínosu Ježíše Krista dnešnímu člověku a rodině. A tak jsme to nechali, tedy rodinu tak trochu v druhém plánu. Když jsem byl na prvním posynodálním setkání generální rady, začalo se mluvit o tomto názvu, tedy o přínosu Ježíše Krista rodině. A dnešní člověk zůstal trošičku stranou. A nakonec někdo podotkl: tato synoda o rodině...“ Taková byla tedy dynamika vedoucí ke vzniku názvu. Já jsem mlčel. Nakonec jsem si uvědomil, že to tak chtěl Pán. A to silně, protože rodina je v krizi. Snad ani ne tak tradiční krize jako manželská nevěra či jak se říká v Mexiku „casa chica“ a „casa grande“. Nikoli, je to hluboká krize. Je vidět, že mladí nechtějí uzavírat manželství a žijí spolu. Nečiní tak z protestu, ale proto, že dnes je to tak. Potom za delší dobu nakonec někteří svatbu v kostele mají. Znamená to, že rodinná krize je uvnitř rodiny. Z tohoto hlediska si myslím, že Pán chce, abychom tomu čelili: přípravou na manželství, doprovázením těch, kdo spolu žijí jen tak, doprovázením těch, kteří uzavřou manželství a svoji rodinu vedou dobře, doprovázením těch, kdo s rodinou neměli úspěch a uzavřeli nový sňatek, přípravou na svátost manželství. Ne všichni jsou připraveni. A kolik je sociálně faktických manželství, která jsou neplatná! Z nedostatku víry!“

Již Benedikt XVI. zdůraznil, že nedostatek víry a uvědomování si svého jednání je vážný problém.

„Rodina je v krizi. Jak integrovat do života církve rodiny, které vznikly „na druhý pokus“? To znamená druhé svazky, které jsou někdy ukázkové, zatímco ty první nezdařené. Jak je integrovat? Ať chodí do kostela. Potom se zjednodušuje a říká: „Ach, budou dávat přijímání rozvedeným!“ Tím se nic nevyřeší. Církev chce, aby ses integroval do jejího života. Někteří však říkají: „Ne, já chci přijímání a dost.“ Jako stužku nebo vyznamenání? Nikoli. Musíš se integrovat. Existuje 7 věcí, které podle současného kanonického práva nemohou konat lidé žijící ve druhém svazku. Nepamatuji si je všechny, ale jedna z nich je kmotrovství. Proč? Jaké svědectví mohou dávat kmotřenci? Říkat: „Podívej, drahý, já jsem v životě chybil. Nyní jsem v této situaci. Jsem katolík. Principy jsou takovéto. Toto dělám a provázím tě“. To je opravdové svědectví. Když však přijde mafián, delikvent, někdo kdo zabíjí, ale měl svatbu v kostele, může být kmotrem. To jsou kontradikce. Je zapotřebí integrace. Pokud věří, třebaže žijí v situaci označované jako neregulární, uznávají to, přijímají a vědí, jak církev smýšlí o tomto stavu, není to překážka. Když mluvíme o integraci, máme na mysli toto všechno.

Překlad Milan Glaser, radio vaticana

Zprávy z farnosti

Setkání s Charlesem Dukem

Díky pozornosti mých rodičů a zřejmě nevyzpytatelných cest Páně jsem se před týdnem dostal na setkání s člověkem, který se jako jeden z 12ti lidí na světě procházel po měsíci.

Přednáška astronauta Ch. Duka byla zajímavá i vtipná. Dokonce nám promítal video z roku 1972, natáčené přímo na měsíci, kdy tam byl.

Zřejmě většina posluchačů očekávala technické zajímavosti a pohled i pocity pilota – tehdy, kdy lety

do vesmíru byly velice nebezpečné.

Jaké bylo překvapení, když druhou část setkání stočil na svůj osobní příběh, z kterého bych chtěl citovat pár vět:

„Celý život jsem se soustředil na úspěch, hledal jsem příležitosti, jak se posunout na žebříčku kariéry – i proto jsem si podal přihlášku do oddílu astronautů. Nová práce astronauta mi přinesla okamžitý úspěch. Zároveň jsem tvrdě pracoval, chtěl jsem dosáhnout maxima- letu na měsíc.

Svého velkého životního cíle – procházky po měsíci – jsem dosáhl. Ale po návratu jsem začal cítit frustraci a nudu. Ale ptal jsem se sám sebe: Co Budu dělat teď ?”

Jako spoustu Američanů chodil do kostela, četl bibli, ale ve skutečnosti nevěřil.

V té době se mu a jeho ženě Dotty rozpadalo manželství. Změnil práci a začal podnikat, byl velmi úspěšný, ale po dvou letech prodal svůj podnik a začal hledat jiné podnikání.

Když odešel z NASA všiml si, že u jeho ženy nastala změna. Začala ho milovat a přijímat jiným způsobem než dřív. *„Viděl jsem v jejím životě pokoj, který předtím neměla.”*

Tím začalo Dukovo obrácení. Objevil Ježíše stejně jako Dotty. Uzdravil jejich manželství, protože Ježíše dali na první místo v životě.

A na konec bych chtěl napsat slova, s kterými tento astronaut a křesťan cestuje po celém světě:

„V roce 1972 jsem letěl lodí Apollo 16 za fantastickým dobrodružstvím. Kdysi jsem říkával, že i kdybych žil 10.000 let, nikdy bych už neprožil něco takového, jako byla procházka po Měsíci. Ale ani nadšení a pocit uspokojení z pobytu na Měsíci se nemůže srovnávat se životem s Ježíšem, s životem, který nikdy neskončí, který potrvá věčně.”

Bylo mi ctí si s takovým člověkem potřást rukou. A zároveň jsem rád, že i když jsem na Měsíci nebyl, mám něco cennějšího.

V.D.

Životní jubileum

V dubnu slaví **vzácné životní jubileum** náš redakční spolupracovník **RNDr. Milan Práger, CSc.** Nejenže slaví vzácné jubileum, ale je to opravdu **vzácný člověk**; vzácný manžel, otec, dědeček, tchán. A v redakčním týmu Košířského farního listu vzácný, neúnavný, spolehlivý a věrný spolupracovník. Kromě toho, že každý měsíc zpracovává pod šifrou *MP* životopis světce, který je v daném měsíci připomínán, s matematickou přesností (danou povoláním a snad i genetickým vybavením) pečlivě koriguje a upravuje všechny příspěvky a celé číslo našeho zpravodaje. Nejen za členy redakčního týmu Košířského farního listu, ale i za všechny jeho čtenáře přejeme našemu jubilantovi další léta v plné duševní i fyzické síle a s velkou vděčností a díky mu k tomu vyprošujeme Boží pomoc a ochranu.

At' dobrotivý Pán nad ním rozjasní svou Tvář, at' jej zahrne svým milosrdenstvím a dá mu pocítit svou blízkost a požehnání.

P.Lohelius

Schůzka redaktorů farních zpravodajů

Odbor vnějších vztahů Arcibiskupství pražského pořádal 17.3.2015 v Arcibiskupském paláci diecézní setkání redaktorů farních zpravodajů a farních webů.

Za náš Košířský farní list se setkání zúčastnili dva členové redakční rady našeho zpravodaje,

měsíčníku s názvem Košířský farní list.

Setkání zahájil tiskový mluvčí Arcibiskupství Aleš Pištora a uvedl, že hlavním cílem setkání bylo navázání kontaktů, výměna zkušeností a vzájemná pomoc při řešení různých problémů. V zastoupení kardinála Dominika Duky pozdravil účastníky, kteří zcela zaplnili Beranův sál, pražský biskup Karel Herbst.

V první, společné hodinové části, proběhlo několik obecných přednášek o náplni farních zpravodajů včetně nabídky kvalitní fotodokumentace. Ke druhé části se účastníci rozdělili do dvou skupin, ve kterých se projednávala specifická témata jak obsahová tak technická (medializace zpravodajů, webové stránky atd.).

Oba účastníci získali dojem, že po obsahové i technické stránce Košířský farní list dobře splňuje požadované parametry i když prostor pro zvýšení kvality je samozřejmě otevřený.

MB, VMD

Pražští biskupové

11.část

Po smrti biskupa Ondřeje nastupuje na pražský biskupský stolec biskup **Pelhřim z Vartenberka** (1224-1226). O Pelhřimovi víme jen to, že pocházel z poměrně významného rodu pánů z Vartenberka. Jediná informace o jeho působení na biskupském stolci je z Pulkavovy kroniky. Pelhřim - dříve než se stal Pražským biskupem - byl mělnickým proboštem a na biskupský stolec byl zvolen pražskými kanovníky dříve, než došly listiny z Říma obsahující instrukce k volbě. Biskupského stolce se Pelhřim vzdává v roce 1226 po příjezdu papežského legáta Konráda.

Pelhřimovým nástupcem se stal **Budivoj** (1226). Byl zvolen za přítomnosti papežského legáta Konráda. Biskup však ve svém úřadě vydržel pouhé 3 měsíce, umírá po konsekraci v Římě roku 1226. Až v roce 1227 byl zvolen další pražský biskup **Jan II. z Dražic** (1226-1236). Biskup Jan pocházel z významného rodu pánů z Dražic. V roce 1212 byl představeným kapitulní školy a v roce 1216 kancléřem kapituly při chrámu svatého Víta v Praze. Vysvěcen byl 19. prosince 1227 mohučským arcibiskupem Siegfriedem II. von Eppsteinem, za přítomnosti biskupa halberstadského Fridricha II. a řížského Alberta von Buxhoevden. Biskup Jan v této době intenzívně podporuje příchod cisterciáků do Čech, zvláště jejich kláštery v Teplé a Chotěšově, a pravděpodobně zakládá kapitolu svatého Jiljí v Praze. Umírá 17. srpna 1236 v Praze.

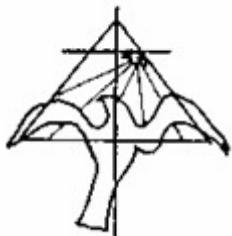
Po Janovi z Dražic byl na pražský biskupský stolec zvolen v roce 1236 **Bernard Kaplír ze Sulevic** (1236-1239). Touto volbou se potvrzuje již zažitý trend, že biskupské stolce obsazují druhorození šlechtičtí synové a nikoliv královští kaplani jako tomu bylo doposud. Zároveň se ukazuje jistá míra emancipace církve a šlechty. Investituru přijímá 10. září 1236 v Mohuči. Bernard ještě před svým zvolením byl v letech 1206-1217 jedenáctým proboštem litoměřické kapituly svatého Štěpána. V roce 1227 se stává pražským a vyšehradským kanovníkem, v letech 1229-1239 je kanovníkem-scholastikem a nakonec od roku 1233 také kancléřem a blízkým spolupracovníkem biskupa Jana II. O biskupu Bernardovi existuje velice málo zpráv. Vystupuje jen na dvou listinách jako svědek, a z jeho života máme bezpečně doloženo pouze založení dominikánského konventu s kostelem svatého Michala v Litoměřicích v roce 1236. Biskup Bernard umírá 12. září 1240 v Praze.

Josef Vašíček

Použitá literatura:

Swarzenberg K. a kol., *Tisíc let pražského biskupství 973 – 1973*,
Křesťanská akademie, Řím 1973, wikipedia.org, *Pulkavova kronika*, 1226, str. 133

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

květen

KRISTOVO NANEBEVSTOUPENÍ

„Kde je teď Ježíš Kristus?“ ptal se mě jeden známý po slavení velikonočních svátků. Bez váhání jsem mu odpověděl, že je v nebi. Následovala otázka: „Kde je nebe?“ Nebe je jistě tam, kde přebývá Bůh, jeho andělé a oslavení svatí. Nebe přesahuje náš prostor a čas, je „Otcovým domem“, Božím životem a jeho blažeností. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme spojeni v téže slávě tam, kam nás předešel on, jako naše Hlava a jako Prvorozený. Nanebevstoupení zůstává úzce spojeno se sestoupením z nebe, které se uskutečnilo vtělením. Pouze ten, který „vyšel od Otce“, se může k Otci navrátit: Kristus. „*Nikdo nevystoupil do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka*“ (Jan 3,13). KKC 661

Nanebevstoupení je posledním a definitivním z Ježíšových zázraků. Čtyřicet dní po svém zmrtvýchvstání se ukazoval Pán svým učedníkům a mluvil k nim při různých příležitostech o Božím království. Potom jim přikázal, aby šli na Olivovou horu, kde „*byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel*“ (Sk 1,9) „*Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici*“ (Mk 16,19). Kristovo tělo bylo oslaveno hned v okamžiku jeho zmrtvýchvstání, jak to dokazují nové nadpřirozené vlastnosti, jež má jeho tělo od té doby trvale. Avšak během čtyřiceti dní, kdy s učedníky důvěrně jí a pije a učí je o království, zůstává jeho sláva ještě zahalena vnějšími rysy obyčejného lidství. Poslední Ježíšovo zjevení končí nezvratným vstupem jeho lidství do božské slávy, symbolizované oblakem a nebem, kde od té doby sedí po Boží pravici. Později se už jen jednou, zcela výjimečně, ukáže Pavlovi jako „*nedochůdčeti*“ (1 Kor 15, 8) v posledním zjevení, kterým Pavla ustanovuje apoštolem. KKC 659

To, jak je v té době sláva Zmrtvýchvstalého zastřena, vysvětluje z tajemného výroku k Marii Magdaléně: „*Ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratrům a oznam jim: Vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu*“ (Jan 20,17). To ukazuje, jak rozdílně se projevuje sláva vzkříšeného Krista a sláva Krista povýšeného na pravici Otce. Událost nanebevstoupení, současně historická i přesažná, označuje přechod od jedné ke druhé. KKC 660

Proč vstoupil Pán Ježíš na nebesa?

1. aby také jako člověk vešel do slávy, kterou si zasloužil
2. aby své církvi seslal Ducha svatého
3. aby byl v nebesích naším prostředníkem a přímělcem u Otce
4. aby nám otevřel nebe a připravil nám tam místo.

Sv. Tomáš Akvinský hodnotí Kristovo nanebevstoupení ze tří hledisek. Připomíná, že bylo **slavné, rozumné a užitečné**.

O tom, že bylo **slavné**, není pochyb, když se jednalo o vstup do nebe. To lze vyložit třemi způsoby. Za prvé, že vystoupil nad všechna nebeská tělesa. Apoštol totiž říká: *Vystoupil nade všechna nebesa* (Ef 4,10). A toho poprvé dosáhl až Kristus, neboť předtím bylo pozemské tělo pouze na zemi, dokonce i Adam byl v pozemském ráji.

Za druhé vystoupil nad všechna duchovní nebesa neboli duchovní přirozenosti: *Posadil Ježíše po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy* (Ef 1,20).

Za třetí vystoupil až k trůnu Otce: *Hle s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka, a došel až k Věkovitému* (Dan 7, 13); Když jim to Ježíš řekl, byl vzat do nebe a usedl po pravici Boží. Nebyl přijat na pravici Boží tělesně, ale obrazně; neboť jakožto o Bohu se o něm říká, že sedí po pravici Otce, v tom smyslu, že je roven Otci; jako člověk pak sedí Kristus po pravici Otce jako na čestném místě. To už měl v úmyslu ďábel: *Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na hoře setkávání na nejzazším Severu, vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit* (Iz 14, 13-14). Ale toho dosáhl pouze Kristus, proto se ve Vyznání praví: „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.“ *Řekl Hospodin mému pánu: „Zasedni po mé pravici“* (Žl 110, 1).

Dále bylo Kristovo nanebevstoupení **rozumné**, a to ze tří důvodů. Za prvé nebe náleželo Kristu z jeho přirozenosti. Je totiž přirozené, že každý se navrácí tam, odkud pochází. A Kristus pochází od Boha, který je nade vším: *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. Ted' svět opouštím a navracím se k Otci* (Jan 16, 28); nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka, který je v nebi (Jan 3, 13). Svatí sice také vystupují do nebe, ale ne tak jako Kristus. Kristus totiž vstoupil na nebe svou mocí, svatí jsou pak vyzdviženi jeho mocí. *Táhni mě za sebou* (Pís 1, 4). Lze také říci, že na nebe vystoupil pouze Kristus, neboť svatí sem vystoupili pouze jako údy Kristovy, který je hlavou církve. *Kde je tělo, tam se slétnou i supi* (Mt 24, 28).

Za druhé náleží nebe Kristu pro jeho vítězství. Kristus byl poslán na svět, aby bojoval proti ďáblu, a porazil ho. Zásluhou toho byl vyvýšen nad všechno: *Já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn* (Zj 3, 21).

Za třetí je nanebevstoupení Kristovo rozumné pro jeho pokoru. Žádná pokora nikdy nebyla tak velká jako pokora Kristova. Kristus, ačkoli byl Bůh, chtěl se stát člověkem, a ačkoliv byl Pánem, chtěl přijmout podobu služebníka, stal se poslušným až k smrti (Fil 2, 8) a sestoupil až do pekla. A tak se zasloužil o to, aby byl vyzdvižen do nebe k Božímu trůnu. Pokora je totiž cestou k vyvýšení: *Kdo se poníží bude povýšen* (Lk 14, 11); *ten, který sestoupil, je tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa* (Ef 4, 10).

Kristovo nanebevstoupení bylo **užitečné**, a to opět ze tří důvodů. Za prvé k našemu vedení, protože Kristus sestoupil na zem, aby nás vedl. My jsme neznali cestu, ale on nám ji ukázal: *Vystoupil ten, kdo jim bude razit cestu* (Mich 2, 13). A také proto, abychom nabyli jistoty, že budeme vlastnit nebeské království: *Jdu, abych vám připravil místo* (Jan 14, 2).

Za druhé pro naše zabezpečení: Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně (Žid 7, 25). Máme přímlovce u Otce, Ježíše Krista (1 Jan 2, 1).

Za třetí, aby naše srdce táhl k sobě: *Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce* (Mt 6, 21), abychom pohrdali pomíjivými věcmi: *Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, ne k pozemským věcem* (Kol 3, 1).

P. L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen

1. **Abychom odmítali kulturu nezájmu**, a tak dokázali mít starost o trpící bližní, zejména nemocné a chudé.
2. Za křesťany, kteří žijí **v sekularizovaném kulturním prostředí**, aby jim přímluva Panny Marie pomáhala hlásat Krista.
3. **Za naše biskupy a kněze, aby uměli dobře rozpoznávat znamení času.**

Liturgický kalendář

květen 2015

1. pátek	Sv. Josefa Dělníka - první pátek v měsíci
2. sobota	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele Církve
3. NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
6. středa	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. pátek	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
10. NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. úterý	Svátek Výročí posvěcení pražské katedrály
13. středa	Panny Marie Fatimské
14. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
16. sobota	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
17. NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
18. pondělí	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20. středa	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze mučedníka
22. pátek	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
24. NEDĚLE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
25. pondělí	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve
26. úterý	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27. středa	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
30. sobota	Památka sv. Zdislavy
31. NEDĚLE	Poutní slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 2. a 23. května.

Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého

V sobotu 16. května bude poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého. Po večerní mši sv. bude následovat tradiční setkání s malým pohoštěním před kostelem nebo v případě nepříznivého počasí ve farním sále.

Noc kostelů

V pátek 29. května bude ve večerních hodinách tzv. „NOC KOSTELŮ“. Program této celorepublikové příležitosti k návštěvě i našich tří Božích domů bude uveden na plakátech.

Dny víry

Od 30. května do 6. června budou v Praze tzv. „DNY VÍRY“. V rámci této evangelizace našeho hlavního města budou zveřejněny různé programy, do kterých se zapojí i jednotlivé pražské farnosti. V naší košířské farnosti se připravuje program pro nedělní odpoledne 31. května. Jeho náplň bude včas oznámena.

Farní vycházka

Farní vycházka do kostelů sv. Jindřicha, sv. Martina ve zdi a sv. Michala v Jirchářích se uskuteční v neděli 24. května. Sraz účastníků bude v 15.00 hod. u obchodního domu Máj.

Farní výprava

Farní výprava autobusem do Třebíče a Třeště se připravuje na sobotu 13. června. Vybízíme zájemce o tuto cestu, aby se co nejdříve zapsali v sakristiích našich kostelů. Odjezd autobusu od kostela sv. Jana Nep. bude v 8.00. Návrat ve večerních hodinách snad ještě za světla.

Zápis farní rady z 10. dubna 2015

Přítomní: Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Petr Zborník, Václav Dráb a P. Lohelius.

- 1/ Příprava na Noc kostelů pod vedením Václava Drába
- 2/ Účast naší farnosti na Dnech víry - koordinuje Petr Zborník
- 3/ Příprava farní vycházky a autobusové výpravy – zajišťuje Vít Bobysud
- 4/ Další pokračování opravy západní stěny kostela sv. Jana Nepom. v tomto roce – dotace a podíl farnosti se postupně zohlední.

Zapsal P. Lohelius

Zprávy z farnosti

Životní jubileum

V květnu oslaví krásné životní jubileum - 55 let života – náš farník **IVO SUCHÝ**.

Ivo Suchý je známou a nepřehlédnutelnou postavou košířského farního společenství. Řadu let věrně slouží jako ministrant u oltáře, v poslední době zejména při nedělních bohoslužbách u Nejsvětější Trojice. Vzácné jsou jeho poznámky a doplňující informace při farních poutních cestách. V autobuse se často chápá mikrofonu (jeho milovaný nástroj) a s typickým oslovením poutníků „Moji milí“ spouští profesionálním průvodcovským hlasem tok vždy přesných místopisných informací a upozornění na krajinné zvláštnosti. Stejně tak ke konci cesty pronáší do mikrofonu děkovné řeči určené pro řidiče autobusu, spolucestovatele, organizátory cesty a hlavně duchovně doprovázejícího P.Lohelia. Tuto společenskou povinnost plní výborně, navíc s velkou radostí a entusiasmem.

Za všechny jeho služby jsme „našemu Ivovi“ velmi vděční a vyprošujeme mu hodně zdraví, síly, radosti a Božího požehnání do dalších let.

Velikonoce 2015 v Košířích

Letošní Vigilie se svěcením paškálu díky příznivému počasí začala nerušeně v prostoru před kostelem sv. Jana Nep., hlavní obřady, čtení, velikonoční zpěvy a slavnostní mše sv. se konaly v chrámovém prostoru. Výborně, soustředěně a bezchybně zaspívala paní Magdalena Borová ze sdružení maminek s dětmi Cibulačka (spolupráce s Cibulačkou se velmi dobře rozvíjí, viz dětmi malované plakáty s křesťanskou tematikou na plotě základní školy). Jásavé Exultet zpívané P.Lohelem pak přineslo tu správnou a hlubokou velikonoční radost.

Hod Boží velikonoční s námi přišel slavit biskup Václav Malý. Krátce jsme se s ním setkali a pohovořili po mši sv. ve farním sále. Byl radostně překvapen množstvím mužů, asistujících u oltáře (díky vám všem, naši mužové, i za všechny ostatní služby pro naši farnost), pochválil naše aktivity výletní i cestovatelské a přislíbil, že mezi nás zase zavítá.

Sv. Rita z Cascie, řeholnice – památka 22. května

Narodila se v malém místě Roccaporeno v Umbrii (ve střední Itálii) kolem roku 1380 (jiné prameny uvádějí rok 1370, životopisná data této světice nejsou zcela jistá). Její jméno je zkratkou jména Margherita (Markéta), příjmení bylo Lotti. Byla jedinou dcerou svých rodičů a již od dětství toužila po řeholním životě. Na naléhání rodičů se provdala za Paola Manciniho. Její muž byl člověk dobré vůle, ale nepokojného charakteru. Rita však svou vytrvalou dobrotou překonávala všechny trpkosti ze strany svého muže a dokázala s ním žít v harmonii. Měla dva syny, snad dvojčata.

Po mnoha letech manželství ovdověla, protože její muž byl zavražděn (asi r. 1406). Rita nejenže vrahům odpustila, ale prožívala velké obavy, že budou zavražděni její synové, nebo že v době dospělosti pomstí smrt svého otce a dopustí se tak dalšího násilí. Ale oba její synové umírají zanedlouho po svém otci v důsledku těžké nemoci.

Když Rita zůstala sama, vedla stále více život modlitby a rozhodla se uskutečnit svou dávnou touhu – stát se řeholnicí. Chtěla vstoupit do kláštera augustiniánek v Cascii, byla ale odmítnuta. Podle podání se jí v noci zjeví svatý Jan Křtitel, sv. Augustin a sv. Mikuláš Tolentinský a dovedli ji k vratům kláštera a pak byla vpuštěna dovnitř. Po několika dalších žádostech o vstup byla v r. 1407 do kláštera přijata. Tam pak žila dlouhou dobu. Žila v přísném odříkání a pokání. Její mystické zkušenosti vedly k tomu, že r. 1432 byla stigmatizována trnem z Kristovy trnové koruny. Trn se jí zaryl do čela a od té doby nesla bolestnou a otevřenou ránu až do své smrti. Krátce před smrtí poprosila, aby jí přinesli ze zahrady růži. Přesto, že byla mrazivá zima, růžový keř kvetl.

Zemřela 22. května 1447 (nebo 1457). Brzy po její smrti se děly u jejího hrobu zázraky a její úcta, zejména jako pomocnice v beznadějných záležitostech, se rychle šířila. Deset let po její smrti bylo její neporušené tělo přeneseno do klášterní sakristie.

Byla prohlášena za blahoslavenou papežem Urbanem VIII. v r. 1637 a kanonizována papežem Lvem XIII. dne 24. května 1900.

Roku 1937 byl vedle starého kláštera položen základní kámen ke stavbě kostela zasvěceného sv. Ritě. Posvěcen byl r. 1947 a v r. 1955 povýšen na basiliku. Je to jedno z nejnavštěvovanějších poutních míst v Itálii.

Podle pramenů z Internetu (Heiligenlexikon, Cath. Encycl., stránky Baziliky sv. Rity a Augustiniánů)

MP

Dny víry 2015 v Praze

První červnový týden se v **Praze** uskuteční městská misie s názvem **Dny víry. Od 29. května do 6. června** se v centru i v okrajových částech Prahy uskuteční množství kulturních, vzdělávacích a duchovních aktivit, které jsou primárně určeny pro lidi, kteří křesťanství neznají, nebo se ke křesťanským církvím nehlásí.

„Chceme lidem představit křesťanství, které není uzavřeno ve svých kostelích, ale naopak komunikuje s veřejností. Naším cílem je setkat se s obyvateli Prahy a moderními způsoby jim přiblížit základní informace o křesťanství i představit životní styl současných křesťanů,” vysvětlil vedoucí organizačního týmu projektu Dny víry **P. Michal Němeček**. Projekt přímo navazuje na Noc kostelů, která vznikla po obdobné městské misii ve Vídni v roce 2003. *„Tak jako při Noci kostelů zveme lidi do našich chrámů, tak chceme poté během Dnů víry naopak vyjít z našich kostelů ven a setkat se s lidmi, kteří v Boha nevěří, ve veřejném prostoru,”* upřesnil P. Němeček. Hlavním organizátorem ekumenického projektu je **Pastorační středisko pražského Arcibiskupství**, na programu se podílí i mnohé řeholní řády a hnutí či komunity. Dny víry navazují na městské misie, které se v posledních letech uskutečnily v jiných evropských hlavních městech (Paříž, Vídeň, Bratislava).

Rádi bychom vaši farnost pozvali k aktivní účasti na Dnech víry. Program se připravuje po dvou liniích. V centru Prahy se uskuteční tzv. „centrální“ program, který připravuje organizační tým ve spolupráci s komunitami **františkánů, dominikánů** a dalších dobrovolnických skupin. V rámci tohoto centrálního programu se uskuteční například Festival křesťanských filmů pod záštitou režiséra **Jiřího Stracha**, celotýdenní workshop italského sochaře **Guida Dettoniho**, nebo závěrečný koncert **Hradišťanu** v sobotu večer s následným průvodem světla v centru Prahy.

Také naše farnost připravuje program před kostelem sv. Jana Nepomuckého v Košířích, v prostranství farní zahrady. Poslední květnový den, 31.05.2015, bude otevřen kostel od 15.00 hodin. Před kostelem bude probíhat následující program:

- krátké svědectví o víře
- dětské představení
- hry a soutěže pro děti
- hudební představení
- povídání o víře, prostor pro diskuzi, farní sál

Ukončení programu by mělo být ve večerních hodinách. Pokud byste měli zájem o více informací o Dnech víry a chtěli byste se zapojit do tohoto projektu, pomoc s přípravou, bez váhání mne kontaktujte. Petr Zborník, vpzbornik@seznam.cz

Výše uvedený článek byl částečně převzat od organizačního týmu Dnů víry: <http://dnyviry.evangelizace.cz/>.

Panna Maria, Prostřednice všech milostí

Po celý měsíc máj uctíváme v našich chrámech, kostelích, i vesnických kapličkách či domácnostech blahoslavenou P.Marii při májových pobožnostech. Maria nás nikdy neopouští v našich nesnázích, bolestech a trápeních. Proto uctíváme Pannu Marii jako Prostřednici všech milostí. Je to první mariánský svátek v mariánském měsíci máji. Tato památka se začala slavit v Belgii r.1921 a pak se rozšířila v celé církvi. Papež Benedikt XV. již 3 roky předtím potvrdil důvod slavení, protože P.Maria trpěla a téměř zemřela se svým trpícím a umírajícím Synem. Dále pak povolil řádům na celém světě, které o to spolu s Belgií požádaly, slavit liturgickou památku P. Marie Prostřednice všech milostí. První přípis kongregace pro obřady je z r.1921. Pozdější schválení, týkající se mše k P. Marii Prostřednici všech milostí pochází od Kongregace pro kult a svátosti z r.1971.

Avšak již od prvních křesťanských dob byla P.Maria uznávána za PROSTŘEDNICI. V době koncilu v Efezu r.431 napsal o ní církevní spisovatel: „Ona je Prostřednicí mezi nebem a zemí, neboť ona

uskutečnila spojení obou". Nejstarší mariánská modlitba Pod ochranu tvou z konce 3. stol. nabízí velmi přesvědčující důkaz o Mariině prostřednictví ve službách spásy lidstva. Pramenem všech milostí je nám Pan Ježíš náš Spasitel a Vykupitel. Svou smrtí na kříži je pro nás získal a z Něho pak všechny milosti proudí k nám jako životodárná míza. Blahoslavená P.Maria spolupracovala na vykoupení lidstva celý svůj život a spolupůsobila s milostí, kterou jí Kristus udělil. Svým FIAT u andělského zvěstování zprostředkovala Původce a zdroj všech milostí. Dlouholetou péčí, výchovou, výukou dítěte Ježíše se podílela na formování lidské stránky Ježíšovy osobnosti a jejím prostřednictvím Ježíš prospíval na duchu i těle (Lk2,52) Pak vidíme P.Marii jako prostřednici při přímlově na svatbě v Káni a toto spolupůsobení se dovršilo na Kalvárii, když stála pod křížem svého milovaného Syna a byla s Ním sjednocena při Jeho mukách a umírání za hříchy lidstva.Tímto sjednocením SPOLUPŮSOBILA PŘI KRISTOVĚ VYKUPITELSKÉM DÍLE SPÁSY. Kristus všechny milosti, které na kříži svým utrpením a smrtí zasloužil, vložil do rukou své panenské Matky Marie a učinil ji správkyní těchto milostí, aby je podle Jeho Nejsvětější vůle všem lidem rozdávala. Vznešený úkol P.Maria v rozdávání milostí vykonává v úzkém spojení s Duchem sv., božským Posvětitel (Lk 1,35,Zj.22,17). Maria jako Snoubenka Ducha sv. se s ním sjednocuje a stává se jeho nástrojem.

Papež Benedikt IV. popsal Ježíšovu Matku jako nebeský proud, kterým tok všech milostí a darů dosahují duše všech smrtelníků. Na poč. 19.stol. papež Pius VII. shrnul Mariino poslání slovy: „Rozdělovatelka všech milostí.“ Také Pius IX. upřesnil skutečnost, že Kristus svěřil P.Marii poklad milostí, aby je rozdělovala lidem. Papež Jan Pavel II. v rámci Magisteria učil, že Ježíšova Matka v poslušnosti Syna jedná jako Prostřednice. Tato slova je však třeba chápat tak, že nic neubírají na důstojnosti jediného prostředníka, Ježíše Krista. Přijměme P.Marii také doprostřed svého života nejen proto, abychom od ní jen dostávali, ale abychom se podle ní také řídili. Prosme naši nebeskou Matku o pomoc v pokušeních, úkladech Zlého, nebezpečích všeho druhu. Chtějme dostávat nejen pro sebe ale i pro druhé.

Panno Maria Prostřednice milostí pomoz nám, abychom nikdy neztratili víru a mohli na Tvou přímlovu jednou vejít do Božího království. Ó Maria, oroduj za nás,kteří se k Tobě utíkáme...!

M.Val.

Prameny: ř.k.farnost Kardašova Řečice,

kard.Leo Scheffczyk: Naše Matka a Prostřednice, internet

Pražští biskupové 12.část

Mikuláš z Riesenburka (1239 – 17. ledna 1258) usedl na pražský biskupský stolec v roce 1239. Zpráv o něm je velice málo a jsou kusé. S největší pravděpodobností byl dvakrát zajat králem Václavem I. když se proti němu vzbouřil králevic Přemysl II. Otakar. Další zprávy pojednávají pouze o jeho budovatelské činnosti, a to zvláště na katedrále, kde nechal rozšířit kapli svatého Michala, znovu obnovit poškozený strop a vybudovat nové varhany. Biskup Mikuláš umírá 17. ledna 1258 v Praze.

Jan III. z Dražic (1. února 1258 - 21. října 1278) byl dvacátým čtvrtým pražským biskupem. Pocházel z nižší šlechty, z rodu pánů z Dražic, kteří budovali svou politickou moc právě v církevních službách. Biskup Jan získal investituru 12. května 1258 ve Vídni. Byl věrným stoupencem Přemysla II. Otakara - krále "železného a zlatého". Z jeho doby se nám dochovala nová legenda o svatém Václavu, která popisuje svatého Václava při bitvě u Kressenbrunu proti uherským vojskům krále Bély IV. tak, jak jej známe z ikonografických památek dnes, tzn. jako knížete-bojovníka s kopím, štítem s přemyslovskou orlicí a knížecí čapkou. Tato legenda vznikla pravděpodobně na objednávku Přemysla II. Otakara ve spolupráci s biskupem Janem. Díky těsné spolupráci mezi panovníkem a biskupem (což při pohledu zpět můžeme hodnotit jako věc poměrně vzácnou) získávala církev bohaté díly z Přemyslových úspěšných válečných tažení. Z těchto donací byla kupříkladu postavena roku 1264 kaple Věch svatých na pražském hradě, o rok později pak nechal biskup Jan postavit

novou věž pro pražskou katedrálu, vyzdobil dvě velká vitrážová okna či postavil novou kazatelnu. Jan také působil jako výtečný diplomat. Byl to právě on, který hájil Přemysla II. Otakara před papežem Klementem IV. a on také úspěšně obhájil před papežem Přemyslův rozvod s jeho první manželkou Markétou Babenberskou. Dalšími diplomatickými úspěchy biskupa Jana bylo dojednání smíru mezi uherským králem Bélou IV. a Přemyslem II. Otakarem, kterýžto mír byl navíc i zpečetěn sňatkovou smlouvou. Roku 1276 se Jan zúčastnil Druhého Lyonského koncilu, který uspořádal papež Řehoř X. Na tomto koncilu se sešlo přes 560 biskupů z celé Evropy. Početná účast svědčila o velké důležitosti projednávaných otázek, jež se zabývaly dobytím Svaté země a konkláve. Na tomto koncilu byly také schváleny dva nové mendikantské (žebrové) řády a to Řád bratří kazatelů (dominikáni) a minorité (františkáni). Na koncilu se rovněž projednávala otázka císařství. Koncilem byl sesazen císař Alfons X. Kastilský, a na říšský trůn dosazen velký oponent Přemysla II. Otakara, Rudolf I. Habsburský, což se později pro České země ukázalo jako velice bolestivé rozhodnutí. Zajímavý poznatek o koncilu nám zanechává Pulkavova kronika z roku 1275. Ta se zmiňuje, že po Janově příjezdu z koncilu byly před kostely stavěny duté pařezy, určené ke sbírkám na financování křížových výprav do Svaté země. Biskup Jan umírá 21. října roku 1278.

Josef Vašíček

Použitá literatura:

Swarzenberg K. a kol., Tisíc let pražského biskupství 973 - 1973, Křesťanská akademie, Řím 1973
 wikipedia. org
 Pulkavova kronika, 1226, str. 133

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
 Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

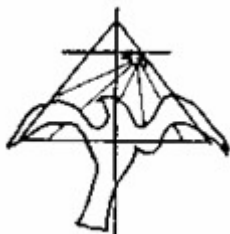
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

červen

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

Jeden padesátiletý autor napsal před lety knihu svých životních pamětí. Zdálo se mi, že je v tomto věku dost brzy na podobný počín. Jsou však jistě ještě mnozí mladší autoři, kteří se k něčemu takovému odhodlali.

Pokud bych několik let před svou šedesátkou měl napsat takové memoáry, určitě bych nevynechal jednu velmi klíčovou událost, která poznamenala celý můj další život.

Jako student jsem se jednou vydal na mši sv. Byla čtvrtá velikonoční neděle, kdy se čte evangelium o Dobrém Pastýři a kdy jsou také prosby za nová kněžská povolání.

Slavení eucharistie bylo tehdy pro mne naprosto zvláštní a jedinečné. Jsem opatrný v posuzování různých mystických stavů vytržení a podobných takových mimořádných jevů a nikdy jsem po ničem takovém neprahnul. O nic takového však zřejmě ani nešlo. Po celou dobu bohoslužby jsem prožíval živé vědomí přitažlivosti ke kněžské službě. Neslyšel jsem žádné hlasy, žádná slova Pána Ježíše, ale zakoušel jsem naprostou jistotu, že On sám mě volá a láskyplně zve na tuto cestu.

Nedostavilo se to zčista jasna bez předchozích souvislostí. V té době jsem již vnímal různé podněty, které mě vedly k zamyšlení a případnému rozhodnutí k tomuto poslání. Zde však jsem zachytil jasné potvrzení. Jako kdyby mi Pán dal „razítko“ na vše, co v tomto směru předcházelo.

Snad může i tato má zkušenost prospět někomu jinému, když stojí na podobné křižovatce života a hledá cestu dál. Každý se nachází v jiných souřadnicích života, ale určité prvky jsou podobné.

Z uvedené zkušenosti se však nabízí souvislost mezi kněžstvím a eucharistií. Jde o tajemství Zeleného čtvrtku, Poslední večeře, ustanovení eucharistie a svátostného kněžství, jejichž Původcem je Pán.

Poslední večeře měla svou dynamiku, dramatický děj v Kristově konání v součinnosti s apoštoly. To se promítá do akčního charakteru mše sv. Slavení eucharistie vnímáme jako živý děj. Mimo toto slavení známe a praktikujeme také adoraci Nejsvětější svátosti oltářní.

Zde opět přistupuje do úvahy souvislost kněžství a eucharistie. S ohlednutím na zmíněný zážitek povolání ke kněžství mohu vzpomenout, že při mši sv. jsem toto pozvání Krista zachytil a zakusil, ale potom bylo ještě dost příležitostí se v něm upevnit a posílit prodléváním a rozjímáním před svatostánkem nebo při Výstavech Nejsvětější svátosti oltářní. Následovaly totiž dva roky vojenské služby, během nichž jsem měl vzácnou možnost jako dar shůry a vstřícnosti svého velitele

chodit téměř denně na vycházky do kostela. Tam mohlo dozrávat mé rozhodnutí v čtených hodinách před svatostánkem.

Kněží se tedy rodí z eucharistie a potom žijí z eucharistie a pro eucharistii. Mají se ztotožnit s Kristem v Jeho sebedarování Otci i pro druhé. Je to život ve znamení vydanosti, nasazení vlastní osoby. „Toto je mé Tělo, které se vydává za vás...”

Ostatní věřící mají podíl na tomto tajemství z titulu královského všeobecného kněžství, jehož nositeli se stali svátostí křtu. Jsou kněžími přiváděni k eucharistii a spolu s nimi slaví tajemství svého vykoupení a mají podíl na posvátné službě jediného Velekněze Nové smlouvy.

Eucharistická adorace je potom spočinutí u živého Pána v tichém klanění, v láskyplném duchovním objetí, v rozhovoru od srdce k Srdci, v naprosté důvěře v jeho dobrotu a milosrdenství, v radosti z Jeho živé přítomnosti pravého Boha a zároveň dokonalého člověka, s vděčností za Jeho nesmírné dary včetně svátostného kněžství i za „razítka” pro ty, které k této službě volá...

P. Lohelius

„Při slavení Eucharistie děkujte takto: Předně nad kalichem: Děkujeme ti, Otče náš, za svatou vinnou révu Davidova syna tvého, již jsi nám zjevil skrze svého Syna Ježíše. Tobě budiž věčná sláva. Při lámání: Děkujeme ti, Otče náš, za život a poznání, jež jsi nám zjevil skrze svého Syna Ježíše. Tobě budiž sláva na věky. A jako bylo toto zrní roztroušeno po horách a pak sebráno se stalo jedním chlebem, tak ať se shromáždí tvá církev z celého světa v tvém království. Neboť tvá je sláva a moc skrze Ježíše Krista na věky.”

Didaché

Liturgický kalendář

červen 2015

1. pondělí	Památka sv. Justina, mučedníka
2. úterý	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. středa	Památka sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků
4. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
5. pátek	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. sobota	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele řádu premonstrátů
7. NEDĚLE	10. neděle v mezidobí
9. úterý	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11. čtvrtek	Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
13. sobota	Památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie
14. NEDĚLE	11. neděle v mezidobí
15. pondělí	Sv. Víta, mučedníka
19. pátek	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
	Sv. Romualda, opata
21. NEDĚLE	12. neděle v mezidobí
22. pondělí	Sv. Paulína Nolánského, biskupa
	Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. středa	Slavnost NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE
27. sobota	Sv. Cyrila alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. NEDĚLE	13. neděle v mezidobí
29. pondělí	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ, - doporučený svátek
30. úterý	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně budeme v hlavním městě Praze prožívat **v katedrále** sv. Víta, Václava a Vojtěcha **ve čtvrtek 4. června 2015 v 17.00 hod.** s panem kardinálem Dukou. Po slavné mši sv. bude následovat tradiční eucharistické procesí z katedrály kolem Hradčanského náměstí s prvním oltářem u Arcibiskupského paláce, druhým u kanovnické rezidence čp. 7 a třetím na Karmelu sv. Josefa. Průvod bude zakončen čtvrtým oltářem v katedrále. Tomuto společnému slavení se má dát přednost před bohoslužbami v jednotlivých pražských farnostech. Je tak dána příležitost k oslavě tohoto významného svátku s diecézním biskupem.

Z těchto důvodů se **v ten den nebude slavít mše sv. v Košířích.**

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou v sobotu 6. a 27. června.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 12. června po večerních bohoslužbách.

Farní výprava

Farní výprava **do Třebíče a dalších míst** v jejím okolí se uskuteční v sobotu **13. června.**

Cestou se stavíme **v Nové Říši** na Moravě, kde v opatském chrámu sv. Apoštolů Petra a Pavla složí do rukou novoříšského opata J. M. Mariana Rudolfa Kosíka, O. Praem. slavné sliby Petr Pavel Severin. Budeme mít jedinečnou příležitost k účasti na mši sv. z této slavnosti v 10.00 hod. Potom budeme pokračovat do Třebíče na oběd a prohlídku baziliky a dalších zajímavých míst. Na zpáteční cestě potom navštívíme Třešť, kde se podíváme do muzea betlémů.

Zájemci se mohou písemně přihlásit v sakristiích košířských kostelů. **Odjezd** účastníků autobusem bude **v 7.30 hod.** od kostela sv. Jana Nep. Návrat se předpokládá **do 20.00 hod.**

Farní táborák

Děkovná mše sv. a farní táborák na závěr školního roku bude **ve čtvrtek 25. června** od 17,30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého a okolí. Jsou srdečně zváni nejen rodiče s dětmi, ale i ostatní farníci.

Úmysly Apoštolátu modlitby na červen

1. **Za imigranty a uprchlíky, aby našli přijetí v zemích, do nichž přicházejí, a aby se tam s nimi jednalo s úctou.**
 2. **Za mladé lidi,** aby osobní setkání s Ježíšem vzbudilo v mnoha z nich touhu nabídnout mu svůj život v kněžství nebo v zasvěceném životě.
 3. **Za církev,** aby byla domovem a školou společenství.
-

Svatý Cyril Alexandrijský, biskup a učitel Církve – památka 27. června

Zprávy o životě sv. Cyrila před jeho volbou na významný biskupský stolec v Alexandrii jsou řídké. Byl synovcem Teofila, který od roku 385 jako biskup vedl diecézi v Alexandrii. Cyril se narodil pravděpodobně v téže egyptské metropoli okolo roku 370.

Za životní povolání si Cyril zvolil duchovní stav. Nejdříve byl mnichem. Roku 403 už jako kněz doprovázel svého strýce Teofila na tzv. „synodu u dubu“, která neprávem odsoudila sv. Jana Zlatoústého do vyhnanství. Roku 412 nastoupil po svém strýci na biskupský a patriarchální stolec v egyptské metropoli Alexandrii. Tuto církev vedl energicky třicet dva let ve snaze utvrdit její primát v rámci celého Východu a také upevnit silná tradiční pouta s Římem.

Bylo to období velkých teologických debat, které vyvolávaly vážné napětí, zvláště ve východní Církvi. Mimo to zasahovaly do života rušivě i různé sekty a i Židé. Cyril s rozhodností usiloval zvládnout všechny problémy. Ale jeho rozhodnost někdy zašla příliš daleko. Dal zavřít kostely sekty noviců a zasadil se i o vyhnání Židů z Alexandrie. To vedlo v r. 415 k politováníhodným krvavým výtržnostem. Jeho prudkou povahu kritizovali jeho současníci i pozdější kritici.

Cyril byl ale horlivý duchovní pastýř a velký teolog. Nejvíce se věnoval tajemstvím Nejsvětější Trojice a Vtělení. Důsledně bránil reálné (nejen morální) spojení božské a lidské přirozenosti v osobě Ježíše Krista. Právě tato otázka byla předmětem Cyrilova ostrého sporu s konstantinopolským patriarchou Nestoriem. Nestorius začal roku 429 veřejně vystupovat proti názvu Bohorodička (řecky Theotokos), kterým byla označována Panna Maria. Nestorius tvrdil, že Panna Maria byla pouze matkou Krista jako člověka, proto je možno ji nazývat jen Kristovou rodičkou (řecky Christotokos). Nestorius vycházel z antiochijské teologické školy, Cyril z alexandrijské. A tyto dvě školy se ve výkladu těchto míst odlišovaly. Cyril proto napsal řadu listů Nestoriově, biskupům i egyptským mnichům, v kterých Nestoriovu nauku rozhodně odmítl. Vysvětloval, že v osobě Ježíše Krista jsou božská a lidská přirozenost spojeny neodděleně a nesmíšeně. Proto je Panna Maria matkou nejen Kristova člověčenství a právem se nazývá Bohorodičkou.

Cyril se obrátil i na papeže Celestina. Ten svolal roku 430 do Říma synodu, která uznala pravověrnost Cyrilovy nauky a pověřila ho, aby zajistil uskutečnění tohoto rozhodnutí. Řešení však přinesl až koncil v Efezu r. 431, který svolal císař Theodosius. Konal se za pohnutých okolností. Při jeho zahájení nebyl Nestorius a jeho přívrženci přítomni. Přítomní biskupové schválili Cyrilův dogmatický list a odsoudili Nestoria. Byl přijat titul Theotokos. Po několika dnech přišli antiochijské biskupové pod vedením patriarchy Jana. Přidali se na stranu Nestoriovu a ustavili protikoncil. Zakročil císař, Nestorius i Cyril byli zatčeni. Nakonec se Cyril směl vrátit do Alexandrie a Nestorius byl poslán do vyhnanství v Horním Egyptě. Cyril však dovedl už roku 433 dosáhnout smíření s antiochijskými biskupy.

Všemi způsoby se v následujících letech věnoval obraně a vysvětlování své teologické pozice. Byl velice plodným spisovatelem, jeho spisy je možno rozdělit do pěti skupin: Výklady Písma svatého, věroučné polemická díla, obrana křesťanů proti pomluvám císaře Juliána Apostaty, kázání a dopisy. Všemi způsoby se pak až do smrti také věnoval obraně a vysvětlování své teologické pozice.

Zemřel dne 27. června 444. Roku 1882 byl prohlášen papežem Lvem XIII. za Učitele Církve.

Nestoriově stoupenci uprchli do Persie a založili tam nestoriánskou církev, která se bohatě rozvinula. O její síle svědčí živé mnišství, významná teologie (školy v Seleukii a Nisibis) a imponující misijní činnost. Její misionáři pronikli až na Malabarské pobřeží do Indie („Tomášovi křesťané“) a do Turkestanu; za nestoriánského katolíka Timothea I. dospělo křesťanství v letech 780 – 823 přes čínský Turkeistán až do Tibetu a do střední Číny. Tato misie byla zničena za Tamerlánova pronásledování (1380). V 16. stol. se velké části nestorianismu sjednotily s Římem (chaldejští a malabarští křesťané).

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i ľudom, A. Franzena: Malé církevní dějiny, internetové stránky RaVat (katecheze Benedikta XVI. z r. 2007), aj.

MP

Zprávy z farnosti

Paladium země České v Košířích – 12.5.2015

Na poděkování za 70 let života v míru po ukončení 2. světové války a za 25 let obnovené církve po pádu komunismu vyhlásil arcibiskup pražský Dominik kardinál Duka OP *Novénu díkůvzdání Paladiu Země České v Praze, 5.-13. května 2015.*

Ve vybraných pražských kostelích, zasvěcených některému z českých světců a světic, se konaly v těch dnech děkovné mše svaté, při kterých byl vystaven originál Paladia. V úterý 12.5.2015 doputovalo Paladium do našeho košířského kostela sv. Jana Nepomuckého. Před na oltáři vystaveným Paladiem sloužil P.Lohelius s mimopražským koncelebrantem slavnostní děkovnou mší sv. podle arcibiskupstvím stanoveného pořádku, včetně Loretánské litanie, modlitby před Paladiem, slavnostního zpěvu Te Deum a požehnání Paladiem. Slavnost byla zakončena zpěvem státní hymny, Svatováclavského chorálu a velikonoční písní Vesel se nebes královno.

Paladium pak zůstalo ještě vystaveno ke krátkému osobnímu uctění přítomných poutníků, kteří spolu s našimi farníky zcela zaplnili náš košířský kostel.

Děkujeme Bohu a našemu arcibiskupství za možnost uctění originálu Paladia, jinak přísně strážené v bezpečnostním sejfu ve Staré Boleslavi. Prosíme Matku Boží o ochranu naší farnosti, jejího duchovního vůdce P.Lohelia a všech kdo do našeho kostela přicházejí ke slavení liturgie.

Poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého 16.5.2015

Jako obvykle jsme slavili pouť na svátek patrona našeho kostela, tentokrát v sobotu 16.5. Co

však bylo letos neobvyklé byla přítomnost našeho bývalého farníka, nyní **františkána P. Bonaventury OFM**, dokonce v roli hlavního celebranta. „Náš Bony, Havran, Ondřej Čapek“ se vrátil po studiích ekumenismu v italských Benátkách a působí nyní v Plzni. Podařilo se mu uvolnit se ze svých plzeňských povinností a přijel slavit svátek patrona kostela sv. Jana Nepomuckého se svými bývalými spolufarníky. V promluvě při mši sv. shrnul krátce své životní peripetie a působení sv. Jana Nepomuckého na jeho životní dráze – při volbě povolání i při recentním studiu v Itálii. Zdůraznil dvě významné charakteristiky sv. Jana Nepomuckého, které velmi obdivuje: umění mlčet a umění mluvit. Vystihnout správný čas a poměr obou těchto vlastností je to, co „uměl“ sv. Jan, který toto své umění zpečetil vlastním životem.

*Prvotřídní obsluha aneb
věčně hladoví františkáni*

P. Bonaventurovi velmi děkujeme za přítomnost na pouti - při slavení liturgie i obvyklém setkání farníků před kostelem. Přejeme mu, aby se mu podařilo to co sv. Janu Nepomuckému a to, oč jak se přiznal usiluje, to je skloubit umění mlčet a umění mluvit – obé ve správný čas. Velmi se těšíme a doufáme, že na svou farnost nezapomene a zase se mezi námi objeví. Vyprošujeme mu sílu, odvahu a vytrvalost v jeho kněžském a řádovém životě a k tomu pevné zdraví a veselou mysl (notná dávka humoru je nutná ingredience pro zdraví).

Vděční košířští farníci

Všem košířským Janům, v čele s naším panem varhaníkem **Janem Plíškem**, kteří mají za křestního patrona sv. Jana Nepomuckého, dodatečně blahopřejeme. Oslavu jmenin mají sice za sebou, ale spoustu mlčení i mluvení před sebou, tak ať se jim daří používat obé uměření a ve správný čas!

Na svatojánskou pouť se dostavila i naše
exfarnice

paní Marie Říhová.

I klyž již řadu let v Košířích nežije, do kostela sv. Jana často dochází a pravidelně se zúčastňuje ranních bohoslužeb v kapli Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Naše spolupracovnice J. Procházková zachytila její přítomnost a můžeme jí tak pogratulovat k jejím blížícím se narozeninám i s obrázkem, hlavně pro ty, kdo ji už osobně neznají.

Ať ještě dlouho dojíždí mezi nás, vždy elegantně upravená a soustředěná k účasti na liturgii. K tomu jí dopomáhej náš milostivý Pán a jeho svatá Matka Maria!

Další naší poutní stálíci, která ani letos
nezklamala, je paní

Ludmila Dušková.

Navštěvuje pravidelně kostel Nejsvětější Trojice, kde při nedělních bohoslužbách plní obětavě (a úspěšně) funkci „výběrčí“ obětních darů. I jí přejeme spolu s poděkováním za její služby hodně zdraví, síly a ochrany Boží do nadcházejících let.

Úcta k Nejsv. Srdci Páně

Jeden moderní myslitel, zavrhnuv Boha, si vymyslel nové božství - přírodu. Když však poznal chladnou lhostejnost a drtivou krutost nového božstva, sevřelo se mu srdce úzkostí a ozval se zoufalý vzlyk: Což tedy na vrcholu všeho bytí nevládne nějaké srdce?!

Na vrcholu všeho bytí se chvěje srdce, Srdce svrchované, žije tam Bůh, sídlí tam láska. A tato láska, nekonečně milující obyvatele země, vstoupila jednoho dne v Druhé Osobě do našich krajů, přijala lidskou přirozenost, podrobila se lidskému osudu. Celé evangelium je vlastně tragický životopis obětujícího se Srdce. Srdce, které zemřelo láskou. Jestliže čteme Ježíšovo poselství opravdu se srd-

cem otevřeným, pak musíme jen stále opakovat ono největší tajemství Boží: To Srdce mě milovalo a obětovalo se za mě... Srdce Ježíšovo v náruči hrubých jeslí a v náruči kříže - to jsou mezníky života tohoto Srdce. Ježíš nás miluje v jeslích, miluje nás na Kalvárii a tam kde tajemství kříže končí, vymýšlí tajemství Nejsvětější svátosti oltářní, aby nás mohl milovat ještě víc a zcela osobně, vlastně tím nejbližším a nejdůvěrnějším způsobem. Srdce Ježíšovo, Srdce tak věrné a upřímné, plné jemnosti, dobroty a něhy, Srdce milující až do krajnosti... Předmětem úcty je tedy skutečně živé, tělesné srdce v hrudi Ježíše Krista; ovšem neuctíváme toto tělesné Srdce Ježíšovo bez Jeho božství. Toto spojení obou přirozeností božské a lidské v jedné Osobě nám dává věroučný základ k úctě Božského Srdce. Základ této úcty pramení ve sv. Písmu: Sv. Jan připomíná, že již k mrtvému Spasiteli přistoupil jeden z vojáků a probodl mu kopím bok a vyšla krev a voda (Jan 19,34). Už sv. Augustin volá: "Longin otevřel kopím Ježíšův bok a já jsem v něm našel bezpečí." Osobitá úcta k Božskému srdci Ježíšovu se začala objevovat v předgotickém období. Ve 12.stol. sv. Anselm, sv. Bernard hovoří o Božském Srdci už častěji a slavnostněji. Blahosl. Jos. Hermann napsal kol r.1200 hymnus Summi Regis (Zdrávo buď Srdce Krále nejvyššího). Zvláště uctívaly Božské Srdce sv.Luitgarda (+ r.1246), sv.Mechtilda, sv.Gertruda (12.stol.). Kult Božského Srdce připravovali i sv. Bonaventura (+1274), sv. Albert Veliký (+1280), sv. Kateřina Sienská (+1370), sv.Terezie z Avily, sv.František Saleský (+1622). Velkými apoštoly kultu Božského Srdce byli sv. Jan Eudes a Markéta Marie Alacoque. Jan Eudes sestavil prvé oficium na úctu Božského Srdce a první liturgické slavení Božského Srdce konal s povolením Renneského biskupa r.1672. Zanedlouho mnohé diecéze ve Francii, Itálii a Německu slavily tento svátek. Markétě Marii Alacoque (+1690) se dle úřední listiny svatořečení Pán několikrát ukázal a častěji ji dobrotivě oslovil, aby tak vzbudil lásku a zbožnost k svému Nejsvětějšímu Srdci, které lidi tak velmi milovalo, ač přemnozí z nich nevděčností opláceli jeho lásku." Tato úcta zjevená samým Spasitelem, byla spojena s poskytnutím četných příslibů, které věřícím tlumočila tato svěťice. První úřední svátek, který povolila Sv. Stolice, byl v r.1765. Papež Klement XIII. ho povolil polským biskupům v pátek po oktávu Božího Těla. Svátek Božského Srdce pro celou církev ustanovil papež Pius IX. 23.8.1856. Další papež Lev XIII. bulou Properante ad exitum saeculi zasvětil celý svět Božskému Srdci a schválil r.1889 zvláštní litanie. Vydal také encykliku Annum Sacrum. Pius X. nařídil, aby na svátek Božského Srdce byla vystavena Nejsvětější Svátost oltářní a vykonalo se zasvěcení Božskému Srdci. Pius XI. nařídil veřejné odprošení za urážky a hříchy na svátek Božského Srdce a zasvěcení se Mu v den svátku Krista Krále. Nový misál sv. Pavla VI. r.1970 ponechal tento svátek na úrovni slavnosti, mši upravil a dal mu novou prefaci o nesmírné lásce Ježíše Krista a krom toho určil i zvláštní votivní mši. A to Srdce Spasitelovo, planoucí výheň lásky, chce i vzájemnou lásku naši, chce abychom se s Ním co nejúžeji spojili. Ono se má stát středem srdcí jednotlivců, rodin, národů, celého světa. V tom spočívá úkon zasvěcení, které není jen prázdnou ceremonií, nýbrž skutečným osobním podřízením svého života, svých schopností královské vládě Kristově. Správná úcta Srdce Kristova je hrdinná, odhodlaná bojovat proti zlu světa i vlastního nitra, proti špatným náklonnostem, pokušením, hříchům. Zvláště pak ve smrti nám bude Božské Srdce bezpečným útlukem. Budeme moci opakovat se sv. Markétou Marií Alacoque: "Jak sladké je umírat, když měl člověk stálou úctu k Srdci Spasitelovu, který nás bude soudit"...

Srdce Ježíšovo planoucí výhni lásky kraluj v našich srdcích, v rodinách. Neopouštěj nás!

Prameny: Lambade: Vrchol úcty k Božskému Srdci,

Jar. Šárka: Srdce našeho Boha, Jos. Dobias: Zdroj lásky nejvroucnější,

Vincent Malý: Úcta k Bož. Srdci listiny svatořečení.

M.Valentová

Pražští biskupové

13. část

Tobiáš z Bechyně - byl pražským biskupem mezi léty 1278-1296 a také jedním z velmi významných šlechticů své doby. Pocházel z významného českého rodu Benešovců, měl sedm bratrů, přičemž tři z nich založili další rody. Mezi jeho příbuzné patřili kupříkladu Vok z Kravař a Benešova

(pravděpodobně jeho nejstarší bratr), Zbyšek ze Štráleka a Jan z Bučovic. Tobiáš je poprvé listinně doložen, když jako pražský probošt dává donaci kůru svatovítského kostela. Biskup Tobiáš získal investituru na tu dobu velice neobvykle. Jeho světitel nebyl arcibiskup Mohučský, jak bylo obvyklé, nýbrž olomoucký biskup Bruno ze Schauenberka, a to 5. ledna 1279. Tobiáš se stal pražským biskupem během interregna - bezkrálí - po smrti krále Přemysla II. Otakara. V Čechách v tuto dobu vládl Ota Braniborský, jenž se stal regentem za zatím nezletilého Václava II. O tom, že doba byla opravdu zlá, vypovídá "Vypravování o zlých létech po smrti krále Přemysla", které výslovně říká že Ota pouze "Čechy drancoval a o lid se nestaral". Tobiáš z Bechyně proto zahájil sérii jednání o navrácení mladého prince Václava. Po sérii velice složitých jednání, při kterých se musel bránit nejenom Otovi Braniborskému ale i Braniborskému biskupovi Gerhardovi, se podařilo dosáhnout roku 1284 návratu prince Václava. Cena za návrat mladého krále byla nemalá, patnáct tisíc hřiven stříbra. Tobiášovi se však podařilo nejen navrácení mladého krále, ale také dohodnout jeho sňatek s Gutou, dcerou Rudolfa Habsburského, císaře Římské říše, což byl tah vpravdě mistrovský. Biskup Tobiáš byl velmi zdatný diplomat, avšak nezapomínal na své duchovní povinnosti. V obou biskupstvích se konají pravidelné synody, což dokazuje, že církevní správa je na velmi vysoké úrovni. Navíc se nám zde objevuje nový (církevní) správní orgán, tzv. oficiál. Oficiál má jedinou povinnost, zastupovat biskupa na všech soudech. Tato funkce se objevuje v druhé polovině 13. století, a souvisí se zvětšením soudní agendy biskupa, a tím pádem i církevních majetků obecně. Během působení Tobiáše na pražském biskupském stolci přichází do Čech na pozvání krále Václava II. nový řád - cisterciáci, kterým se také přezdívá největší ekonomové středověku. Pozvání sice vycházelo od krále Václava II., ale pravděpodobně by se tak nestalo bez přispění biskupa Tobiáše, který cisterciákům dává část neosazené půdy pražského biskupství. Biskup Tobiáš se stahuje z politického života po obměnění královské rady a krátce poté - 24. února 1296 - v Praze umírá.

Použitá literatura:

Josef Vašíček

Swarzenberg K. a kol., *Tisíc let pražského biskupství 973 - 1973*,

Křesťanská akademie, Řím 1973, wikipedia. org

Zdeněk Fiala, *Správa a postavení církve v Čechách od počátku*

13. do poloviny 14. století, *Sborník Historický* 3, 1955, str. 64-88.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

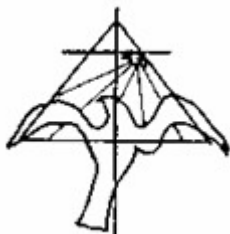
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

červenec srpen

KACÍŘ MISTR JAN HUS

600 let už uplyne 6. července 2015 od upálení Jan Husa. Sdělovací prostředky, konference, přednášky, výstavy i bohoslužby se točí kolem tohoto smutného výročí. Bylo by to výročí slavné a radostné, kdyby tento katolický kněz byl svatý. Ale skutečnost je jiná, než by si mnozí přáli.

I v řadách katolických intelektuálů je zahrnuto přesvědčení: „Hus byl v Kostnici odsouzen proto, že vytýkal kněžstvu porušené mravy a že mluvil proti církevní vrchnosti.“ Je třeba vysvětlit, že kdyby Hus uplatňoval jen tuto kritiku, stejně jako mnozí jeho současníci, mohl být vystaven určitým disciplinárním trestům, ale nikdy by nebyl prohlašován za kacíře. Havlíček psal velmi neomaleně a skoro surově proti církevní vrchnosti – jeho knihy by byla mohla církev dát na index, ne však je prohlásit za kacířské. Kacířem je ten, kdo se odchýlí od učení církve v člancích víry.

Pamatuji se na překvapení jednoho lékaře, když jsem mu sdělil myšlenky, za něž byl Hus v Kostnici upálen. Uznal, že uplatňování těchto myšlenek v praxi jak církevní tak i světské by vedlo k naprostému zmatku. Protože nejsou tyto odsouzené věty mnohým našim současníkům i mezi katolíky známy, uvedeme si je v tomto článku.

Bludy Husovy – 30 vět, vyňatých z jeho latinského spisu „O církvi“, který měli otcové Kostnického sněmu k prozkoumání.

1. Jednou, svatou a obecnou církví je sbor všech předurčených k věčnému životu.
2. Pavel nikdy nebyl účastníkem ďábovým, ačkoli (před svým obrácením) činil skutky, které se zcela podobaly skutkům zločinců.
3. Předzvědění nejsou údy církve, jelikož žádná část církve nemůže propadnout věčné záhubě.
4. Obě přirozenosti, božství a lidství, jsou jeden Kristus. On je jediná hlava své choti církve (První věta je nejasná, mohlo by se jí rozumět v tom smyslu, že božství a lidství mezi sebou spojené tvoří osobnost Krista. Vzhledem k církvi tvrdí Hus, že Kristus podle božství stojí nad církví a je její vnější hlavou, podle lidství pak stojí v církvi, jako její vnitřní hlava, a proto nemůže prý být hlavou církve papež. Věta v tomto znění se zdá předpokládat, že Kristus také co do svého lidství je osobnost, čili že podle Nestoriova učení jsou v Kristu dvě osoby. Ačkoliv nelze tvrdit, že by Hus zastával Nestoriovo bludné učení, přece je třeba uznat, že se o tak důležité věci velmi nesprávně vyjádřil.)
5. Předzvěděný, byť byl i ve stavu milosti, přesto ve skutečnosti nikdy není údem církve. Naproti tomu předurčený vždy zůstává údem církve, i kdyby někdy ztratil milost (tj. zhřešil). Milost předurčení tím neztrácí.
6. K církvi patří jedině ti, kdo přijdou do nebe – sbor předurčených, ať už jsou podle přítomné spravedlnosti ve stavu milosti nebo ne.
7. Petr není a nebyl hlavou katolické církve.
8. Kněží, kteří vedou hříšný život, poskvňují kněžskou moc, a jako nepraví synové nesprávně

- smýšlejí (a tedy i učí) o sedmi svátostech, o klíčích, úřadech, trestech, mravech, obřadech, posvátných věcech církve, o účtě ostatků, o odpustcích. (podobně jako bychom řekli: „Učitel, který je v těžkém hříchu, rozumí nesprávně násobilce...”)
9. Papežská důstojnost pochází od císaře, přednost a zřízení papežské instituce má svůj původ v císařské moci. (Hus takto smýšlel a mluvil teprve tehdy, když v Římě nepochodil. Každý bludař uznával papeže za nejvyššího rozhodčího ve věcech víry i mravů, dokud měl naději, že rozhodne v jeho prospěch.)
 10. Bez zvláštního zjevení Božího nikdo sám o sobě nebo o jiném nemůže tvrdit, že je hlavou kterékoli církve, a biskup římský není hlavou církve římské.
 11. Když nám to Bůh zvlášť nezjeví, nikdo neví, zda tento papež je hlavou církve a tento biskup hlavou diecéze, pokud by nebyl od Boha předurčen.
 12. Nikdo není náměstkem Kristovým nebo Petrovým, nenásleduje-li ho v mravech.
 13. Papež není zřejmým a pravým nástupcem Petra, knížete apoštolů, jestli jeho mravy odporují mravům Petrovým. Je-li je papež lakomý, tak je náměstkem Jidáše.
 14. Doktoři, kteří učí, že ten, kdo propadl církevnímu trestu a nechce se napravit, má být odevzdán světskému soudu, jdou ve šlépějích velekněží, zákoníků a farizeů, kteří Krista, jenž jim nechtěl ve všem být poslušný, odevzdali světskému soudu, když prohlásili: „Nám nepřisluší někoho zabít.“ Oni jsou horší vrazi než Pilát.
 15. Církevní poslušnost je vynálezem kněží a nemá žádný podklad v Písmu svatém. (Ale je nutné poslouchat Husa, krále, dokud nad Husem držel ochrannou ruku, světskou vrchnost, která měla přivádět lid k pravdě. Hus stále žádal, aby byl „poučen z Písma“. Tedy rádi vyhovíme: „Kdo vás slyší, mne slyší... Neposlechně-li církev, ať je pro tebe jako pohan a publikán.“ (Lk 10, 16; Mt 18,17).
 16. Člověk, který je ve hříchu, ať dělá cokoli (i dobrého), všechno je hřích; a člověk ctnostný, ať páchá cokoli, všechno je ctnostné. Neboť smrtelný hřích otravuje všechny skutky člověka bezbožného vůbec, jako zase ctnost oživuje všechny skutky člověka ctnostného.
 17. Kněz, který žije řádně, zná Písmo a má touhu „vzdělávat lid“, je povinen kázat, nedbaje církevních zákonů; a zakáže-li mu to papež nebo jiný představený, není povinen je poslechnout.
 18. Ani klatba nesmí vysvěceného kněze odradit od výkonu služby.
 19. Církevní tresty vynalezli kněží z pýchy, aby si podrobili laiky, aby tím více mohli hovět lakotě, chránit zlomyslnost, připravovat cestu Antikristu. Zjevnou známkou, že takový trest pochází od Antikrista, je to, že kněžstvo je užívá proti těm, kdo odhalují zlobu Antikristovu, jenž hlavně v kněžstvu nachází nejlepšího spojence. (Hus byl také kněz!)
 20. Je-li papež zlý a obzvláště, je-li předzvěděný, tak je jako Jidáš d'áblem, zlodějem a synem záhuby, nikoli však hlavou církve bojující, pak není ani údem (členem) této církve ...
 21. Milost předurčení je svazkem, kterým je tělo církve a každý úd tohoto těla nerozlučně spojen s Kristem jako hlavou.
 22. Papež nebo prelát, je-li zlý a předzvěděný, je v nevlastním slova smyslu pastýřem, ve skutečnosti je zlodějem a lupičem.
 23. Papež nemá být nazýván „Vaše Svatost“ z ohledu na jeho úřad, protože pak i kati by museli být nazýváni svatými, ba i d'ábel by musel být nazýván svatým, protože i on je sluhou Božím. (– Ale dokud Hus doufal, že v Římě pochodí, psal papeži: Svatý Otče!)
 24. Žije-li papež způsobem odporujícím Božímu zákonu, jistě nenastoupil do svého úřadu skrze Krista, byť by byl také zvolen volbou podle lidského zákona platnou, ano i kdyby od Boha samého byl zvolen. Neboť Jidáš byl od Boha Ježíše Krista samého náležitě a podle zákona zvolen za apoštola, a přece se tentýž vedral do ovčína odjinud.
 25. Wikleff byl odsouzen nespravedlivě. Odsouzení jeho 45 vět nebezpečné.
 26. Je-li někdo zvolen za papeže, tím ještě není Petrovým nástupcem.
 27. Není ani v nejmenším pravděpodobné, že by církev musela mít hlavu, která by ji řídila ve věcech duchovních a která by byla trvale zachována v církvi bojující.
 28. Kristus by jistě bez takových obudných hlav spravoval církev lépe prostřednictvím svých pravých učedníků (k nimž patřil jistě i Hus), rozptýlených po celém světě.

29. Apoštolé a věrní kněží velmi dobře řídili církev, než bylo zavedeno papežství. Zajisté by ji až do soudného dne opět dobře řídili, kdyby papežství dále netrvalo.
30. Je-li představený, ať světský nebo duchovní v těžkém hříchu, ztrácí veškerou moc a podřízený není povinen ho poslouchat. (Tedy i policista, není-li v posvěcující milosti, nemá právo zatknout vraha, zloděje nebo násilníka...)

Pozn. Věty v závorkách jsou ironickými glosami vedenými zdravým rozumem.

O kostnickém sněmu píše protestant Palacký, že muži tam shromáždění byli výkvětem tehdejší bohoslovecké učenosti. Celý křesťanský svět sněm uznal za kompetentní tribunál, který legitimně plným právem rozhodoval o věcech víry, mravů a kázně. Jestliže církevní sněm toto právo nemá, kdo ho pak má?

Sněm byl i od Husa uznán za nejvyšší instanci ve věcech víry; vždyť se k sněmu stále odvolával! Tento sněm, shromáždění nejslavnějších a nejučenějších teologů, biskupů a kardinálů (tedy skutečně reprezentace učící církve) po zevrubném zkoumání (jak se lze dočíst také u Palackého) zjistil, že Hus se od církevního učení odchýlil. Podkladem jednání byla jeho latinská kniha O církvi. Rozumný člověk si dá otázku: „Mýlilo se celé shromáždění, v němž bylo několik stovek teologů ze všech křesťanských zemí, i z Čech, nebo Hus a několik jeho přívrženců?“ Jak vyšel sněm Husovi vstříc, jak snadným a lehkým mu učinil smír s církví, o tom se také zmiňuje Palacký. Husovi na koncilu dokázali z jeho spisů 30 bludných vět, původně jich bylo 39. Žádali po něm, aby je odvolal, neustále měnil formulace, aby pro něj zněly co nejpříjemněji a nejméně potupně a když se dostával do úzkých, žádal o teologickou disputaci a důkazy z Písma. Osm prelátů přišlo za ním až do vězení, navštívil ho tam i přítel Štěpán z Pálče. Když se tvrdošíjně držel svých názorů, které byly ze stanoviska církve bludné, byl zbaven kněžské důstojnosti, vyloučen z církve a podle tehdejšího zvyku odevzdán světskému rameni s prosbou, aby byl jeho život uchráněn. Stát ovšem na tuto prosbu nedbal, jako dnes nedbá stát na právo asyly (uteče-li nějaký provinilec do chrámu, nemá být zatčen – právo, na němž církev trvá) a aplikoval na Husa stávající zákon o kacířích. Zákon byl ovšem krutý a byl zaveden Fridrichem II. Hohenstaufem, polovičním Saracenem a nepřitelem papežů, bezmála nevěrcem.

Jak poznamenává Radomír Malý „Sami preláti byli ovšem dětmi své doby a nedokázali si představit, že by kacíř mohl být potrestán jinak než hranicí. Jedná se o hřích ústupu od principů evangelia, k němuž došlo již ve 13. století. Jde o hřích, kdy je těžké ukázat na někoho konkrétního prstem, ale značná část těch, kdo nesli tenkrát za církev odpovědnost, má na tom svůj větší nebo menší podíl viny. Soud ale ponechme Bohu, spokojme se jen s odsouzením samotné skutečnosti smrti mistra Jana Husa na hranici pro jeho přesvědčení“. (Radomír Malý, Církevní dějiny, str. 158)

Když Hus všechny odmítal, bylo zřejmé, že si smrt na hranici sám přeje, s tím už nemohl koncil nic dělat. 6. července roku 1415 se tedy uskutečnila jeho poprava ohněm.

Je třeba upozornit na jeden obrovský rozdíl: kdo zmocnil husity, aby rozhodovali o věcech víry a mravů? Uznával je celý křesťanský svět za nejvyšší tribunál ve věcech víry? Ani celý český národ ne! Řekl-li Lessing ve sporu s pastorem Goze, že bude-li chtít vůbec někdo poslouchat, bude poslouchat papeže a ne pastora, možno říci: bude-li některý křesťan chtít uznávat někoho za kompetentního soudce ve věcech víry a mravů, uzná spíš církevní všeobecný sněm, složený z nejvyšších hodnostářů a nejučenějších teologů církve, než husitské bandy a Žižku, starého lapku (silničního loupežníka.)

Za druhé: Konali husité s domnělými kacíři (t. j. katolíky) soudní řízení jako sněm s Husem? Byli k nim tak šetrní jako sněm k Husovi? Kohokoli dopadli, nechtěl-li odpadnout k jejich pověrám, bez ohledů ho upálili nebo jinak sprovodili ze světa. Je tedy Hus průkopníkem náboženské svobody? A husité ovšem tu svobodu prováděli v praxi.

Shrnuto a podtrženo: Hus byl kacíř, ale upálení bylo kruté a nelze s ním souhlasit. Dále je však třeba připomenout, že falešné mučednictví a vylhaný obraz Husův je agitačně zneužíván proti katolické církvi.

Je také zavádějící zaonačování jeho názorů tak, aby nepůsobily mylně, a tím se snažit nadbíhat společnosti laděné protikatolicky nebo podporovat falešný ekumenický integrismus, ve kterém na pravdě ani tak nezáleží a od nekatolíků se pro sjednocení nežádá přijetí celé věroučné nauky subsistující v katolické církvi. Jinak řečeno: Ponechme si každý to své pojetí a přitom vyhláше

konečně tuto jednotu v různosti!

Ale pravda se s omylem směšovat nedá, i když by si to někdo sebevíc přál!

P.Lohelius

Použitá literatura:

Hendricus Denzinger: Enchiridion symbolorum, definitionum et declarationum de rebus fidei et morum, Herder 1973, s.322-325.

Jan Sedlák: Mistr Jan Hus, Praha 1915.

Radomír Malý: Hus objektivně bez příkras. Byl to kacír šířící bludy, nenávisť, vraždy, zvěrstva a zkázu. Studie 2013.

Konrád Kubeš. Sbírka homiletických příkladů. Vyšehrad 1940.

Liturgický kalendář

ČERVENEC 2015

1. pátek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
2. sobota	Památka sv. Prokopa, opata Sv. Alžběty Portugalské
5. neděle	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA
6. pondělí	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9. čtvrtek	Sv. Augustina Žao Ronga, kněze, a druhů, mučedníků
11.sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
12.neděle	15. neděle v mezidobí
13.pondělí	Sv. Jindřicha
14.úterý	Bl. Hroznatý, mučedníka
15.středa	Památka sv. Bonaventury, biskupa
16.čtvrtek	Panny Marie Karmelské
17.pátek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
19.neděle	16. neděle v mezidobí
20.pondělí	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21.úterý	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22.středa	Památka sv. Marie Magdalény
23.čtvrtek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24.pátek	SV. Šarbela Machlúfa, kněze
25.sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.neděle	17. neděle v mezidobí
27.pondělí	Sv. Gorazda a druhů
29.středa	Památka sv. Marty
30.čtvrtek	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve
31.pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

SRPEN 2015

1. sobota	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. neděle	18. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. středa	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6. čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
7. pátek	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze
8. sobota	Památka sv. Dominika, kněze
9. neděle	19. neděle v mezidobí

10.pondělí	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.úterý	Památka sv. Kláry, panny
12.středa	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13.čtvrtek	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14.pátek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15.sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16.neděle	20. neděle v mezidobí
19.středa	Sv. Jana Eudese, kněze
20.čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22.sobota	Památka Panny Marie Královny
23.neděle	21. neděle v mezidobí
24.pondělí	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25.úterý	Sv. Benedikta, Jana, Maa a Kristina, mučedníků
	Sv. Ludvíka
	Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27.čtvrtek	Památka sv. Moniky
28.pátek	Svátek sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29.sobota	Památka Umučení svatého Jana Křtitele
30.neděle	22. neděle v mezidobí

Oznámení

ÚPRAVA BOHOSLUŽEB V LETNÍCH MĚSÍCÍCH

Během měsíce července a srpna budou středeční bohoslužby v kostele Nejsvětější Trojice začínat vždy v 17.00 hod.

Během některých týdnů se ve všední dny nebudou konat bohoslužby. Sobotní a nedělní bohoslužby budou beze změn. Všechny změny budou předem ohlášeny a uvedeny na vývěskách kostelů.

Bohoslužby Na Klamovce budou pouze v sobotu 15. srpna v 17.30 hod., kdy se bude slavit eucharistie z POUTNÍ SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE. Z tohoto důvodu nebude slavena mše sv. v tuto obvyklou dobu v kostele sv. Jana Nep.

Úmysly Apoštolátu modlitby na

ČERVENEC

1. Aby **politická odpovědnost** byla na všech úrovních prožívána jako vysoká podoba lásky.
2. Za křesťany v **Latinské Americe**, aby tvář v tvář sociálním nerovnostem vydávali svědectví lásky k chudým a přispívali k bratrštější společnosti.
3. Za mladé lidi, aby na přímluvu svatého Jáchyma a Anny měli odvahu **vstupovat do manželství a vychovávat děti**.

SRPEN

1. Za dobrovolníky, aby se velkoryse věnovali **službě potřebným**.
2. Abychom uměli vyjít ze sebe a stali se bližními pro ty, **kdo se nacházejí na okraji mezilidských a společenských vztahů**.
3. Abychom na přímluvu **Panny Marie Nanebevzaté** šťastně došli k cíli své pozemské pouti.

Zápis z Farní rady 12.6.2015

Přítomni: P.Lohel , V. Bobysud, V. Funda, V. Dráb

- 1/ Farní rada děkuje Petru Zborníkovi a všem dalším, kteří se podíleli na nedělní akci Dny víry 31.5.2015.
- 2/ Podařilo se získat dva granty na opravu západní stěny kostela: 120.000 Kč ,- od Ministerstva kultury a 200.000 Kč ,- od Hl. města Prahy. V současné době žádáme ještě o 100.000,Kč - ze vzájemného fondu spravovaného pražským arcibiskupstvím. Celková cena opravy činí 650.000 Kč. Chybějící peníze budeme moci na základě jednání s firmou zaplatit do dvou let. Začátek akce je plánován na 7.7.2015. K získání chybějících peněz budou vyhlášeny sbírky.
- 3/ Farní rada souhlasí s nákupem dvou párty setů (rozkládací stůl a dvě lavice).
- 4/ Farní rada souhlasí s pořízením světelné tabule, která bude zobrazovat čísla písní v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- 5/ Farní rada děkuje všem, kteří se podíleli na organizaci Noci kostelů. Naše kostely navštívilo rekordní množství návštěvníků .
- 6/ Farní rada probrala návrh arch. p. Císaře na uměleckou výplň prázdných ploch mezi okny v kostele sv. Jana Nepomuckého. Jedná se o první impuls k řešení tohoto letitého nedostatku v chybějící výzdobě, kterou navrhl arch. Čermák. Farní rada se dohodla, že tento návrh bere jako inspiraci. Po diskusi se farní rada přiklonila k názoru, že je třeba vypracovat více návrhů a preferuje ideový záměr arch. Čermáka s tématem Českých světců. Farní rada bude ráda, pokud pan arch. Císař bude pokračovat na tomto bohuľibém záměru. Pokud má některý z farníků zájem se zúčastnit tohoto projektu, ozvěte se prosím P. Lohelovi nebo V. Bobysudovi. Vše je samozřejmě potřeba brát s úvahou finanční náročnosti projektu. Padl též návrh na zapojení střední umělecké školy sklářské v Železném Brodě. Pokusíme se je kontaktovat s nabídkou spolupráce.

Zapsal Vít Bobysud

Svatý Jan Eudes, kněz – památka 19. srpna

Svatý Jan Eudes patří mezi významné osobnosti vnitrocírkevní obnovy ve Francii v 16. století. Pocházel z Normandie v severozápadní Francii. Narodil se 14. listopadu 1601 v obci Ri u Argentanu. Během studií strávil několik let v jezuitské koleji v Caen, kde získal solidní klasické vzdělání a jako člen Mariánské družiny i velkou úctu k Panně Marii. Ještě před vysvěcením na kněze vstoupil r. 1623 do pařížského oratoria, které založil a vedl horlivý kněz Pierre de Bérulle. V prosinci r. 1625 byl vysvěcen na kněze.

O dva roky později vypukla v argentanském kraji epidemie moru. Láska k rodnému kraji spojená s velkodušnou obětavostí pohnula Jana k tomu, aby se hlásil jako dobrovolník do služby morem postižených. Při tělesné i duchovní pomoci těmto ubožákům nedbal na nebezpečí, které mu hrozilo. Aby ale nenakazil zdravé, bydlel po dobu epidemie sám v nouzovém přístřeší v poli.

V roce 1632 přesídlil do oratoria v Caen. A tehdy začal jeho celoživotní apoštolát farních misí. Ty trvaly obvykle několik týdnů a během nich nejen kázal, ale i vyučoval katechizmus. Jeho horlivost a kazatelský talent přinášely úspěch. Misí se zúčastňovalo mnoho lidí.

Po určité době si horlivý misionář uvědomil, že i ty nejlepší misie budou mít jen krátkodobý úspěch, jestliže v jejich duchu nebudou pokračovat místní kněží. Jan Eudes, podobně jak jeho současník Vincent de Paul, viděl, že obnova kněžstva je základní podmínkou celé vnitrocírkevní obnovy. To bylo v duchu Tridentského koncilu, ale aplikace a realizace předpisů se ve Francii i jinde opozdila. Jan

Eudes se rozhodl roku 1642 vybudovat v Caen seminář. Měl v tom plnou podporu místního biskupa, ale generální představitel oratoriánů měl k tomuto plánu výhrady. Po důkladném rozvážení se Jan rozhodl rozejít s oratoriem a spojit se s jinými kněžími. Tak vznikla r. 1643 kněžská „Kongregace Ježíše a Marie“. Podle zakladatele se této kongregaci říká také eudisté. Biskupové v Normandii projevíli o novou kongregaci zájem a na jejich žádost Jan a jeho společníci založili semináře v řadě diecézí, mezi jiným v Lisieux, Rouenu a Rennes.

Při svém apoštolátě se Jan setkával s palčivým problémem opuštěných a pobloudilých dívek. Organizoval pro ně ústavy a založil ženskou řeholní společnost Religieuses de Notre Dame de Charité du Refuge (Řeholnice Naší Paní milosrdenství a útočiště), která by se o tyto dívky starala.

Všechno to vyžadovalo od Jana mnoho času a sil. Lidové misie konal až do svého 75. roku. A při tom všem psal i knihy. Nejznámější jsou: Ježíšův život a jeho království, Dobrý zpovědník a Podivuhodné Srdce Božské Matky. Jeho úcta k Božskému Srdci Páně i k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie se staly základem liturgického kultu obou Svatých Srdcí, jak to zdůraznil papež Lev XIII. v dekretu o ctnostech Božího služebníka Jana Eudesa.

Jan zemřel 19. srpna 1680 v Caen. Za blahoslaveného ho prohlásil papež Pius X. roku 1909 a kanonizoval ho r. 1925 papež Pius XI.

Duchovní synové Jana Eudesa vykonali ve Francii mnoho dobrého, ale vytrpěli i řadu pronásledování. Dnes působí, kromě Francie, zejména v Severní a Latinské Americe.

Při generální audienci 19. srpna 2009 v Castelgandolfo promluvil o Janu Eudesovi papež Benedikt XVI. Rok 2009 byl rokem věnovaným kněžství a proto nás papež na konci promluvy vyzval:

„Během tohoto Kněžského roku vás, drazí bratři a sestry, zvu k modlitbě za kněze a za ty, kdo se chystají přijmout mimořádný dar služebného kněžství.“ A my to s pomocí svatého Jana Eudesa rádi učiníme.

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i ľudom a ďalších pramenů z Internetu.

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Jarní farní vycházka s prohlídkou některých staropražských sakrálních staveb - **neděle 24.5.2015.**

1. Kostel svatého Martina ve zdi na Starém Městě (stavba kostela svou jižní stranou přiléhala ke hradební zdi, proto název „ve zdi“)

Kostel v současné době užívá Českobratrská církev evangelická. Průvodcovskou službu tam koná sympatická dáma - Slovenka, která velmi ráda hovoří svým rodným jazykem, nicméně pro oficiální historické údaje a texty užívá češtinu.

Románský kostel sv. Martina byl postaven v osadě, která se před rokem 1178 nazývala Újezd a po r. 1187 Újezd sv. Martina. Z toho lze usuzovat, že kostel byl postaven mezi těmito lety v době, kdy osada byla knížecím majetkem. Kníže Soběslav II. ji věnoval Vyšehradské kapitule. Původní kostel byl jednolodní s řadou románských architektonických prvků. Vnitřek kostela byl pravděpodobně vyzdoben nástěnnými malbami. Půdorys kostela je prakticky shodný s půdorysem hlavní lodi dnešního kostela.

Za doby vlády Karla IV. se po roce 1350 uskutečnily **gotické stavební úpravy** kostela. V r. 1358 byl založen oltář, loď byla zvýšena a prodloužena o nový presbytář a nově zaklenuta. Presbytář byl zaklenut žebrovou klenbou, jež je považována za

jednu z nejstarších svého druhu u nás. Svatomartinský farář Jan z Hradce, stoupenec Jana Husa, začal jako jeden z prvních podávat v kostele pod obojí. V r. 1433 se v kostele konal Svatomartinský sněm Husitů. Proto byl kališnický kostel uchráněn před zkázou v době husitských bouří. Současnou půdorysnou podobu získal kostel **za pozdně gotických úprav**. V r. 1600 byla uskutečněna oprava

kostela, v r.1611 byla na jižní straně založena kaple sv. Rocha. Po velkém požáru ve Svatomartinské čtvrti získal kostel nový krov a kaple sv. Eligia pod oratoří dodnes zachovaný trámový strop.

V 18. století proběhly některé **barokní úpravy** kostela. V roce 1779 byl postaven barokní portál na severní straně a byly provedeny drobné barokní úpravy interiéru kostela. Brzy na to v r. 1784 byl císařským patentem kostel zrušen a 25. srpna 1785 byl i se zařízením odprodán ve dražbě. Postupně se stal obytným domem, v jehož spodním podlaží byly umístěny různé krámy.

Rekonstrukce ve 20. století. V r. 1904 odkoupila kostel pražská obec a r. 1905 jej začal rekonstruovat Kamil Hilbert. Po první světové válce připadl kostel Českobratrské církvi evangelické, která provedla jeho generální opravu a užívá jej pro nedělní bohoslužby i různé kulturní akce včetně koncertů. Kostel se také otevírá pro turistické prohlídky.

2. Kostel sv. Michala v Jirchářích na Novém Městě

Kostel je sídlem českého, slovenského a anglického sboru Evangelické církve augsburského vyznání v ČR.

První zmínka o tomto kostele pochází ze začátku 12. století, kdy byl pro potřeby osady Opatovice postaven v **románském stylu** malý kostelík. Osadu založili benediktiňští mši na pozemcích, které jim svěřil do užívání Vladislav I. Osada byla později začleněna do Nového Města a pravděpodobně v tomto období došlo k přestavbě kostelíka v **gotickém stylu** a jeho následnému rozšíření. Během husitských válek získali kostel protestanti. Na začátku 16.století došlo k další velké přestavbě, ze které vychází dnešní podoba kostela. Během rekatolizace se r.1621 se kostel stal filiálním kostelem blízkého kostela sv. útěcha. V r. 1717 po velkém požáru v blízkém domě byl kostel poškozen a při jeho opravách byla provedena **barokizace** interiéru a vystavěna barokní kostelní věž. Během panování Josefa II. byl kostel r. 1787 zrušen a později prodán do soukromých rukou a posléze odprodán luteránům, kterým patří dodnes. V trojlodním interiéru jsou patrné různé architektonické styly tak jak byl kostel přestavován, opravován a upravován. Nápadný je velký obraz Krista nad oltářem, klasicistní bíle lakovaná dřevěná kazatelna, křtitelnice. Velmi zajímavá je též kruchta s opravenými varhanami a celá řada dokumentačních fotografií, které lemují obvodní stěny. Historicky zanášená průvodkyně nám podala mnoho podrobných informací a na konec nás zavedla na přilehlou krásnou zahradu, kterou chtějí současní luteránští majitelé rekultivovat a zpřístupnit pro veřejnosti.

Závěrem by chtěli účastníci farní vycházky (a bylo jich hodně!) velmi poděkovat organizátorům a inspirátorům výpravy, Vítovi Bobysudovi a P.Lohelioví, za krásné nedělní odpoledne. Bůh jim zaplať.

Farní výlet-pout' 15.6.2015

Farní výlet do Nové Říše, Třebíče a Třeště začal mírně opožděným startem. A přestože jsme, vzhledem k delší dojezdové vzdálenosti, udělali jednu pauzu na benzínce, naštěstí se to nijak výrazně neprojevalo a dorazili jsme přesně ve stanovených 10 hodin na cílové místo. Asi proto, že jsme se cestou modlili netradiční růženec s hlavní myšlenkou na povolání ke kněžství a řeholnímu životu, s odpovídajícími tématickými citáty z bible.

V Nové Říši jsme se pak včas stali svědky složení věčných slibů bratra premonstráta Petra Pavla Severina v klášterním kostele sv. Petra a Pavla s následnou slavnostní mší sv., kterou celebroidl opat novoříšské premonstrátské komunity.

Protože jsme měli velmi nabitý program, nezdrželi jsme se do úplného závěru slavnosti a spěchali

do Třebíče, kde nás čekal nejprve oběd na netradičním místě - na střeše hotelu, se super výhledem do širokého okolí. Se žaludky plnými bramborového salátu a řízků jsme se vydali na prohlídku krásné baziliky sv. Prokopa, kde se prolíná románský styl s gotikou a tím pádem zde nalezneme řadu zajímavostí, a to jak architektonických (jako např. portál nebo rozeta v hlavní apsidě), tak historických (v jednu dobu se z baziliky stal pivovar a v kryptě se skladovalo pivo). Do původního stavu uvedli kostel až Valdštejnové. A protože bylo pravé letní počasí, ve chvíli volna při prohlídce Židovské čtvrti mnozí z nás neodolali zmrzlinovému osvěžení.

Další cesta nás zavedla do ojedinělé a celostátně významné lokality betlé mářství v Třešti. Dřevěné domky, figurky, některé i pohyblivé, kořeny a suché mechy zabíraly téměř celou místnost. Další dva veliké betlémy byly v druhé místnosti. Nebylo toho mnoho kousků, co do počtu hotových betlémů, ale stálo to za to, jelikož byly velice rozsáhlé. Cesta zpátky do Prahy probíhala rychle za modlitby večerních chval. V závěru si i nepřítomný Ivo Suchý vysloužil vzpomínku a potlesk celého autobusu. Celý den bylo krásné letní počasí a dešť se spustil až při cestě a v Praze chvilku po vystoupení

z autobusu. Takže děkujeme Nejvyššímu za krásný výlet!

Poděkování patří i našemu otci P. Lohelovi za duchovní náplň cesty a Vítkovi Bobysudovi za její vzornou organizaci.

Tereza Fundová

Nad Písmem svatým: příběhy v Bibli a jak o nich rozjímat

Začít modlitbou

Během přípravy na meditaci usilujeme o naladění na modlitbu. Dá se to přirovnat k cestě za modlitbou do kostela. Opouštíme naše obvyklé okolí s jeho rozhovory a aktivitami a odebíráme se do světa ticha a naslouchání v důvěře, že Bůh promluví a bude jednat. Když do chrámu dojdeme, předstoupíme pomalu dopředu a ukloníme se nebo před Bohem poklekáme. Teprve poté zaujmeme modlitební postoj.

Přesně tyto tři kroky se také ukládají na začátku každého rozjímání:

1. Nejprve jakoby přepínám, když nechám *ducha utiřit se u Pána*.
2. Po příchodu na místo modlitby se rozpomenu na *Boží přítomnost* a svým *držením těla* propůjčuji výraz své bázně před Ním.
3. Zaujímám *modlitební postoj* a prosím o milost, aby Bůh v mém životě mohl být Bohem, aby se modlitba a život nerozpadaly, aby se modlitba stala duší mého života.

V dalších třech krocích se snažím modlitbou proniknout do tajemství, o němž jsem si předsevzal rozjímat:

1. Vzpomenu si na *děj*, aby mi byl jasný průběh a především abych odhalil jeho červenou nit, která se pokračuje až do mého života. Například spatřuji, že bouře na Genezaretském jezeře nachází své pokračování také v bouřlivých situacích naší dnešní církve a v mém vlastním srdci.
2. Představím si *místo*, abych se ocitl přímo uprostřed dění.
3. Prosím o *zvláštní milost* vnitřního poznání Krista, našeho Pána, abych byl schopen skrze víru vnímat jeho přítomnost.

Protože my lidé máme sklon k tomu uzurpovat si něco, co můžeme jen přijmout, prosíme před každou meditací o „milost“, případně o „zvláštní milost“. Tato prosba zrcadlí touhu našeho srdce. Činí nás otevřenými, abychom přijali milost Boží. Samotná otevřenost a touha jsou ovšem již milostí. Představují začátek toho, co nám Bůh v plnosti daruje při vyslyšení prosby. Po tomto naladění se v modlitbě následuje četba Písma, evangelia nebo perikopy, myšlenky a podněty k rozjímání jednotlivých veršů.

Skončit modlitbou

Podobně jako má vstoupení do kostela a začátek modlitby svůj vlastní rytmus a vlastní rituál, platí to také pro opuštění kostela a pro ukončení modlitby. I zde udává ignaciánská metoda konkrétní kroky jak ukončit meditaci na rovině modlitby. Snad protože blízcí se povinnosti a práce již začínají vrhat svůj temný stín, míváme sklon k tomu, ukončit rozjímání věcně a rychle a tím i náhle přerušit modlitbu. Aby se tomu zabránilo a aby mělo přednost osobní setkání, doporučuje svatý Ignác zakončit takovou modlitbu *rozhovory*.

Po rozjímání jsme zváni k ohlédnutí zpět, k rekapitulaci, abychom přemýšleli o své modlitbě, vyhodnotili, prohloubili vnitřní impulzy a pohnutky, a abychom se poučili ze zkušeností modlitby. Aby přemítání o modlitbě nerušilo modlitbu samotnou, dostává se mu po meditaci vlastního prostoru:

1. *Kde jsem byl, když jsem nebyl u Něj?* – První otázka si všímá roztržitostí, jimiž bývají lidé při modlitbě velmi často sužováni až k omrzení. Ale nekoncentrovanost může mít také svou pozitivní funkci, když nám pomůže růst v poznání našeho vztahu k Bohu. Neboť to, co nás rozptyluje, nám ukazuje, které oblasti života nás ovládají a nejsou bezprostředně zaměřeny k Bohu.
2. *Kde jsme byli spolu?* – Druhá otázka nám umožňuje vidět, kde v nás působil Duch svatý, kde jsme byli jednoho ducha s Ježíšem a Otcem. Když v nás působí Duch svatý, setrvá v nás jeho působení na konci modlitby. Duše jakoby ještě má něco z Jeho záře.

A tak je toto předmětem třetí otázky:

3. *A co pro Něj cítím nyní?* – Na oblasti a obsahy, kde jsme se s Bohem cítili spojeni velmi těsně nebo naopak velmi málo, bychom se měli zaměřit, aby se Boží Slovo mohlo v našem životě uskutečňovat stále lépe a abychom byli schopni přemáhat sami sebe.

Doporučuje se rozjímat vícekrát nad toutéž perikopou, nad tímtéž příběhem. Osobním setkáním s Bohem se Písmo svaté před člověkem otevírá jakoby samo od sebe. Je zapotřebí naší stálé bdělosti, abychom dospěli na hlubinu modlitby a setrvali v ní. To se nám však nepodaří vlastní silou. Je to dar a pokaždé zázrak, dá-li Pán milost setkat se s Ním v modlitbě a povznese-li tak člověka blíž k sobě.

překlad: jlm

Přeloženo a mírně upraveno, pramen: P. Jan Bots SJ: *Mir geschehe nach deinem Wort. Meditationen zu den Sonntagevangelien. Lesejahr C. Kevelaer 1997, s. 10–12.*

Pražští biskupové

14.část

Řehoř Zajíc z Valdeka (1296 - 1301) nastupuje na Pražský biskupský stolec již jako šedesátiletý, což bylo v období vrcholného středověku považováno za úctyhodné stáří. Řehoř z Valdeka se poprvé v listinách objevuje v roce 1270, jako scholastik kapituly svatého Víta a r. 1277 jako děkan dómu. Asi nejvýznamnější událost, které se biskup Řehoř zúčastnil, byla slavnostní korunovace Václava II. českým králem v roce 1297. Umírá 26. srpna 1301.

Jan IV. z Dražic (1301 - 1343) byl předposledním pražským biskupem a zároveň předposledním členem rodu pánů z Dražic, kteří veškeré své ambice směřovali k duchovní dráze. Jan IV. z Dražic byl jednou z klíčových postav pozdního středověku v Českých zemích. Na biskupský stolec je zvolen krátce před tím než vymře královský rod Přemyslovců (1306) a poté se stává určující veličinou české politiky až do nástupu Jana Lucemburského. Právě biskup Jan byl jedním z velkých podporovatelů volby Jana Lucemburského na český trůn. Dokonce sám připravil a realizoval odjezd princezny Elišky do Říše. Jako správce církve v Českých zemích však uskutečnil jednu z nejzásadnějších reforem. Přes odpor šlechty prosadil v roce 1308 na synodě tzv. biskupskou investituru, tzn. svrchovanost biskupa nad faráři v jeho diecézi. Do této doby platilo, že každý šlechtic si směl s faráři na svém území dělat jak se mu líbilo, což nyní už nebylo možné. Na počátku 14. století se v českých zemích začínají projevovat první hereze (valdenští, bratři a sestry svobodného ducha), kvůli kterým je v Čechách zřízen inkviziční soud. Soud byl sice zřízen biskupem, ale nejedná se o biskupskou inkvizici, ta je ustanovena až za arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Inkviziční soud dostávají z pověření papeže na starost dominikáni. A právě s dominikány vedl biskup Jan spor o správu nad inkvizičním soudem, dokonce nechal propustit několik obžalovaných. Brzy je však obviněn a v roce 1318 suspendován. Odchází se hájit do Avignonu, kde zůstává 11 let. Po dobu biskupovy nepřítomnosti se velmi rozmnožil počet papežských bul, díky kterým jsou v biskupově nepřítomnosti obsazována volná benefícia a prebendy. To vede k velkému nárůstu cizího kléru a k budoucím potyčkám mezi kleriky českými a cizími. Ostré spory s žebavými řády musí vyřešit až markrabě Karel. V této době k nám přichází nový řád - kanovníci sv. Augustina (tzv. augustiniáni - oblíbený řád biskupa Jana), kteří se usazují v Roudnici nad Labem. Příchod tohoto řádu má velký vliv na iluminátorství a knižní tvorbu v Čechách. V roudnické knihovně bylo mnoho francouzských iluminovaných knih, které přivezl z Avignonu právě biskup Jan. Z jeho podnětu je pak v Roudnickém klášteře pořízen první český překlad Bible (1360). Biskup Jan patřil mezi jedny z největších donátorů umění všeho druhu. Z jeho podnětů vzniklo pokračování Zbraslavské kroniky, tzv. kronika Františka Pražského, ve které pak pokračoval Beneš Krabice z Veitmile. Biskupova rozsáhlá knihovna se pak stala základem kapitulní

knihovny chrámu svatého Víta. Biskup Jan také podporoval stavební rozvoj. Nechal přestavět kostel sv. Jiljí na Starém Městě a nově přebudovat biskupský dvůr na Malé Straně (z něho se nám dochovala pouze čtvercová věž). Dále založil město Nové Benátky (dnes Benátky nad Jizerou), výše zmíněný klášter augustiniánů v Roudnici a kostel svaté Ludmily v rodných Dražicích. Biskup Jan umírá 5. ledna 1343 v Praze.

Použitá literatura

Zdeněk Fiala, Správa a postavení církve v Čechách od počátku 13. do poloviny 14. století, Sborník Historický 3, 1955, str. 64-88.

Jaroslav Polc, Církevní správa v Čechách do poloviny 14. století, in: Tisíc let pražského biskupství, Řím 1973, str. 17-60.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

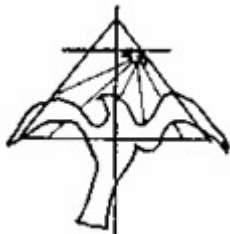
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

září

SVÁTOST VŠECH SVÁTOSTÍ

Tento rok 2015 má zvláštní význam pro církev v naší zemi. Nejde však jen o různá historická výročí. Prožíváme přípravu na Národní eucharistický kongres, který se uskuteční v říjnu v Brně.

Kongresů je ve světě celá řada. Mají nejrůznější politický program a aktuální témata. Čím se však liší církevní eucharistický kongres? Napoví nám překlad latinského slova *congregior – gredí – gressus sum cum alqo* – sejít se, setkat se, spojit se. Sejdou se biskupové, teologové, kněží, jáhnové a ostatní věřící, aby se modlili v eucharistickém společenství a aby se setkali ve společném zamyšlení nad tím, co tvoří střed, pramen a vrchol celého křesťanského života. Protože se vše nesoustřeďuje na jedno místo konání eucharistického kongresu, je dána příležitost všem farnostem našich diecézí, aby využily možnosti, které jim dává doba přípravy na toto setkání v Brně.

Jedna z nabízených možností je dána výběrem evangelních perikop, které zaznívají od 17. do 21. neděle v mezidobí letošního církevního roku s cyklem B. (Pozn.: Mešní nedělní perikopy jsou rozvrženy do tří ročních cyklů – ABC)

Letos slyšíme úryvky z Janovy 6. kapitoly, kde je zachycena Kristova tzv. eucharistická řeč u Kafarna. Pán zasvěcuje své učedníky do tajemství své přítomnosti v pokrmu a nápoji, který bude později rozdělen při

Poslední večeři. Připravuje jejich víru v Nejsvětější svátost oltářní.

Během několika zmíněných nedělí jsme se snažili zahloubat do tohoto tajemství prostřednictvím mešních promluv.

Význam této svátosti můžeme ukázat na souvislosti s přirozeným životem člověka. Malé novorozeně potřebuje mateřské mléko a později další pokrm a nápoje. Křtem znovuzrozené a ještě slabé dítě Boží také potřebuje pokrm. A právem: „Jako novorozené děti požadujte duchovní, čisté mléko, abyste jím vyrostli ke spáse, vždyť jste okusili, jak dobrotivý je Pán.“ (1 Petr 2, 2-3). A proto je Církev bere na svá mateřská prsa a živí je mlékem nebeských tajemství. A tím pokrmem je Ježíš Kristus sám. On, který sám je Život, živí pod svátostnými symboly náš nadpřirozený život svým oslaveným člověčenstvím. A zvolil k tomu prosté symboly chleba a vína. Tu svátost nám zanechal jako památku své smrti, a jako vždy nové a skutečné zobrazení svého vykoupení na Kalvárii. A tak jíme jeho Tělo a pijeme Krev při obětní hostině, v níž ustavičně zpřítomňuje oběť svého kříže. Je to svátost,

památka, hostina a oběť.

Ta svátost je právě Tělo a pravá Krev Ježíše Krista pod způsoby chleba vína. Nazývá se svátostí oltářní, poněvadž proměna chleba a vína v Tělo a Krev Páně se děje při mši svaté na oltáři a na oltáři ve svatostánku se Tělo Páně ve způsobě chleba uchovává. Nazývá se též svátostí nejsvětější, poněvadž na rozdíl od ostatních svátostí, které milost posvěcující udělují nebo rozmnožují, svátost oltářní zároveň původce veškeré svatosti obsahuje.

Eucharistie je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“. „Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisejí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb.“ (KKC 1324).

Nazývá se také večeří Páně, protože Kristus tuto svátost ustanovil při poslední večeři a jako předjímání svatební hostiny Beránka v nebeském Jeruzalémě. Prostřednictvím eucharistické oběti se již nyní spojujeme s nebeskou liturgií a předjímáme věčný život, kdy Bůh bude všechno ve všem. (KKC 1326, 1329).

Vzhledem k tomu, že před pronesením slov „Toto je mé Tělo“ a „Toto je má krev“ učinil Pán díky (Lk 22,19), nazývá se také eucharistií (díků činění). Výrazy „eucharistein“ (Lk 2219; 1 Kor 11,24) a „eulogein“ (Mt 14,22) připomínají židovská požehnání, která – především během jídla – velebí Boží díla: stvoření, vykopení a posvěcení.

Protože na témže místě se praví, že „lámal chléb“, nazývá se svátost oltářní v době apoštolské prostě „lámání chleba“. (1 Kor 10, 16). Pán Ježíš použil tento typický obřad židovské večeře, když požehnal a rozděloval chléb jako „první u stolu“, zvláště během Poslední večeře. Podle tohoto gesta ho učedníci poznali po jeho zmrtvýchvstání; tímto výrazem také první křesťané označovali svá eucharistická shromáždění. Tím vyjádřili, že všichni, kteří přijímají jediný rozlámaný chléb, Krista, vstupují do společenství s ním a vytvářejí s ním jedno tělo.

Jindy se tato svátost označuje jako svatá a božská liturgie, protože veškerá liturgie církve má svůj střed a svůj nejhutnější výraz ve slavení této svátosti; a v tomtéž smyslu se také nazývá slavením svatých tajemství. Mluví se také o Nejsvětější svátosti, protože je to svátost svátostí. Tímto výrazem se označují eucharistické způsoby uchovávané ve svatostánku.

Mše svatá jakožto liturgie, v níž bylo zpřítomněno tajemství spásy, končí vysláním věřících, missio („jděte ve jménu Páně“), aby plnili Boží vůli ve svém každodenním životě.

Tím je naznačena spojitost této svátosti s naším myšlením, mluvením a jednáním. Když se vracíme na mši svatou z našich každodenních povinností, starostí a radostí, vyznáváme na jejím začátku svou nedostatečnost a dluhy vůči tomuto poslání. Uvědomujeme si, že eucharistie je souhrnem a celkovým posláním naší víry: „Náš způsob myšlení se má shodovat s eucharistií a eucharistie má zase potvrzovat náš způsob myšlení.“ /KKC 1327/. Zároveň však prosíme o posilu v této snaze a Pán nám ji určitě neodepře!

P. L.

Liturgický kalendář

září 2015

3. čtvrtek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4. pátek	První pátek v měsíci
5. sobota	První sobota v měsíci
6. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
7. pondělí	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. úterý	Svátek Narození Panny Marie
9. středa	Sv. Petra Klavera, kněze
10. čtvrtek	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka

12. sobota	Jména Panny Marie
13. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
14. pondělí	Svátek Povýšení svatého kříže
15. úterý	Památka Panny Marie Bolestné
16. středa	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. čtvrtek	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
19. sobota	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
21. pondělí	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. středa	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26. sobota	Sv. Kosmy a Damiána
27. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
28. pondělí	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, HLAVNÍHO PATRONA ČESKÉHO NÁRODA
29. úterý	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. středa	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 5. a 19. září ve farním sále u sv. Jana Nep.

Setkání farníků

Setkání farníků v domečku u Nejsvětější Trojice budou pokračovat v pátek po večerních bohoslužbách.

Farní rada

Farní rada se sejde v pátek 11. září po večerních bohoslužbách v domečku u NT.

Katecheze dětí

Katecheze dětí školního věku začnou ve čtvrtek 1. října odpoledne. Během září se rodiče domluví s P. Lohem na případném rozdělení dětí do dvou věkových skupin. Po případném rozdělení by první katecheze začínala v 15. hod. a druhá v 16. hodin. Pokud rozdělení nenastane, bude společná katecheze od 15. hod. jako v minulém roce.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

1. Aby rostly příležitosti **pro vzdělávání a práci** pro všechny mladé lidi.
 2. **Za katechety**, aby jejich život byl v souladu s vírou, kterou hlásají, a tak o ní věrohodně svědčili druhým.
 3. Aby všichni lidé poznali **Kristovu lásku**, která přesahuje každé poznání.
-

Zprávy z farnosti

Úmrtí

V srpnu 2015 ve věku 51 let tragicky zemřel pan **Pavel Rubek**, syn naší věrné farnice. **R.I.P.** Zádušní mše sv. za něj byla sloužena v kostele sv. Jana Nepomuckého 27.8. 2015.

S jeho maminkou, paní Věruškou Rubkovou, hluboce soucítíme a prosíme, aby jí Pán života a smrti dal sílu, aby v pokoře a smíření statečně nesla svůj těžký kříž. Zároveň jí děkujeme za dlouholetou práci při květinové výzdobě kostela sv. Jana Nep. a věříme, že v ní bude dále pokračovat.

-oOo-

Letní výprava našich mladých farníků

(nyní už s další generací)

Jako obvykle i letos vyrazilo „jádro“ našich mladých farníků, bývalých členů „Spolča“, na letní putování. Stejně jako loni už i se svými malými potomky (jak ty děti rychle rostou!). Výpravu zorganizoval opět neúnavný Vít Bobysud, zprávu o ní napsala „tisková mluvčí“ Terezka Fundová, která také pilně fotografovala. Tak si s chutí její vyprávění přečteme.

Letos jsme vyrazili strávit pár dní na jih. Přesněji řečeno do Hojsovy Stráže u Železné Rudy na

Šumavě.

Vyrazili jsme v sobotu 25.7. dvěma auty a cestou jsme navštívili Muzeum drezín v Čachrově. Tam jsme se dozvěděli o procesí ke studánce sv. Anny chystaném na druhý den. A jelikož asi všichni postrádali takovou zkušenost, rozhodli jsme se ho zúčastnit.

A tak jsme se v pondělí dopoledne podívali kousek za hranice do Naturparku a přestože jsme se opravdu snažili, neviděli jsme žádného vlka ani rysa. Spokojili jsme se tedy s koňmi Převalskými a pratury. A spěchali jsme na to procesí. A protože bylo krásně, všichni jsme byli rádi, že část cesty vedla lesem. Odpoledne se k nám připojil poslední člen výpravy.

V úterý jsme se vydali na krásnou zříceninu hradu Kašperk. Je známý tím, že se tam natáčel příběh Anděl Páně. Pak jsme se jeli podívat do Hartmanické synagogy a do kostela sv. Vintíře v Dobré vodě - ten je nově zařízen kompletním vnitřním vybavením ze skla a především skleněný oltář je světový unikát. Kostel byl totiž za komunistického režimu zcela vydrancován.

Ve středu jsme, navzdory deštivému počasí, ještě s jednou rodinou z blízkého okolí prošli Pohádkovou zemí Brčálník. Zpátky jsme jeli vlakem skrz druhý nejdelší železniční tunel u nás - 1747 m. A pak jsme vyjeli lanovkou na Špičák a vyšlápli nahoru na rozhlednu. A ještě jsme se stihli podívat

k Čertovu jezeru.

Následující den jsme se rozdělili. Nejmenší děti zůstaly doma a odpočívaly na borůvkách, ostatní pokračovali v objevování krás okolí a šli omrknout ještě Černé jezero a nejdelší šumavský vodopád Bílá Strž - 13m. Pak jsme se rozdělili a ti zdatnější (kluci, jak jinak) si vyšlápli na vrchol Ostrý. My zbylé jsme došly procházkou k autu do vesnice Staré Hamry.

Předposlední den nám bylo dopřáno krásné počasí a tak jsme vyrazili opět za hranice na nejvyšší vrchol Šumavy Velký Javor (Grosser Arber, 1457m). A jelikož jsme si pak chtěli dopřát relax v aquaparku v německém Zwieselu, nechali jsme se povozit lanovkou tam i zpět.

No a poslední den jsme gruntovali náš dočasný domov a po prohlídce místního kostelíka Neposkrvněného Početí Panny Marie, který je charakteristický svým šindelovým pokrytím, jsme vyrazili domů. Po cestě jsme už naposled zavítali do Německa do jakéhosi muzea vlaků. Bohužel jsme se parní lokomotivy nedočkali a tak jsme si nenechali ujít velice zajímavý hrad Velhartice.

T.F.

Poutní slavnost v kapli Panny Marie Nanebevzaté na Klamovce 15.8.2015

Poutní slavnosti se i letos, v době velkého vedra, zúčastnila řada našich farníků i „přespolních“ poutníků. V čistě uklizené a květy vyzdobené kapli sloužil P. Lohel k počtě Nanebevzaté slavnostní mši sv. Po ní jako obvykle naše farnice připravily agapé s hojností sladkého i slaného pečiva. Všem, kdo se na zdaru poutě podíleli, patří upřímné poděkování!

Prosme, aby Panna Maria Nanebevzatá držela nad naší farností svou ochrannou ruku a její požehnání aby nás provázelo celým dalším rokem.

Svatý Robert Bellarmino, biskup a Učitel církve – památka 17. září

Svatý Robert (v češtině se jeho příjmení často užívá ve tvaru Bellarmin) se narodil 4. října 1542 v městečku Montepulciano v italském Toskánsku v zámožné rodině. Když mu bylo 15 let, založili jezuité v jeho rodném městě školu. Robert byl jedním z prvních žáků a učil se velmi dobře. Rozhodl se následovat své učitele v řeholním životě. Vstoupil do řádu jezuitů 21. září 1560 v 18 letech.

Po dvou letech noviciátu začal studovat filozofii. Studoval dobře a už po roce mu představení doporučili rétoriku. Teologii začal studovat v Padově a dokončil ji v Lovani (Leuven v dnešní Belgii). V březnu 1570 byl vysvěcený na kněze. Téhož roku se v Lovani stal profesorem teologie, prefektem studií a spirituálem. Lovaň ležela na rozhraní románského a germánského světa a potkávaly se tam různé teologie: katolická z románského světa, luterská z Německa a kalvínská z Holandska. Tam sv. Robert strávil 7 let a byl vysoce ceněným kazatelem.

V r. 1576 ho papež Řehoř XIII. povolal do Říma, kde působil jako profesor na Collegiu Romano. To byla jezuitská univerzita, z níž později vznikla známá římská Gregoriánská univerzita. Na základě tam konaných přednášek vydal své nejslavnější třísvazkové dílo **Disputationes de controversiis christianae fidei** (Disputace o sporných otázkách křesťanské víry), kde vyložil katolické stanovisko k základním teologickým otázkám své doby. Během 30 let vyšlo toto základní teologické dílo katolické protireformace ve 20 vydáních a bylo přeloženo do řady cizích jazyků.

Po 12 letech byl Robert uvolněn z vyučování, protože byl pověřen jinými úkoly. Jedním z nich bylo vedení jezuitských kleriků. Stal se tak duchovním otcem sv. Aloise Gonzagy. Stal se rektorem kolegia a r. 1594 provinciálem jezuitů v Neapoli. V tomto období sestavil malý katechismus pro děti a větší pro katechety. Malý katechismus dosáhl 400 vydání a byl přeložen do 56 jazyků. V r. 1597 papež Klement VIII. povolal Roberta zpět do Říma. Byl papežským teologem, poradcem Svatého oficia aj. Nakonec byl roku 1599 jmenován kardinálem.

V létech 1602 – 1605 byl arcibiskupem v Capui. Při konkláve v r. 1605 byl jedním z možných kandidátů na papežský stolec. V procesu s Galileo Galileem, s nímž se stýkal, zastával smírné stanovisko.

Robert Bellarmino věnoval i velkou péči duchovnímu životu, kterou prohloubil v posledních letech svého života. Napsal na to téma 7 spisů. Nejznámější jsou O nářku holubice a O umění dobře umřít.

V únoru 1621 se ještě účastnil konkláve, ale v létě se už cítil na konci sil. Odešel do jezuitského domu pro novice. Tam zemřel 17. září 1621. Tak se naplnil dlouhý a pilnou prací pro

Církev vyplněný život tohoto jezuita. Jen soupis jeho spisů vydá skoro na celou stránku. Byl pohřben v jezuitském kostele Il Gesù.

Jeho kanonizační proces byl zahájen r. 1627, ale Robert Bellarmino byl prohlášen za blahoslaveného teprve r. 1923 papežem Piem XI. Tehdy také byly jeho ostatky přeneseny do kostela sv. Ignáce. Papež Pius XI. jej potom r. 1930 kanonizoval a r. 1931 prohlásil za Učitele církve.

Podle R.Ondruše: *Blízko Bohu i lidem, webové stránky jesuit.cz i jiných pramenů z Internetu.* MP

Narození a Jméno Panny Marie, Panna Maria Bolestná

Dne 8. září slavíme svátek **Narození Panny Marie**, které je příslibem příchodu Spasitele. Narodila se předurčena k jedinečnému úkolu, aby porodila „Krále, jenž nad nebem i zemí vládne na věky věků“. Hlavním cílem tohoto narození je tedy VTĚLENÍ BOŽÍHO SYNA a Bůh v tomto narození uskutečňuje svůj odvěký plán lásky. Nejstarší zmínky slavení narození P. Marie jsou u sv. Prokla, biskupa (+ r.446). Liturgické slavení se konalo v Jeruzalémě v den výročí posvěcení basiliky sv.Anny u rybníka Bethesda kde tradice označovala bydliště sv. Anny, sv. Jáchyma a P. Marie. V Římě zavedl tento svátek v 7. stol. sv. Sergius i s pořádáním procesí do 4 hlavních basilik. V 10.-11. stol.zásluhou sv. Petra Damiani je rozšířen pro celou církev a oficiálně potvrzen v r. 1243 papežem Inocencem IV. První kostel zasvěcený Narození P. Marie se nachází v Miláně a byl postaven v r. 1074. V r. 1386 v době morové epidemie se staví velkolepý gotický dóm Narození P. Marie, čtvrtý největší chrám světa. Další velkolepý poutní chrám Narození P. Marie je na kopci Purberg v části Mariatrost města Štýrského Hradce (Graz) v Rakousku.

Svátek **Jména Panny Marie** byl zaveden pro celou církev papežem Inocencem XI. na památku vítězství křesťanů nad Turky u Vídně 12.9.1683. Začal se však objevovat už v r. 1513 ve španělské diecézi Cuenca v Nové Kastilii. Původně se slavil jako oktáv svátku Narození P. Marie 15.září. V r. 1587 byl posunut na 22.9. vzhledem k tomu, že hebrejské dívky dostávaly jméno až dva týdny po

narození. Papež Pius X. určil datum slavení na 12. září proto, že vítězná bitva se udála v neděli dne 12.9.1683. S reformou kalendáře v r.1969 se začalo ubírat svátku na jeho významu, ale v r. 2001 došlo k jeho opětovnému zařazení zpět do Všeobecného Římského kalendáře. S tímto svátkem je spojena úcta k P. MARII POMOCNÉ, kterou šířili kapucíni po celé střední Evropě. Císařský dvůr se kvůli Turkům přesunul z Vídně do Pasova a císař Leopold I. opakovaně prosil P. Marii o vítězství. Na hoře Kahlenberg před Vídní se utkalo 260 000 vyzbrojených Turků se 70 000 vojáky císařské armády a polského krále Jana Sobieského. Marco D'Aviano sloužil mši u kamaldulského kláštera za záchranu křesťanství, byl i s vojskem v bojové vřavě a udržoval ho voláním MARIA HILF, tedy Maria pomůže... Také v Pasově se konaly veliké poutě k P. Marii pomocné s prosbami za vítězství nad Turky. Na památku vítězné bitvy se konala přestavba hřbitovního kostela v l. 1686-1689 ve Vídni na velkolepý chrám Mariahilfkirche barnabitů na proslulé nákupní třídě Mariahilferstrasse.

K nejznámějším poutním místům Jména P. Marie v naší zemi patří poutní kostel na Lomci a chrám ve Křtinách.

15. září se slaví **památka P. Marie Bolestné**, jejích 7 bolestí: Předpověď Simeona „I tvou vlastní duši pronikne meč...“, Útěk do Egypta, Ztráta a nalezení dítěte Ježíše v jeruzalémském chrámě, Křížová cesta, P.Maria pod křížem, Snímání Krista z kříže, Uložení Krista do hrobu. P. Maria, ač nejdokonalejší Boží tvor, ač bez hříchu, nebyla tedy ušetřena bolesti. Trpěla víc, trpěla hlouběji než kterýkoliv hříšník, než kterákoliv matka lidských synů. Trpěla jako spolutrpitek Kristova, jako podílnice na Kristově vykupitelském utrpení. Rozrytá bolestí do dna duše, ale nezlomená... Obětuje svou bolest matky spolu s bolestí a smrtí svého Syna za spásu lidstva, abychom byli zbaveni utrpení věčného. Úcta k Bolestné P. Marii se šířila už v 15.stol. Od r. 1423 se slavila památka Bolestné P. Marie na 5. (Smrtelnou) postní neděli a v pátek před Květnou nedělí a v r. 1727 v celé církvi. Řád servitů slavil tento svátek od r. 1667 3. neděli v září a v r.1814 ho papež Pius VII. potvrdil pro celou církev jako poděkování za svůj návrat ze zajetí. V roce 1913 bylo stanoveno papežem Piem X. datum 15. 9. Po II.vatikánském koncilu byly oba svátky spojeny s datem 15.9.

Bože, provázej nás svou mocnou ochranou a na přímlovu P. Marie vysvobod' nás ode všeho nebezpečí a naplň svým pokojem. Panno Maria, Mirjam Bohem milovaná, krásná mořská hvězdo, drž nad námi svou ochrannou dlaň a přiváděj k Ježíši.....!

M.Val

Prameny: Lubomír Štula:Narození P.Marie,
Mons.Ladisl.Simajchl: Maria a tajemství bolesti,
Jan Chlumecký: Světci k nám hovoří, Abecední seznam svatých, internet.

Pražští biskupové

15. část

Arnošt z Pardubic (25. březen 1297 Hostinka – 30. červen 1364 Roudnice nad Labem) byl posledním z 28 pražských biskupů a zároveň také prvním pražským arcibiskupem.

Pocházel z rodu pánů z Pardubic a byl nejstarším ze čtyř bratrů. Své dětství prožil na území Kladska, kde byl jeho otec Arnošt královským purkrabím. Zde se mu dostalo prvního vzdělání při far-ním kostele sv. Jana, poté následovala studia v Itálii, a to v Padově a Boloni, kde byl celých čtrnáct let. Zde se při svých studiích seznámil s budoucím králem Karlem IV., jehož se stal blízkým důvěrníkem. Po návratu do Čech se nechává v Praze vysvětit na kněze. Působí při pražské kapitule sv. Víta a od roku 1340 je zde ustanoven děkanem. Po smrti Jana IV. z Dražic v roce 1343 se na přímlovu markraběte Karla stává Pražským biskupem. V rámci bojů o říšský trůn a císařskou korunu mezi Lud-víkem Bavorskem Wittelsbašským a Karlem IV. Lucemburským je Arnošt významná diplomatická osob-nost, která svým šarmem a řečnickým umem je pro Karla IV. neocenitelná. Spolu s Karlovým vítěz-stvím v boji o císařskou korunu se naplnil i sen mnoha předchozích Přemyslovských knížat, králů a i samotných biskupů. Papežská bula Klementa VI. (mimoходом jednoho z vychovatelů Karla IV.) povýšila 30. dubna roku 1344 pražské biskupství na arcibiskupství. Krátce poté byl položen základní

kámen nové katedrály za přítomnosti Jana Lucemburského a Karla IV., a zároveň bylo založeno biskupství Litomyšlské. Arnošt z Pardubic byl tak jmenován prvním českým arcibiskupem a jako první český církevní hodnostář s tímto titulem dostal také od papeže právo korunovat české krále (do té doby byli čeští králové korunováni arcibiskupem mohučským). Arnošt byl rovněž vynikajícím organizátorem a správcem. V roce 1349 vydává Statuta provincialia Arnesti (Statuta Arnošta z Pardubic). Je to jeden z významných církevně-právních dokumentů a nejstarší dochovaný prvotisk v Čechách. Statuta jsou koncipována jako církevní zákoník, vymezující systematicky hlavní základy církevního práva a kompetenci jednání biskupského soudu. Díky nim je zajištěn jednotný právní výklad řízení duchovní správy. V roce 1355 zakazuje tzv. ordály neboli Boží soudy. Ty byly zakázány již v roce 1215 lateránským koncilem, ale až za arcibiskupa Arnošta došlo k postupnému vymýcení tohoto nešvaru. Od roku 1354 do roku 1355, během nepřítomnosti Karla IV., je jmenován zemským správcem. Od založení univerzity v Praze, roku 1348, se stává jejím kancléřem. V dobových pramenech je Arnošt z Pardubic líčen jako muž evropského rozhledu, velmi kultivovaný, dobrý řečník a znamenitý diplomat. Byl též významným donátorem umění – nejznámějším jeho počinem je obraz tzv. Madony Kladské, který nechal namalovat. Arcibiskup Arnošt z Pardubic umírá v Roudnici nad Labem ve věku 67 let.

J. Vašíček

Použitá literatura:

Zdeněk Fiala, Správa a postavení církve v Čechách od počátku 13. do poloviny 14. století, Sborník Historický 3, 1955, str. 64-88.
Jaroslav Polc, Církevní správa v Čechách do poloviny 14. století, in: Tisíc let pražského biskupství, Řím 1973, str. 17-60.

Bohoslužby v košířské farnosti:

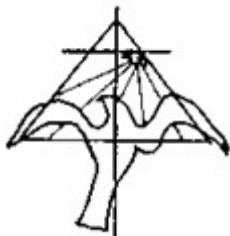
Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
 Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Říjen

EPIKLESE

Uprostřed tohoto měsíce října se uskuteční Národní eucharistický kongres. Příprava na tuto událost církve v naší farnosti vrcholí. Sledovali jsme průběžně, jak je to s eucharistií z hlediska svátosti, jejího ustanovení, přítomnosti Krista a ve způsobu slavení při mši sv.

Tento výklad bude zaměřen na jednu z nejdůležitější částí slavení eucharistie a tou je epiklese.

Řecké slovo epiklesi (epikalein = svolávat, přivolávat) znamená v nejširším slova smyslu naléhavou prosbu. Protože se uskutečňuje v Duchu, obsahuje každá modlitba implicitně epiklézi. Církev je neustálou epiklézí, protože není magickým vlastníkem svého Pána. Nic se neděje automaticky: Epikléze je pokorná žádost, která se přímluvou Krista stává jistotou. Znalci liturgie a teologové užívají termín epikléze pro modlitbu, která úpěnlivě prosí nad chlebem a vínem o „zásah“ Ducha svatého, přetvářející je v tělo a krev Kristovu, a která zároveň naléhavě prosí za přijímající.

Úvod k Římskému misálu se k této části eucharistické modlitby vyjadřuje těmito slovy:

„Epiklese: církev zvláštními prosbami vyzývá Boží moc, aby věřícími přinesené dary byly proměněny, a tak se staly Kristovým tělem a krví, a aby neposkvrněná oběť byla ke spáse těm, kdo na ní budou mít účast při svatém přijímání“.

Naléhavost této prosby k Duchu svatému vyžaduje naprosto nutně zastoupení ve všech užívaných formách eucharistické modlitby. Formulace jsou různé, ale obsah je shodný.

1. eucharistická modlitba: „Učiň, Bože, ty sám, ať je tato oběť v plnosti tvého požehnání tobě zasvěcená, pravoplatná a duchovní, hodná tvého zálibení; ať se nám stane tělem a krví tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista.“
2. eucharistická modlitba: „Proto prosíme: Sešli rosu svého Ducha také na tyto dary a posvěť je ať se nám stanou tělem a krví našeho Pána, Ježíše Krista.“
3. eucharistická modlitba: „Proto tě, Otče, pokorně prosíme, posvěť svým Duchem tyto dary, které před tebe klademe, ať se stanou tělem a krví tvého Syna, našeho Pána, Ježíše Krista.“
4. eucharistická modlitba: „Proto tě, Otče, prosíme: ať svatý Duch posvěť také tyto dary, aby se staly tělem a krví našeho Pána, Ježíše Krista.“

Takto uspořádaná mše podtrhuje teologický princip. Eucharistická modlitba je trinitární, proměna je připisována všem třem Božím osobám: Otci, protože je dílem Boží moci; je to však kněžství Syna, které obnovuje na oltáři tajemství večeřadla; toto tajemství je nekonečné ze zvláštního důvodu: Je dílem Ducha svatého, kterému je připisována veškerá posvěcující činnost.

Některé patristické texty epiklézí nenazývají pouze tuto zvláštní modlitbu, ale celou anaforu, která je chápána jako velká „naléhavá prosba“.

Vše se dovršuje v Duchu svatém, o kterého kněz žádá Otce v úzkém spojení se vším Božím lidem.

Proroci charakterizovali novou a konečnou Smlouvu jako vylití Ducha. Ten, kdo spočine na Mesiášovi (Iz 11), se rozlije na všechen lid (Gal 3, 1-5). V den Letnic vidí Petr naplnění těchto zaslíbení (Sk 2, 16n). Již od počátku si je církev vědoma že z tohoto eschatologického daru žije.

Celá tradice křesťanského Východu svědčí o přítomnosti Ducha v těle Kristovy církve dnes stejně jako v době Letnic. „Letnice jsou nikdy nekončící slavností. Kdyby Duch nebyl přítomen, církev by neexistovala,“ píše svatý Jan Zlatoústý.

Ale církev tuto eschatologickou situaci žije v dynamice času. Zpívá píseň Beránkovy svatby (Sk 19, 17), zatímco stále putuje po této zemi. Tento obraz představuje církev jako nevěstu, která spolu s Duchem volá „Přijď!“ (Zj 22,17). V epiklézi, přestože si je církev vědoma, že „má“ Ducha, neúnavně volá, aby tento Duch sestoupil nejen na eucharistické „dary“, ale také „na nás“, to je na ty, kdo jedí eucharistický chléb a pijí proměněné víno. Věřící jsou Duchem proměňováni v tělo a krev Kristovu. Kdo jí proměněný chléb a víno, stává se tělem Pána. Cílem eucharistie je proměna chleba a vína v Krista. Proměněný chléb a proměněné víno se stane pro každého, kdo jej bude jíst a pít, pokrmem života, a v nich se mu církev zjeví jako Tělo Kristovo.

Proto teologická tradice nazývá Ducha svatého „duší církve“. Mít duši znamená mít pouze jedno tělo. Jako ilustrace této pravdy může sloužit tradiční východní ikona Letnic. Apoštolové jsou zde namalováni, jak sedí ve dvou částech jako členové všeobecného koncilu a jak na ně sestupuje Duch ve formě hořícího ohně. Uprostřed nich je místo, které se zdá být prázdné, ale které je přesto osvětleno: znamená přítomnost samotného neviditelného Krista v jeho církvi.

V byzantské liturgii existuje rituál, který spočívá v tom, že do kalicha se při přijímání nalévá kapka horké vody. Mikuláš Kabasilas, autor 14. stol., říká, že tento ritus symbolizuje „sestoupení Ducha svatého na církev“. Jako Letnice následovaly až poté, co bylo dovršeno Kristovo utrpení a byla naplněna jeho veliká noc (Pascha), tak ve mši sestupuje Duch až poté, „kdy je oběť již přinesena a posvátné dary dosáhly své dokonalosti. Tato dokonalost se uskutečňuje také v těch, kteří je hodně přijímají“. Kabasilas vidí v tomto ritu zeon eucharistických Letnic. Co z toho můžeme vyvodit jako platné pro každou křesťanskou liturgii, i když to v ní není tak zřetelně vyjádřeno? V eucharistickém kalichu vidíme celý Ježíšův život. Celý jeho život byl duchovní: Byl počat z Ducha svatého, Kristus seslal Ducha na církev, ve které je jeho prostřednictvím stále přítomen. Proto také na krev Kristovu, kterou přijímáme, musí sestoupit nejdříve Duch, aby posvětil nás a náš život. V textech svatého Ignáce Antiošského je silně přítomná následující myšlenka. Při eucharistickém stole přijímáme pod dvěma způsoby: Pod způsobem chleba a vína, abychom přilnuli ke Kristu – říká mučedník biskup – tělesným a duchovním způsobem, abychom se spojili s jeho tělem a s jeho Duchem. Jak víme, v antické době věřili, že duch žijících bytostí sídlí v krvi. Proléváním krve se ztrácí duch, život. Mučedníci se inspirovali úryvkem evangelia: „Kdo chce svůj život zachránit, ztratí jej, kdo jej ztratí, zachrání jej.“ Můžeme z toho pochopit proslavené rčení mezi mnichy: „Dej svoji krev, dostaneš Ducha.“ Zde se lidská krev ztotožňuje s lidským životem, jenž potřebuje přijmout Ducha.

Bez Ducha mohou být považována všechna hnutí krve za podezřelá. Toho si povšimli i mniši, kteří praktikovali tak zvanou fyzickou metodu hésychastické modlitby: Považovali za velký omyl myslet si, že teplo, jež bylo výsledkem krevního oběhu, bylo teplem, které působil Duch.

Při přijímání se děje něco opačného: Naše krev se sjednocuje s krví Páně, na nějž sestoupil Duch svatý. Proto náš „oběh“, abychom to řekli lékařskou mluvou, se stává duchovní, teplo tělesné krve, které je považováno za něco podezřelého a iluzorního, pohasne a je nahrazeno teplem a ohněm Ducha. To potvrzují například známé eucharistické vize ze života svatého Sergeje Radoněžského: oheň v kalichu, oheň v tom, kdo přijímá, celý oltářní prostor plný ohně.

P. L.

Použitá literatura: Český misál 1983, T. Špidlík: Eucharistie lék nesmrtelnosti

Liturgický kalendář říjen 2015

1. čtvrtek	Památka sv. Terezie od dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. pátek	Památka svatých andělů strážných první pátek v měsíci
4. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
6. úterý	Sv. Bruna, kněze
7. středa	Památka Panny Marie růžencové
9. pátek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
10. sobota	Sv. Gereona a druhů mučedníků
11. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
12. pondělí	Sv. Radima, biskupa
14. středa	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15. čtvrtek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. pátek	Sv. Hedviky
17. sobota	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
19. pondělí	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. středa	Bl. Karla Rakouského
22. čtvrtek	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. pátek	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. sobota	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
25. NEDĚLE	Slavnost posvěcení kostela Nejsvětější Trojice
28. středa	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. sobota	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou následovat v sobotu 3. a 17. října ve farním sále u sv. Jana Nep.

Katecheze dětí

Katecheze dětí školního věku budou od 1. října vždy ve čtvrtek od 15.00 hod. pro skupinu mladších dětí a od 16.00 hod. pro skupinu starších dětí.

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

1. Aby bylo **vykořeněno obchodování s lidmi**, které je moderní podobou otroctví.
2. Za křesťanská společenství **na asijském kontinentě**, aby s misijním duchem ohlašovala evangelium těm, kdo na ně ještě čekají.
3. Za zodpovědné a poctivé křesťany, kteří budou v církvi **dobrymi hospodáři** duchovního i hmotného bohatství.

Zápis ze zasedání Farní rady 11.9.2015

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda

Kostel Nejsv. Trojice

- Je potřeba vyměnit schody na kazatelnu. Byl kontaktován truhlář, který po domluvě s pí. Vackovou schody prohlédne a navrhne řešení.
- P.Lohel zaurguje vydláždění prostoru před kostelem Nejsv. Trojice u Správy pražských hřbitovů.
- Díky sponzorům bude natřen nábytek v sakristii kostela Nejsv. Trojice.

Kostel sv. Jana Nepomuckého

Vít Bobysud seznámil přítomné se stavem rekonstrukce západní stěny.

Byla vyměněna prasklá skla v oknech na západní stěně i v sakristii a kuchyňce. Byly oškrábány a natřeny okenní rámy. Vnitřní zdivo u oken bylo oklepáno a vyspraveno. Ještě bude natřeno, jakmile vyschne. Barva bude nanášena jakmile to dovolí počasí a také bude proveden test od výrobce. Barva je velmi kvalitní a výrobce udává, že nanášení barvy je možné až po min. 28 dnech zrání omítky. Do konce měsíce bude vše hotovo.

Zapsal Vít Bobysud

Zprávy z farnosti

Poprázdňinový návrat dětí

S velkou radostí jsme zaznamenali návrat dětí do obou našich kostelů a to těch „školou povinných“ i těch menších, dosud se držících v těsném a bezpečném závěsu svých rodičů, odkud pořádají často nečekané průzkumné výpady, i těch nejmenších odpočívajících ve svých zaparkovaných vozidlech. Vážíme si toho, že se naše farní společenství tak rozrůstá a prosíme naše farní dospěláky o toleranci a přijetí trochu toho neklidu, který s sebou ty „naše děti“ přirozeně přinášejí. Jejich rodiče pak prosíme, aby ten neklid dokázali udržet v rozumné míře. A všem nám vyprošujeme hojnost požehnání na naší společné cestě k Bohu!

Poděkování

Podarilo se nám vypátrat, kdo nenápadně jeden zářijový večer uklidil po malířích boční vchod do kostela sv. Jana Nep. a umožnil tak věřícím bezpečný přístup do chrámu ke slavení nedělní liturgie. Prozradíme: byl to *Mgr S. Hojek*, který neúnavně a soustavně pečuje o okolí kostela, včetně náročného udržování trávníku a v zimě odstraňování sněhu a námrazy, abychom se všichni včas a pokud možno bez úrazu dostali na bohoslužby. Za všechnu jeho práci mu velmi děkujeme a věříme, že náš Pán ho sám odmění odměnou nejvyšší!

Velké poděkování s vyprošováním stejné odměny patří i všem ostatním „úklidovým dobrovolníkům“ !

Dopisy dětí k začínajícímu školnímu roku

Milý Bože,
sem kluk. To je důležité abys mě
pochopeš a moh mi pomoci.
Moje kamarádka Fanyška je
o rok starší než já. Myslíš
že je to v pořádku?

Její maminka neví že
spolu chodíme.

Díky!

Milý Pane Bože,
jde to aby člověk měl
pán špatnejch myšlenek
a byl přesto pořád
svasej? Vážně jen pán.
Faklisky.

Tohle je dopis od Jakuba
co se snaží být jako
svatej Jakub
(8 let)

Milý Bože, kdybychom
měli kořichy jako zvířátka,
nemuseli bychom si oblékat
šaty. Neuvažoval jsi o tom
měkaly?

Kačka

Milý Bože,
proč
nikdy
nejsi
v
televizi?

Michal

Sv. Jan de Brébeuf a Izák Jogues, kněží, a druhové, mučedníci – památka 19. října

Dne 19. října si připomínáme skupinu osmi francouzských jezuitských misionářů, kteří v polovině 17. století působili mezi indiánskými kmeny Hurónů a Irokézů a podstoupili tam mučednickou smrt. Většina z nich pracovala a zemřela na území dnešní Kanady, tři na území dnešních USA.

*P. Jean Brébeuf
knihovna v Torontu*

Misii mezi Huróny začali františkáni v r. 1615 a v r. 1622, ale bez větších výsledků. Roku 1625 přišli do těchto tvrdých podmínek tři francouzští jezuité. Dva se vrátili zpět a zůstal jen otec **Jan (Jean) de Brébeuf**. Postupně se naučil hurónskou řeč a sestavil její gramatiku, slovník a katechismus. Důvěru Hurónů si získal trpělivým snášením těžkých podmínek a obětavou dobročinností. R. 1629 ho však zajali Angličané a s jinými Francouzi odvezli do Anglie.

Po dosažení dohody s Angličany se P. Brébeuf r. 1633 do Kanady vrátil. Doprovázeli ho otcové Davost a Daniel. Znovu otevřeli misii a postupně se k nim připojili i další jezuitští misionáři. V misii pracovali i laičtí pomocníci, většinou jako řemeslníci. Přesto Huróni dlouho odmítali křesťanskou víru. R. 1641 měla misie jen 60 křesťanů.

Od r. 1642 začali Huróny napadat Irokézové, inteligentní, ale bojovní Indiáni. Zajatce mučili a teprve pak zabíjeli. Do zajetí jim padli **P. Izák Jogues** a řeholní bratr **René Goupil** a další. Po krutém mučení byl bratr Goupil zabit. P. Joguesa zmrzačili a nechali naživu jako otroka. Po čase ho vysvobodili Holanďané a dovezli do Francie. Ale na jaře r. 1646 byl P. Jogues opět v Kanadě.

Dne 24. září se vydal na misionářskou výpravu se svým pomocníkem **Janem de La Lande** a několika Indiány. V irokézské osadě Ossernenon (dnes ve státě New York) ale byli přijati nepřátelsky a Indiáni oba misionáře po mučení zabili (18. a 19. října).

Tato smrt však oživila hurónskou misii. Huróni začali přijímat křesťanství. V roce 1648 začali toto území přepadat divocí Irokézové, kteří v červenci zabili **P. Antonína Daniela**. V březnu příštího roku napadli misijní osady sv. Ignáce a sv. Ludvíka a zabili P. Jana de Brébeuf a **P. Gabriela Lallemanta**. V listopadu nebo začátkem prosince pak usmrtili **P. Karla Garniera** a přitom jeden Hurón zabil **P. Noela Chabanela**.

Úcta těchto mučedníků byla dlouho omezena jen na jezuitský řád a na místa, odkud pocházeli nebo kde působili. Ale ve 20. století dosáhla tato úcta celocírkevní uznání. Papež Pius XI. prohlásil tyto hrdinské misionáře za blahoslavené v r. 1925 a 29. června 1930 je

prohlásil za svaté.

Na místech, kde tito mučedníci působili nebo zemřeli, jsou postaveny svatyně, kde se v létě konají poutě. V Kanadě v Midlandu u Hurónského jezera a na místě misie v Auriesville ve Spojených státech.

Podle R. Ondruše: *Blízki Bohu i lud'om, a Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon)*

MP

*Památník P. Izáka Joguese
na místě mučednické smrti*

Říjnové svěťce

V měsíci říjnu si připomínáme hned tři velké osobnosti - apoštolky Božského Srdce :
SV. Terezií z Lisieux, sv. Terezií z Avily a sv. Markétu Marii Alacoque.

Na **1.10.** připadá svátek **sv.Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře** (1873-1897), panny a mystičky, učitelky Církve. V necelých 15ti letech vstoupila do kláštera karmelitánek, kde prožila většinu života v ústraní od hluku světa, ale se všemi interními proměnami a zápasy až do činného uklidnění. Přišla na to, že čím je duše menší a slabší, je tím více povolnější vůči působení milosti a více se v důvěře svěřuje Bohu. Boží láska a milosrdenství se navýsost projevily v daru Ježíše Spasitele. Jeho přítomnost Terezie prožívala na každém kroku a v každé minutě. Věřila a milovala Ježíše - Boha, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech a ve všem, a to i v nemoci, bolestech a v temnotě. Trpěla po celý život stavy úzkosti, odolávala i nejsilnějším pokušením, přesto se zcela odevzdávala Boží lásce. Její odkaz i našim duším zní: "Chci lidem ukázat prostičkou cestu do nebe – cestu duchovního dětství. Chci lidem poukázat na jejich nepatrné denní úkony, chci jim říci, že mají zde na zemi jen jednu malou úlohu: totiž sypat Pánu Ježíši květiny každodenních obětí a takovou věrnou láskou si naklonit Jeho Srdce."

15.10. je den veliké svěťce – karmelitánky, mystičky, reformátorky, učitelky Církve, **sv. Terezie z Avily** (1515-1582). Vstoupila do řádu karmelu v Avile a tam se zdokonalila. Byla velkou trpítkou, stále nemocná. Snoubí se v ní genialita a svatost, duchaplnost, organizační schopnosti a energie reformátorky řádu. Platí za největší mystičku všech dob, jaká nemá dosud obdoby v hloubce duchovního života. Bůh nebyl pro Terezií nějakou vzdálenou mocí, ale Člověkem Ježíšem, k němuž chovala vnitřní přátelství. Modlitba pro ni není jen modlitba slov, nýbrž je to vnitřní modlitba, pobyt u Přitele, který nás miluje. Nejvyšší stupeň Terezie nazvala MYSTICKÝ SNATEK - duše se natrvalo spojila s Pánem, těší se Jeho přítomností i během běžných činností, aniž by byla rušena.

16.10. si připomínáme **sv. Markétu Marii Alacoque**, – mystičku, členku salesiánské kongregace sester Navštívení P.Marie (vizitantek), která se významnou měrou zasloužila o zavedení *svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova*. V průběhu 17.stol. byla Francie zaplavena přemrštěnou strohostí a přísností jansenismu, pro kterou věřící ztráceli důvěru v Boha a téměř se odcizili přijímání svátostí, zvláště eucharistie. A v tomto ovzduší se od r. 1672 zjevoval sv. Markétě Ježíš Kristus, ukázal jí tajemství svého Srdce a sdělil jí důležité poselství. Tato zjevení se ještě opakovala třikrát až do r. 1675. Markéta spatřila při adoraci v klášterní kapli 27.12.1673 Božské Srdce jako rozpálenou výheň, plnou vášnivé lásky ke každému člověku. Další významné zjevení zažila v r.1674, kdy se před ní objevilo Božské Srdce na trůnu z plamenů, bylo zářivější než slunce, průzračné jako křišťál a ovinuté trnovým věncem, v němž trny znamenaly lidské hříchy, a nad ním byl kříž. Téhož roku v pátek po oktávu svátku Božího Těla se Markétě Ježíš Kristus zjevil zářící slávou, s pěti svítícími ranami. Z Jeho hrudi vyšlehovaly plameny. Pán ukázal své Srdce jako jejich živý zdroj a poodhalil tajemství své čisté lásky a její velikost k lidem. Spasitel si stěžoval na nevděk lidí, kteří na Jeho lásku odpovídají jen chladem a nezájmem. Požádal o SMÍR, náhradu toho, co druzí zanedbávají a zvláště ji povzbuzoval k přijímání eucharistie, jak často jen může, zejména v první pátky měsíce. 16.6.1675 pak Markétu požádal, aby se zasadila o zavedení zvláštního svátku ke cti jeho Srdce, a to v pátek po oktávu svátku Božího Těla. Pán Ježíš jí zároveň přislíbil dary a milosti pro ty, kteří plní lásky k Jeho Srdci, budou konat smír za hříchy, nevděk a chlad lidstva a žít podle evangelia. Markéta v následujících letech věnovala veškerou sílu a energii na šíření pobožnosti k Božskému Srdci a v r. 1684 zavedla společné uctívání Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Francouzský klérus postupně zaváděl svátek Božského Srdce ve všech diecézích. Byly tištěny první obrázky a příslušné litanie. Biskup v Langres vydal v r. 1689 první mešní formulář. Tak se rozšířila a zmohutněla úcta k dobrotě a lásce Kristově, k Jeho Božskému Srdci a připravila se půda k ustanovení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova i smírných prvních pátků pro celou církev.

M.Valentová

*Jan Chlumský: Životopisy svatých; Cyril Petrů, O.Praem: Dnes ke mně mluví;
Terezie Eisnerová, O.P.: Není láska jako láska; Ökumenisches Heiligenlexikon: Svatá Terezie z Avily;
Internet*

Pražští biskupové - 16. část

Jan Očko z Vlašimi (místo narození neznámé - 14. ledna 1480) byl druhým pražským arcibiskupem a zároveň prvním českým kardinálem. Pocházel z rodu pánů z Vlašimi. Počátkem 40. let 13. století se do popředí české zemské politiky dostávají právě páni z Vlašimi. Očkův bratr Michálek je královským purkrabím na Fürstenbergu a druhý bratr Pavel je písařem královské komory a osobní přítel Karla IV. V této době máme také první zmínky o Janu Očkovi, který se v roce 1342 stává kanovníkem svatovítské kapituly a následně je jmenován proboštem kostela Věch svatých na Pražském hradě. Zde se výrazněji spřátelil s Karlem IV., který ho jmenoval svým osobním sekretářem. Zároveň jej pověřoval různými diplomatickými jednáními. V roce 1352 se uprázdnil biskupský stolec v Olomouci a Jan Očko je na něj zvolen jako Jan VIII. Od této chvíle je vedle Arnošta z Pardubic dalším vysoce postaveným klerikem, který vykonává ty nejdůležitější diplomatické mise. Jako svědek je uveden při smlouvě mezi Karlem IV. a Norimberským purkrabím Fridrichem von Zollern (zakladatelem německého kurfiřtského a později císařského rodu Hohenzollernů). Záznam je ze svatby mezi Václavem IV. a Fridrichovou dcerou Alžbětou. Jakožto věrný přítel Karla IV., navíc velmi schopný diplomat velkého rozhledu a vzdělání, byl Karlovou první volbou na post Pražského arcibiskupa po smrti Arnošta z Pardubic. Slavnostní intronizace se odehrála 12. července 1364. Jako dík za tuto poctu nechal Jan Očko pod Vyšehradem postavit špitál pro nemocné. Od roku 1365 je udělen pražskému arcibiskupovi titul *legatus natus* s právem vizitace v diecézích Řezno, Míšeň a Bamberk. Tato funkce byla jako náhrada za Karlovo neúspěšné jednání o předání Vratislavské diecéze do správy arcibiskupství Pražského. O tom, že přátelství s Karlem IV. bylo opravdu velké, svědčí fakt, že se Jan Očko stává v roce 1367 opatrovníkem Václava IV. a o rok později, při Karlově císařské jízdě do Říma, správcem Zemí Koruny České. Za podporu při papežském schizmatu je odměněn jako první Čech v historii kardinálským kloboukem (13. září 1378). Po smrti císaře Karla IV. se zřídá arcibiskupského úřadu ve prospěch svého synovce Jana z Jenštejna. Nadále si ponechává kardinálskou hodnost, ale věnuje se již pouze pastorační práci při kostele Věch svatých na Pražském hradě. Umírá 14. ledna 1380.

Jan Očko z Vlašimi se sice nerovnal svému předchůdci Arnoštu z Pardubic, ale rozhodně patří ke skvělé řadě pražských biskupů, kteří svým vzděláním a rozhledem pomáhali českým králům a císařům.

Zdroje: www.wikipedia.org, www.e-stredovek.cz

J. Vašíček

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

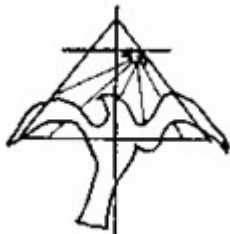
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Listopad

KRÁL NA OSLÍKU

Slavnost Ježíše Krista Krále není projevem prázdného triumfalismu. Nestaví Krista mezi světské panovníky, kterým by měl konkurovat v uplatňování pozemské moci. Ukazuje pravý smysl jeho vládnutí v dějinách i v současnosti, svrchovanost jeho božské autority, duchovní a mravní obsah jeho království, které má rozhodující hodnotu pro věčný život člověka.

Ježíš přišel, aby ve světě svědčil o Boží pravdě. Bůh je Pravda, Světlo, Život: všechna tato velká slova mohou pouze dále naznačit, kým Bůh skutečně je. V Ježíši se však Pravda Boží stala zřejmou. Svět se před Světlem uzavřel, Pravda byla ukřižována. Z kříže se však Kristus ujímá vlády.

Tuto skutečnost nacházíme v biblických pramenech Božího zjevení. Jejím potvrzením je rozhovor Pána Ježíše s Pilátem v evangelní perikopě dnešní slavnosti. Vrátime-li se však o několik dnů nazpět k události Květné neděle, můžeme najít další souvislosti potvrzující pravou povahu Krista Krále.

Saula a Davida pomazal za krále prorok Samuel, Šalamouna kněz Sadok.

Ježíše pomazala žena z Betánie.

Jak u připomenutých králů, tak i u něj následoval hned po obřadném pomazání triumfální průvod. A protože už mnoho let před tím psal prorok Zachariáš (9,9), že Pomazaný Páně nevstoupí do svatého města jako vítězný vůdce s kořistí a zajatci na bojovném koni, ale na skromném oslátku, posílá Ježíš své učedníky, aby mu ho přivedli.

A posílá je jako někdo, kdo ví o všech možnostech a kdo vším vládne. Říká jim: „Povězte, Pán ho potřebuje...”

Dosud pokorný Syn člověka se nazývá pánem. A je už opravdu nejvyšší čas...

Že je Mesiáš, Král a Boží Syn, to se dozvěděl nejdříve Petr a ostatní z dvanácti apoštolů. Nyní to tímto průvodem zjevuje také lidu. A za pár dní se takto představí i nejvyšším náboženským autoritám – velekněžím a autoritě politické – Pilátovi.

I lid ho opravdu tak chápe, vždyť v nadšení před něho stele roucha a to se podle druhé knihy královské (9,13) dělá jen při korunovacích.

A že mu nejde o ledajakého krále, ale přesně o toho tisíciletími očekávaného, to dokazuje zvoláním: Hosana, ať žije Davidův potomek! Podle proroctví má totiž přijít z Davidova rodu očekávaný Mesiáš. Ať je tedy požehnaný, který přichází – ne v síle ramene a zbraně, ale v síle a moci Boží – ve jménu Páně.

A to jásavé: Sláva Bohu na výsostech, které lid opakuje, splývá v té chvíli s tím, které znělo od andělů, když přicházel na svět v půlnočním betlémském tichu.

Ježíš dobře ví, co bude následovat v dalších dnech a jak všechno skončí. Sedá proto – říká Justin – na oslátko. Oslice mu znázorňuje v tomto případě Židy, oslátko, na kterém ještě nikdo neseděl, pohany. On si tedy po zamítnutí Židy na něm připraví svůj triumf.

My jsme to oslí mládě, jsme-li z pohanů.

Jak se pod ním chováme? Neshazujeme jej? Trpělivě, pokojně a přitom s hrdostí neseme toto vzácné břemeno během jeho slavnostního průvodu dějinami? Nebo mu občas způsobujeme hanbu a posměch?

Budme rozumní!

Uspořádá ještě jeden triumfální průvod... Ten na konci.

Ale potom by bylo už pozdě napravovat své vztahy k němu.

Pochopme včas úkol, ke kterému nás vybral. Tedy: Hosana! Ať žije v naší mysli, v našem srdci, v celém stylu našeho života.

P. L.

Liturgický kalendář

listopad 2015

1. NEDĚLE	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. pondělí	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. úterý	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4. středa	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
6. pátek	První pátek v měsíci
7. sobota	První sobota v měsíci
8. NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
9. pondělí	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. úterý	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. středa	Památka sv. Martina, biskupa
12. čtvrtek	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. pátek	Památka sv. Anežky České, panny
15. NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
16. pondělí	Sv. Markéty Skotské
	Sv. Gertrudy, panny
17. úterý	Památka sv. Alžbety Uherské, řeholnice
18. středa	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21. sobota	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
23. pondělí	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
	Sv. Kolumbána, opata
24. úterý	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, mučedníků
25. středa	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
29. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30. pondělí	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci

V neděli 1. 11. odpoledne a v pondělí 2. 11. po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou následovat v sobotu 7. a 21. listopadu ve farním sále u sv. Jana Nep. hned po večerních bohoslužbách.

Schůze farní rady

Schůze farní rady se uskuteční v pátek 13. listopadu.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v sobotu 5. prosince v 15.30 hod. Srdečně jsou zváni nejen rodiče s dětmi, ale také všichni ostatní farníci.

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Abychom se uměli otevřít osobnímu **setkání a dialogu se všemi lidmi**, také s těmi, kdo mají jiné přesvědčení než my.
 2. **Za církevní pastýře**, aby hluboce milovali své stádce, a tak ho mohli doprovázet na cestě a udržovat jeho naději živou.
 3. **Za Boží útěchu** pro ty, kdo trpí ztrátou svých blízkých zvláště z důvodu nenávisti a válek
-

Zápis z Farní rady 9. 10. 2015

Přítomní: P. Lohelius, V. Bobysud, S. Hojek, V. Funda.

1) Oprava západní stěny kostela sv. Jana Nep. byla dokončena. Předání díla se uskutečnilo 8. 10. 2015. Úhrada byla zaplacená zatím ve výši 350 000,- Kč. Do konce kalendářního roku je nutno doplnit minimálně 100 000,- Kč z přijatého příspěvku od Atribiskupství. Zbývající částku cca 200 000,-kč bude možno uhradit v průběhu příštích dvou let.

2) Úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí

Je možné radostně konstatovat, že se v uplynulém období zapojil solidní počet obětavých převážně mladších spolupracovníků při úklidech kostela sv. Jana Nep. a okolí. Další příležitost přiložit ruku k dílu bude v sobotu 24. 11. od 8. 00 hod. Předběžné Pán Bůh zaplať všem, kteří pomohou.

3) Finanční tíseň

V nejméně příhodnou dobu na naši farnost dopadly soudní výlohy ve sporu o pozemek před kostelem sv. Jana Nep. Tato nemovitost byla na začátku 2. světové války zakoupena Spolkem košířských katolíků a v archivu Hl. Města Prahy je uložena tržová (kupní) smlouva. Protektorátní úřady však

odmítly zapsat pozemek do katastru. Ve vleklém sporu posledních třech desítek let nechce Magistrát uznat farnost jako vlastníka pozemku. Po úspěchu v prvním stupni soudu se odvolací soud vyjádřil rozsudkem v náš neprospěch. Podali jsme tedy dovolání k vrchnímu soudu. Celá záležitost nás stála kolem padesáti tisíc korun. To je dost nepříjemné v době, kdy potřebujeme peníze na zaplacení fasády. Na účtu je ke dni 9. 10. 87.000,- Kč.

V **této tísnivé situaci** se vedení farnosti obrací s naléhavou prosbou o finanční pomoc buď formou příspěvků na spořitelní účet farnosti (ten je uveden vždy na konci farního listu) nebo při mimořádné sbírce v neděli 1. 11. 2015.

Pán Bůh vidí velkorysost a pochopení všech ochotných dárců.

4) Mikulášská besídka se bude konat v tradičním duchu v sobotu 5. prosince od 15.30 hod. Ve farním sále sv. Jana Nep. Poté bude slavena mše sv. z památky sv. Mikuláše v zimní kapli sv. Václava. Srdečné pozvání patří nejen rodičům s dětmi, ale také všem ostatním farníkům.

5) Letošní adventní rekolekci je možné spojit s farností sv. Václava na Smíchově, kam je jako kazatel pozván P. Karel Satoria, farář z Dobříše, známý z pořadů Tv Noe. S účastí mimosmíchovských věřících se počítá. Tato rekolekce bude v sobotu 12. 12. 2015. Časový harmonogram bude oznámen v prosincovém farním listu a na vývěškách.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

S velkou radostí přinášíme dobrou zprávu!

Naším farníkům, **manželům Lucii a Janovi Fridrichovým,**
se 3. 10. 2015 narodila dvojčátka, krásní kluci Ondřej a Martin.

Protože rodina si přivezla z pobytu v USA *prvorozeného syna Jakuba*, zařadili se Fridrichovi rázem mezi naše početné farní rodiny s více dětmi. Nicméně vedou před všemi ostatními nejméně o dvě koňské délky co se týče pohlaví. Fridrichovi se zřejmě snaží nejen o rozmnožení členů naší farní rodiny, ale také o vyrovnaní nedostatku nových malých ministrantů ve farnosti. I za to jim patří velký dík (i když tady platí především vůle Boží).

Chlapečky nerozeznáme, s jistotou jen víme, že jeden je Ondřej a druhý Martin (hlavně že je rozeznají rodiče).

Současná "rozmnožená" rodina Fridrichova

Statečné mamince i tatínkovi (který šťastně porod dvojčat přežil) přejeme, aby jejich dva noví chlapečci brzy dobře zapadli do jejich rodinného i našeho farního společenství. Kéž jim v tom pomáhá dobrý Bůh a jeho láskyplná Matka.

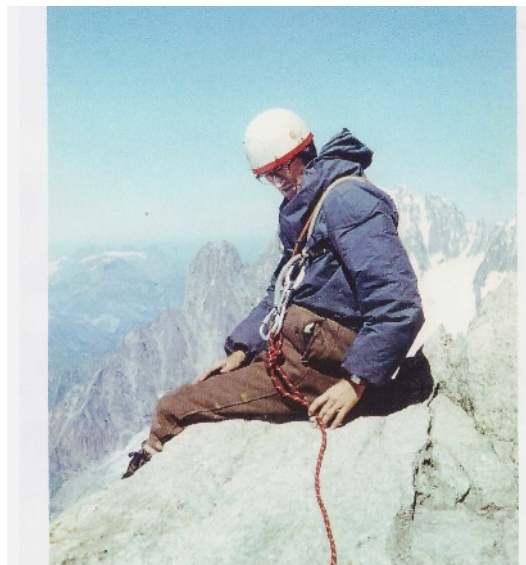
ÚMRTÍ

Ing Vladimír Suchý, 30.4.1924 – 16.10.2015

V dubnovém čísle Farního listu r. 2014 jsme ing. Suchému blahopřáli k jeho devadesátinám. Prožil je s námi v přátelské besedě, s poutavým vyprávěním o svém, zejména horolezeckém životě. Hory, především jejich vrcholy, nesmírně miloval a této své lásce učil a předával ji celé řadě dalších generací. Svého horolezeckého umu využíval i prakticky, např. při opravě fiál na svatovítském chrámu, při osazování zvonů ve věži kostela sv. Jana Nep. i v řadě dalších činností.

Volod'a při opravě fiál na katedrále sv. Víta

Volod'a při výstupu na Dent du Géant (4013m), rok 1971

V kostele sv. Jana Nepomuckého

My ho známe především jako věrného farníka, který pokorně, v již pokročilém věku, přislouhoval jako ministrant zejména při sobotních bohoslužbách v kostele sv. Jana Nep. V historii naší Košířské farnosti zůstává také na jednom z vysokých vrcholů i pro svou šlechetnou dobročinnost, s níž přispíval k vybavení a kráse našeho chrámu (jeden z příkladů je večerní osvětlení kostela sv. Jana Nep.).

Nyní se podařilo ing. Vladimíru Suchému (mezi horolezci známému jako Volod'a), zdolat úspěšně vrchol nejvyšší, Království nebeské.

RIP.

Vděční košířští farníci

Svatý Klement I., papež a mučedník – památka 23. listopadu

Svatý Klement I. je po Linovi a Kletovi třetí nástupce sv. Petra. Patří mezi tzv. Apoštolské otce, to jest do první a druhé, po-apoštolské generace v Církvi. Na životě a spisech Apoštolských otců můžeme sledovat, jak začínalo putování Církve v dějinách.

Nejdůležitější svědectví o jejich životě máme od svatého Ireneje, který byl do roku 202 biskupem v Lyonu. Ten dosvědčuje, že Klement „viděl apoštoly“, „setkal se s nimi“, „slyšel jejich kázání a měl před očima jejich tradici“ (*Adv. Haer.* 3,3,3). Pozdější svědectví ze 4. až 6. století přiznávají Klementovi titul mučedníka.

Tomuto římskému biskupovi bylo připsáno několik spisů, ale jediný spis, kde je jeho autorství zaručeno, je List Korint'ánům. Eusebius z Cesareje, velký „archivář“ počátků křesťanství, jej předsta-

vuje těmito slovy: „Od Klementa máme jeden, všeobecně uznávaný jako pravý, list obzvláště obdivuhodného obsahu. Napsal jej ve jménu římské církve korintské církvi... a je jak dříve tak až doposud veřejně předčítán“ (*Hist. Eccl.* 3,16). Tento dopis si získal vážnost takřka kanonickou. Na začátku tohoto „řecky psaného“ listu si Klement stěžuje na „protivenství, která nás tak náhle a rychle za sebou postihla“ (1,1) a která mu zabránila vyslovit se dříve. Těmito „protivenstvími“ se myslí Domitiánovo pronásledování, a proto musí datum sepsání listu spadat do doby, která následovala bezprostředně po smrti císaře a po skončení pronásledování, tzn. hned po roce 96.

Klementova intervence „stále ještě v prvním století“ byla vyvolána závažnými problémy, které dolehly na Církev v Korintu: presbyteri komunity byli totiž sesazeni některými mladšími odpůrci. Mohli bychom tedy říci, že tento list představuje první výkon římského Primátu po smrti svatého Petra. Klementův list přebírá témata drahá svatému Pavlovi, který Korintánům adresoval dva listy. V části věroučné a praktické připomíná, že Pán nás stále předchází svou dobrotou a dobrota Páně je vždycky větší než všechny naše hříchy. Je však třeba, abychom s obdrženým darem důsledně nakládali a odpovídali na zvěst spásy velkodušnou a odvážnou cestou konverze. Novinkou vzhledem k pavlovskému modelu je to, že Klement klade za část věroučnou a praktickou také „velkou modlitbu“, kterou se list končí. Stojí zde za zmínku, že v tomto listu z konce 1. století se poprvé v křesťanské literatuře vyskytuje řecký termín *laikos*, který označuje „člena *laos*“, tzn. „lidu Božího“. (*Tomuto listu sv. Klementa je věnována homilie Benedikta XVI. na generální*

audienzi dne 7. 3. 2007, český překlad od Milana Glasera je na internetu, viz uvedený pramen.)

Svatý Klement je jmenován v mešním římském kánonu mezi světci jako jeden z pěti papežů. O jeho životě nejsou určité zprávy. Podle legendy ze 4. století ho císař Trajanus vypověděl s mnoha jinými křesťany na nucené práce do mramorových lomů v Chersonesu na Krymu, kde trpěli nedostatkem vody. Při usilovné modlitbě uviděli jak beránek vyhrabal pramen. Mnoho lidí se pak dalo pokřtít. Proto mu dal císař Trajanus pověsit na krk kotvu a svrhnout do moře. Podle jiných podání byl utopen v Římě v Tibeře nebo tam zemřel přirozenou smrtí.

Pro nás je zajímavé, že údajné ostatky sv. Klementa našli v Chersonesu sv. Cyril a Metoděj a přenesli je do baziliky sv. Klementa v Římě. Tam je také sv. Cyril pohřben. Dnešní bazilika pochází ze 12. století. Ale pod ní byly objeveny zbytky baziliky ze 4. století a v nejnižším patře ještě zbytky pohanské Mithrovy svatyně.

Působení sv. Cyrila a Metoděje je patrné i ze zasvěcení prvních kostelů sv. Klimentovi (tak se někdy jméno tohoto mučedníka uvádí). Na Moravě je to Hradisko sv. Klimenta u obce Osvětimany v okrese Uherské Hradiště, v Čechách je sv. Klimentovi zasvěcen první křesťanský kostel na Levém Hradci a kostel ve Staré Boleslavi.

Nakonec připojíme závěr papežské homilie: Přijměme za svou v témže Duchu invokaci „velké modlitby“, ve které římský biskup mluví jménem celého světa: „Pane, ukaž svou tvář, abychom mohli konat dobro. Chraň nás mocnou rukou. Velebíme Tě skrze velekněze a ochránce našich duší, Ježíše Krista, skrze něhož budiž Tobě sláva a moc, nyní i po všechna pokolení a na věky věků. Amen.“

Podle homilie Benedikta XVI (<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=7404>) a pramenů z Internetu (Heiligenlexikon, Santiebeati, aj.)

MP

Pražští biskupové

17. část

Jan z Jenštejna (27. prosince 1347 - 17. června 1400) byl v pořadí třetí pražský arcibiskup. Pocházel z rodu pánů z Vlašimi a Jenštejna, kteří sloužili králi ve vysokých státních funkcích (Janův otec byl královským notářem, a jeho strýc Jan Očko druhým pražským arcibiskupem). Od Jana se

tedy očekávalo, že bude pokračovat ve šlépějích svého otce, a proto byl kladen velký důraz na jeho vzdělání. Základního vzdělání se Janovi dostalo u Jana ze Středy, tehdejšího biskupa v Litomyšli a kancléře Karla IV. Později je poslán na studia teologie do Itálie, konkrétně do Boloni a Padovy, a nakonec krátkou chvíli pobývá i na univerzitě v Montpellieru, kde studuje kanonické právo. Francouzským králem Karlem V. je Janovi nabídnuto místo mistra na Pařížské univerzitě, Jan ale odmítá a vrací se do Čech. V roce 1373 se Jan vrací do Prahy, a po zemřelém Janu ze Středy je jmenován královským kancléřem. Jeho strmý kariérní vzestup však nekončí, roku 1375 je zvolen Míšeňským biskupem a 19. března 1379 se stává třetím pražským arcibiskupem. Zároveň s arcibiskupskou hodností se stává nejvyšším zemským kancléřem, což znamená, že po králi je druhým nejmocnějším mužem v zemi. V této době je Jan z Jenštejna na vrcholu své moci. Nechává přestavět arcibiskupské hrady Helfenburk a Kynšperk, znovu přestavuje arcibiskupské sídlo v Roudnici a na veškerých arcibiskupských majetcích ruší právo odúmrti¹⁾. Zároveň je také velmi literárně činný. V roce 1380 však nastává velká změna Janovy osobnosti v důsledku nám blíže neznámé choroby (v pramenech označované jako mor). Z Jana se stává velice přísný asketa, který se navíc dostává do konfliktu s králem. Počátkem konfliktu je spor o podporu římského papeže Bonifáce IX. proti Avignon-skému vzdoropapeži. Arcibiskup začal, proti vůli krále, vést samostatnou zahraniční politiku na podporu římského papeže, zatímco král se do těchto sporů nechtěl nechat zavléct. Konflikt Jana z Jenštejna a krále Václava IV. se brzo stává konfliktem celospolečenským, protože na arcibiskupovu stranu se přidává i vyšší šlechta, sledujíc své vlastní zájmy. Jan podniká celkem tři cesty do Říma, kde se snaží hájit své stanovisko, avšak není vyslyšen. Během těchto konfliktů se však Janovi podařilo zavést nový svátek: Navštívení Panny Marie. Nakonec se arcibiskup dostává do naprosté izolace, je donucen abdikovat ve prospěch svého synovce Olbrama ze Škvorce. Poté prchá do Říma, kde je jmenován Alexandrijským patriarchou, což znamená, že definitivně ztratil jakoukoli možnost na zvrát poměrů v Čechách. Umírá v Římě, v klášteře sv. Praxedy 17. června roku 1400.

¹⁾ *Odúmrt': praktikovaná od raného středověku až do konce 18. století. Ve chvíli kdy na šlechtickém, královském nebo církevním majetku zemřel poddaný, který neměl dědice, veškerý jeho majetek přecházel na vlastníka panství.*

Zdroje: www.wikipedia.org, www.e-stredovek.cz

J. Vašíček

Slavnost výročí posvěcení lateránské baziliky a bazilik sv. Petra a sv. Pavla

Den 9.11. připadá na tu nejstarší - **lateránskou baziliku**. Byla posvěcena v 1.pol. IV.stol. Stala se sídlem papežů i dějištěm pěti všeobecných církevních sněmů (r.1123, 1138, 1179 a 1512-17). Stala se matkou všech křesťanských chrámů a k těmto chrámům Božím patříme i my... Papež Klement XII. v 18. stol. nechal na kostel připevnit nápis *Matka a hlava všech kostelů hlavního města a celého světa* - aby tak zdůraznil její privilegium.

Stavbu tohoto velkolepého chrámu zahájil na lateránském poli císař Konstantin Veliký na poděkování za vítězství nad Maxentiem u Milviova mostu 28.10.312. K dobudování stavby došlo za pontifikátu papeže Silvestra I., který ji zasvětil r.318 Kristu Spasiteli a její posvěcení vykonal r.324. Výročí posvěcení je slaveno od 12. stol. každoročně 9.11., zatím z neznámého důvodu. Bazilika byla několikrát přestavována a restaurována z důvodu požáru, zemětřesení či drancování a od přestavby v r. 904 bylo připojeno její zasvěcení i sv. Janu Křtiteli a sv. Janu Evangelistovi. Její současná podoba je z r.1726.

Znovu si připomeňme obsah tohoto svátku, v němž jde nejen o význam nejstarší křesťanské baziliky jako znamení jednoty s Petrovým stolcem, ale i o připomínku významu VŠECH CHRÁMŮ, v nichž se zpřítomňuje tatáž spasitelná Kristova oběť.

Z kázání sv. Caesara Arkadského biskupa (breviář): „A proto moji drazí, chceme-li s radostí slavit výročí posvěcení kostela, nesmíme v sobě ničit zlými skutky živé chrámy boží. Kdykoliv přicházíme do kostela, připravme svou duši aby byla taková, jaký chceme mít kostel. Tak jako ty

vstupuješ do tohoto kostela, tak chce Bůh vstoupit do tvé duše - vždyť On sám to slíbil: „Budu přebývat a chodit mezi nimi...”

Dne 18.11. slavíme výročí posvěcení **bazilik apoštolů sv. Petra a sv. Pavla**. Byly vystavěny ve 4. stol. po skončení velkých pronásledování křesťanů a posvětili je papežové Silvestr I. a Siricius. Společné slavení výročí posvěcení obou bazilik se koná již od 11. stol.

Sv. Petr byl ukřižován hlavou dolů v r. 64 či v r. 67 při via Aurelia u Apollónova chrámu naproti Neronovu paláci. Křesťané ho po snění s kříže pohřbili nedaleko cirků a kolem jeho hrobu při via Cornelia se postupně vytvořilo rozsáhlé pohřebiště, které je dnes pod hlavní lodí vatikánské baziliky. Císař Konstantin započal se stavbou, která byla po 3 letech vysvěcena 18.11.326 papežem Silvestrem I. Monumentální pětilodní chrám sloužil až do r.1450. Nynější bazilika, postavená podle plánů Bramanta a Michelangela, byla posvěcena 18. 11. 1626 papežem Urbanem VIII.

Apoštol Pavel byl sťat mečem r.67 na jižním okraji Říma u Ostijské cesty, kde za Konstantina Velikého byla postavena menší bazilika S. Paolo alle Tre Fontane. Stavbu velké svatyně započal císař Valentinian II. v r.368. Po ničujícím požáru v r.1823 došlo k rekonstrukci a posléze posvěcení baziliky Piem IX. 10. 12. 1854.

Římské chrámy těchto apoštolů jsou symboly samotné církve a sv. Petr a sv. Pavel jsou označováni za její sloupy. Na Petrovi Kristus zbudoval svou církev s příslibem, že ji pekelné mocnosti nepřemohou (Mt 16,18). Pavla si Kristus vyvolil za „nástroj“ nositele radostné zvěsti pohanům, králům a Izraelitům (Sk 9,15). Oba apoštolové dosáhli splnění všech úkolů pro velikost lásky k Pánu i přes velké utrpení.

Ke splnění toho, co Pán Ježíš i ode mne žádá, potřebuji žít podobnou láskou a za ni budu i často prosit...

Pozn.: Hrob sv. Petra objevili archeologové pod hlavním oltářem v r.1939. Jeho autenticitu prokázala antropologická analýza v r.1956 i nápis „Petrus eni”.

Odhalení hrobu sv. Pavla se událo průzkumem v r.2002-2005. Objevil se mramorový sarkofág a nad ním mramorová deska, potvrzující autenticitu hrobu. Jsou na ní vyryta slova „Pavel apoštol mučedník”.

*Prameny: Jan Chlumský: Životopisy svatých, Sv.Petr a Pavel,
růženec: jezuité, internet*

M. Valentová

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

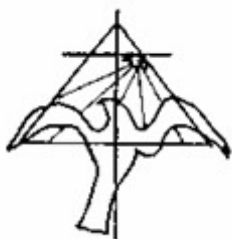
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

Prosinec

VÁNOČNÍ GLORIA

Podstata vánočních svátků Vtělení Božího Syna a jeho příchodu na svět je vyjádřena větou Janova evangelia 3,16: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.*“

Nad našimi Betlémy bývá umístěn nápis „**GLORIA IN EXCELSIS DEO**“, který připomíná odpověď andělů na tuto událost a dar Boží lásky a který je zároveň začátkem velké doxologie, zvané hymnus angelicus, zaznívající v mešní liturgii. Andělé tak nad betlémskými luhy ohlašovali narození Spasitele a vyjádřili tímto velkolepým chvalozpěvem oslavu trojjediného Boha.

Původce celého chvalozpěvu neznáme. Nedokážeme ani určit, ze které doby chvalozpěv v nynější podobě pochází. Mnozí středověcí liturgové za původce považovali sv. Hilaria, což se však s jistotou nedá dokázat. Sedmá kniha konstit. Apošt. hl. 14. obsahuje hymnus jako ranní modlitbu, podobnou našim chválám, který se na některých místech s naším Gloria téměř doslova shoduje a který sahá až do třetího, podle Probstů dokonce do prvního století. Mimo to obsahuje kodex alexandrijský z pátého století hymnus, který

východní křesťané dosud užívají v officiu matutinum. I ten se s naším téměř doslova shoduje. Jestliže tedy sv. Hilarius během svého pobytu na východě skutečně přeložil řecký hymnus, byl to hymnus, o němž je řeč, jen s tím rozdílem, že se sv. Hilarius zmiňuje o Duchu sv. teprve na konci hymnu vedle Otce a Syna podle způsobu latinské církve.

Liber pontificalis praví, že papež Telesfor (+ 138) nařídil, aby se na narození Páně zpívalo při mši sv. Gloria. Podle Stowského misálu se říkalo Gloria vždy o svátcích Krista. Papež Symmachus (498 – 514) rozšířil recitování Gloria na všechny neděle a svátky mučedníků. Protože se nezmínil o celebrantovi, začali i kněží tento hymnus říkat při mši svaté. Proti tomu však vystoupil papež Řehoř Veliký v úvodu ke svému sakramentáři: „Kněží jej nemají říkat s výjimkou Velké noci. Když se koná prosebný průvod, neříká se ani gloria, ani alleluja.“ Od doby Řehoře Velikého zpívali Gloria jen biskupové a to o nedělích a o svátcích, zatímco kněžím to bylo povoleno jen o Velikonocích. Avšak již ke konci jedenáctého století zpívali jak biskupové tak i kněží Gloria každý den, pokud tomu nebránil ráz kající doby. Nyní se Gloria říká vždy o svátcích, slavnostech nebo o nedělích, kromě adventní a postní doby. K slavnostnímu rázu Zeleného čtvrtka patří Gloria, které pak zazní znovu v plné síle na Velikonoční vigílii. Luther ponechal ve své „formula Missae“ Gloria; podobně i novější protestantské agendy (pruská, bavorská) je přijaly.

Že církev sv. tento andělský hymnus přijala do své mešní liturgie, je naprosto přirozené; neboť jak lépe může církev pozdravit Vykupitele světa, který se znovu rodí v rukou kněze na oltáři a přináší s nebeských výšin spásu a pokoj obyvatelům slzavého údolí, než slovy, jimiž ho pozdravovali andělské kůry. Církev tímto chvalozpěvem vyjadřuje veškerou vděčnost a radost nad vykupitelským dílem Páně.

Největší umělci v hudbě napnuli své síly, aby vyjádřili mohutné a vznešené myšlenky tohoto andělského hymnu, aby připodobnili pozemskou hudbu ke zpěvu andělských zástupů, chválících Boha při narození Páně a volajících: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle* (Lk 2, 13. 14.).

Jaký je smysl andělských slov? Při narození Spasitele byla v nebi vzdána veliká pocta od andělů a na zemi byl lidem přinesen pokoj. Ten znamená souhrn všech účinků Kristova vykoupení, zvláště pak, že se lidé stali *objective et in potentia* dítkami Božími. Při mši sv. je třeba doplnit slovo „sit“, takže celý smysl lze vyjádřit takto: Sláva ať je vzdána Bohu, již nyní chvalozpěvem Gloria a pak následující obětí, jako nejznamenitější obětí chvály, a lidem dobré vůle ať je dopřán pravý pokoj, t. j. milost Boží. (Thalhofer, Lit. II. 1, 78).

Chválíme tě pro tvou dokonalost a velebnost. Zvláště kněz má povinnost Boha chválit, a proto mu i církev ukládá, aby sedmkrát denně vzdával Bohu chválu modlitbou breviáře.

O něm i o ostatních věřících věrně setrvávajících v modlitbě platí: „Blahoslavení jsou ti, kdo přebývají v tvém domě, Hospodine: na věky věků tě budou chválit“ (Žl 83,5).

Velebíme tě. Dobrořečíme ti pro tvou velikou dobrotu, neboť jsi pramen všeho dobra. „Dobrořečíme Bohu, nakolik svým srdcem rozpoznáváme jeho dobrotu a vyznáváme jej ústy.“ (Sv. Tom. Akv.) Dobrořečit Bohu je povinnost všeho tvorstva, je to velmi prospěšné a záslužné pro život věčný, je to velmi čestné, neboť je to jedinečný úkol nebešťanů, je to povinnost příjemná, neboť naplňuje srdce nejvyšší rozkoší a radostí.

Klaníme se ti pro tvé božství, jelikož jsi bytost nejdokonalejší, která je sama od sebe, na nikom závislá, od níž vše ostatní je stvořeno z ničeho. Jedině Bohu se klaníme a padejme před ním, žádnému tvorů tato pocta nepřísluší. „Pojďme, klaňme se a padejme před ním: plačme před Hospodinem, který nás učinil. Neboť on je Hospodin náš Bůh: a my jsme jeho lid a ovce jeho pastvy“ (Žl 94, 6,7).

Vánoční svátky nejsou především stromečky a dárky, ale Betlém, který máme znázorněný doma nebo v kostele, připomíná jejich hlavní smysl a náplň. Středem je Pán Ježíš narozený v betlémské jeskyni. Jemu se přicházíme klanět, Jeho chceme celým srdcem chválit, velebit a oslavovat. Jemu chceme vzdávat díky pro jeho nesmírnou slávu. **Sláva na výsostech Bohu!**

Použitá literatura: J. Kupka: O mši sv., Praha 1899.

P.L.

Liturgický kalendář

prosinec 2015

1. úterý	Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
3. čtvrtek	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4. pátek	Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve, Sv. Barbora
6. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
7. pondělí	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. úterý	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
9. středa	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
11. pátek	Sv. Damasa I., papeže
12. sobota	Panny Marie Guadalupské
13. neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
14. pondělí	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
17. čtvrtek	Začínají liturgické texty pro 17.-24. prosince
20. neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
21. pondělí	Sv. Petra Kanisia
23. středa	Sv. Jana Kentského, kněze
24. čtvrtek	Večer: mše z vigilie Narození Páně
25. pátek	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26. sobota	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
28. pondělí	Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků
29. úterý	Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka
31. středa	Sv. Silvestra : papeže

Oznámení

Na adventní rekolekci

je naše farnost pozvána na Smíchov k sv. Václavovi, kde bude v sobotu **5.12.** od 9.00 hod. promlouvat P. Karel Satoria, trapista a známý host televizního vysílání křesťanské stanice Noe. Na závěr této rekolekce bude v kostele sv. Václava mše sv. ve 12.00 hod.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka se bude konat v sobotu 5.12. od 15.30 hod. ve farním sále sv. Jana Nep. Jsou jako vždy srdečně zváni nejen rodiče s dětmi, ale také všichni farníci.

Schůze farní rady

Farní rada se sejde v pátek 11. 12.

Tradiční předvánoční setkání mladých farníků

Společnost se koná v sobotu 19.12. po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Vánoční mše sv. pro rodiče s dětmi

Vánoční mše sv. bude 24.12. v 16 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Půlnoční mše sv.

Půlnoční mše sv. bude 24.12. v kostele sv. Jana Nepomuckého

Mše sv. s poděkováním za uplynulý rok a prosbou o požehnání do dalšího roku

Mše sv. S poděkováním s prosbou do dalšího občanského roku se bude konat 31.12. v 17,30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého

Vánoční glosa ke službě ministranta

Ministrovat znamená být určen ke službě, být povolán sloužit (lat. ministrare – sloužit). Tato služba je zaměřena k Bohu, k těm, kteří jsou ustanoveni jako jáhni, kněží, biskupové i k těm, kteří tvoří ostatní část Božího lidu.

Ministrant nemá nikdy zapomínat, že má všechno při bohoslužbě konat před Boží tváří, že bez všudypřítomného Boha by všechny úkony postrádaly smysl. Je důležité, aby věděl, jak vznešená je tato služba, a proto by měl před jejím začátkem vzbudit správný úmysl a připravovat se v klidu, usebranosti a modlitbou. Každá myšlenka, každé slovo a každý pohyb v blízkosti oltáře má být nesen láskou k Bohu.

Ministrant by měl včas, alespoň 10 až 15 minut přede mší sv., vědět, co bude při bohoslužbě vykonávat, aby se na to mohl soustředit a zaměřit. Pokud jde o staršího ministranta, který bude předčítat Boží slovo, měl by se dobře seznámit s jeho textem. Totéž platí i o přímluvách. Pokud má na starosti určité posvátné předměty, které bude podávat celebrujícím, má o nich vědět, znát jejich smysl a mít je v dobrém stavu přichystané. Musí být přesně seznámen s dobou svého působení.

Jeho vystupování má být pravdivé, plynulé a přirozené. Má volit úměrné tempo chůze, poklekání, vstávání, sedání, bez škrobenosti a spěchu, a s důsledným zachováním předpisů, v duchovní pohodě a radosti.

Důležitá je nejen kázeň pohybů, ale i očí. Pohled, který sleduje bohoslužebné úkony, nemá tékat po přítomných, prohlížet si je a zabývat se jimi v myšlenkách. Srdce má spočívat v Bohu!

P.L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

1. Abychom všichni zakoušeli **milosrdenství našeho Boha**, který se nikdy neunaví nám odpouštět.
2. **Za rodiny**, zejména za ty, které trpí, aby v Ježíšově narození našly znamení pevné naděje.
3. Aby Bůh slávy, Otec našeho Pána Ježíše Krista, osvětlil naše srdce a my pochopili, jaké **poklady slávy** skrývá křesťanům jeho dědictví.

Mimořádný Svatý rok Božího Milosrdenství 8.12.2015 - 20.11.2016

Papež František vyhlásil 11.dubna 2015 bulou *Misericordie Vultus (Tvář milosrdenství)* mimořádný *Svatý rok Božího milosrdenství*.

Svatý rok bude zahájen 8.prosince 2015, v den svátku Neposkvrněného Početí Panny Marie, padesát let po ukončení 2. Vatikánského koncilu. Zakončení je plánováno na 20.listopadu 2016, kdy bude církev prožívat slavnost Ježíše Krista Krále.

Motto Svatého roku je „*Milosrdní jako Otec*“. Obrázek s logem vytvořil vatikánský výtvarník J. Rupnik.

Při zahájení Svatého roku ve Svatopetrské bazilice ve Vatikánu se otevře *Svatá brána*, která bývá zazděná a otevírá se pouze při mimořádných příležitostech. Podle papeže má být především „Bránou milosrdenství, kde každý kdo tudy vstoupí, bude moci zakusit lásku Boha, který potěšuje, odpouští a dodává naději“.

Novinkou Svatého roku je, že bude probíhat nejen v Římě, ale i v diecézích na celém světě. Pět dní po zahájení Roku budou ve všech katedrálách a jiných kostelech zvláštního významu otevřeny tyto „Brány milosrdenství“, které zůstanou otevřené po celý rok.

Podle ravat redakce FI

Svatý Damas I., papež – památka 11. prosince

Svatý Damas se narodil okolo r. 304. Jeho otec Antonius byl Španěl, ale Damas se narodil pravděpodobně v Římě. Určitě tam byl už od mládí a stal se jáhnem papeže Liberia. Tento papež odmítl arianismus císaře Konstancia II. a byl proto vypovězen z Říma. Damas chtěl jít do vyhnanství s Liberiem, ale pak zůstal v Římě. Císař dosadil za papeže Felixe II. Po Liberiově smrti byl Damas r. 366 zvolen za jeho nástupce. Menšina Římanů ale zvolila za papeže Ursina a pak následovaly spory, z nichž některé byly i krvavé. Nepokoje přestaly až po dvou letech po zásahu císaře. Ursinus musel ustoupit, ale protivníci působili Damasovi ještě dlouho potíže.

Papež Damas svolal v letech 371 a 374 do Říma synodu, které se zabývaly kromě arianismu i dalšími herezemi tehdejšího období. Damas odsoudil bludné nauky, ale neodsoudil jednotlivé osoby. Na východě svolal r. 381 císař Teodosius do Cařihradu církevní koncil. Ten odsoudil tehdejší bludy odporující nauce o Nejsvětější Trojici. Západní křesťanstvo nebylo na sněmu přítomno. Milánský biskup Ambrož požádal Damasa, aby svolal sněm, kde by se sešli křesťané východu i západu. Sněm se sešel v Římě r. 382. Ale z Východu přišli jen tři biskupové. Římské shromáždění přijalo všechna věroučná rozhodnutí cařihradského koncilu a tím se tento koncil stal všeobecným sněmem.

Významným činem papeže Damasa bylo, že pověřil sv. Jeronýma, aby revidoval dosavadní latinské překlady Bible a pořídil nový překlad. Tak vznikla Vulgata, která velmi přispěla k ústřednímu postavení Říma a má dodnes velký význam. Sv. Jeroným byl i několik let papežovým sekretářem.

Po Milánském dekretu vydaném císařem Konstantinem mohli křesťané stavět bez překážek kostely. Stará místa kultu v katakombách byla opuštěna a hrozilo, že se z nich stanou rozvaliny. Damas se postaral o to, aby se katakomby, v nichž bylo pohřbeno mnoho mučedníků, zachovaly a sám ozdobil asi 60 těchto hrobů nápisy, které sám napsal.

Zemřel 11. prosince r. 384. Je pohřben v římské bazilice San Lorenzo in Damaso (sv. Vavřinec v Damasově domě). Tam byly přeneseny jeho ostatky z původního hrobu na Via Ardeatina (v blízkosti katakomb sv. Kalista). Tato bazilika je dnes vestavěna do paláce Palazzo della Cancelleria (ten patří Svatému Stolci a je sídlem církevních soudních institucí).

Jméno papeže Damasa nese i hlavní nádvoří Vatikánského paláce.

Podle pramenů z Internetu (*Santiebeaty, Cath.Encycl.,aj.*)

MP

Pražští biskupové – 18. část

Olbram III. ze Škvorce byl v pořadí čtvrtým pražským arcibiskupem. Narodil se Olbramovi II. ze Škvorce (Vyšehradskému purkrabímu) a Kateřině z Jenštejna (sestry arcibiskupa Jana z Jenštejna), byl tedy synovcem arcibiskupa Jana z Jenštejna. Datum jeho narození, stejně jako jeho život po celé mládí, nejsou známy. První zmínka je o něm až z roku 1377 z Padovy, kde studuje právo. Krátce nato studií zanechal a věnoval se církevní dráze, stal se kanovníkem Vyšehradské kapituly. Jeho současníci jej v této době označují jako člověka bystrého intelektu, znalce lidí a člověka s velkým politickým rozhledem. I díky těmto vlastnostem byl vybrán jako kancléř a důvěrník vévody Jana Zhořeleckého (+1396), bratra Václava IV. To byl také důvod, proč Václav IV. doporučil Olbrama jako arcibiskupa papeži Bonifácovi IX. A to i přesto, že byl s Janem z Jenštejna v ostrém sporu a Olbram byl Jenštejnovým synovcem. Od roku 1389 je Olbram proboštem u svatého Apolináře a roku 1396 jej Jan z Jenštejna světil na biskupa. V této době již začíná klíčit jisté politické napětí, jednak mezi Václavem IV. a arcibiskupem Janem z Jenštejna, ale i mezi Václavem IV. a Panskou jednotou. V témže roce umírá Jan z Jenštejna a Olbram ze Škvorce se stává čtvrtým pražským arcibiskupem. Zároveň s tím opouští proboštsví u svatého Apolináře a kanovnícký úřad na Vyšehradě. Následujícího roku je přítomen jednání Václava IV. s francouzským králem a roku 1399 se účastní jednání s Panskou jednotou, kdy bylo na arcibiskupův popud ujednáno příměří. Zanedlouho je Olbram vyzván Zikmundem Lucemburským (vyzván) k válce proti Moravskému markraběti Prokopovi Lucemburskému který v tuto chvíli bojuje nejen proti svému bratrovi a českému králi Václavovi IV., ale i proti zbylým dvěma bratrům Joštovi a Zikmundovi. Olbramovi se až téměř po roce daří dostat znesvářené bratry k jednacímu stolu. Roku 1400 je mezi nimi podepsána smírná dohoda, jež však neměla dlouhého trvání. V témže roce - 15. března – roku 1400 je v Praze korunována královna Žofie Bavorská, druhá Václavova manželka. Dle tehdejších kronikářů si celý národ oddechl, protože se král konečně rozhodl oženit. Tímto sňatkem si Václav IV. velice obratně k sobě připoutal bavorské Wittelsbachy, kteří měli v Říši stále ještě silné slovo. Arcibiskup Olbram téhož jara vysvětil na jáhna také Jana Husa a o dva měsíce později jej vysvětil na kněze. V té době ještě nemohl tušit, že se Hus stane pro Zemi Koruny České něčím daleko horším, než byly morové epidemie či války.

Olbram III. ze Škvorce umírá 1. května 1402. Pochován je v kapli svatého Jana Křtitele ve Svatovítské katedrále v Praze.

Zdroje: <https://cs.wikipedia.org>, <http://www.e-stredovek.cz>

J. Vašíček

**Milostiplné vánoční svátky, Boží pomoc a ochranu
v následujícím roce přeje všem košířským farníkům
Redakce KFL.**

**Všem farníkům patří poděkování za celoroční spolupráci při
úklidu, výzdobě a údržbě všech našich tří kostelů
a ochotné pomoci při ekonomických potížích naší farnosti.**

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep. 24.12. 16,00 hod

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep. 24.12. 24,00hod.

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep. 25.12. 9,00 hod.

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice 25.12. 11,00 hod.

Svátek sv. Štěpána

kostel sv. Jana Nep. 26.12. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11.00 hod.

Svátek sv. Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Sv. Jana Nep. 27.12. 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.

Sv. Mlád'átek, mučedníků

kaple P.M. - Klamovka 28. 12. 7,30 hod.

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep. 31.12. 17,30 hod.

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep. 1.1.15 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

kostel sv. Jana Nep. 3.1. 9. 00 hod.

Kostel Nejsv. Trojice 11.00 hod.

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>**Grafická úprava:** V. Dráb**Č.ú.: 125708379/0800****Neprodeiné**